

ЕМИЛИ БРАДШОУ МОМИЧЕТО ОТ ЕЗЕРОТО

Превод от английски: Мая Керезова, 1998

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Обградено от папрати и обвито в пара, вирчето беше скрито дълбоко в гората. Водната повърхност отразяваше като в огледало балдахина, надвиснал отгоре му, и смесваше загадъчните нюанси от яркозелено и тъмносмарагдово. Никаква вълничка не разваляше този идеален образ, сякаш бризът не се осмеляваше да наруши спокойствието, което владееше тук.

В рибарските колиби край студеното северно море говореха за вира само шепнешком. Жените на орачите се заканваха понякога на децата си, че ако не слушат, ще ги оставят сред влажните папрати на брега му. Всички знаеха, че простосмъртните не се осмеляваха да пристъпват там, а само феи, магьосници, гноми, демони и други вълшебни или зли същества.

Ето защо ничии очи не видяха голото момиче, което излезе от гората, мина по обраслия с трева бряг и почти благоговейно пристъпи в топлата подканваща вода. Парата се надигаше плавно нагоре и обгръщаше с призрачен воал дългите ѝ крака, слабите ръце и женствените ѝ форми.

Момичето коленичи, сякаш се молеше. Водата се плискаше в тънката ѝ талия; капчици от парата по косата и миглите ѝ заискриха като скъпоценни камъчета. Тя промълви няколко думи, предназначени единствено за феите, и се плъзна тихо под водата. Когато се появи отново, лъскава мокра пелерина от златиста коса покриваше раменете и гърба ѝ. Тя се изправи и водата започна да се стича по гладката ѝ кожа, а ръцете ѝ се вдигнаха нагоре — сякаш за благословия.

Изведнъж тихото благоговение, изписано по лицето ѝ, разцъфна в самодивска усмивка. Момичето се гмурна, порейки водата с почти безшумна грация. Когато излезе на повърхността пръскайки фонтан от искрящи капки, парата сякаш залудува с нея. Играеше във водата като светлорозовата видра. Топъл сребрист смях наруши тишината и накара листата от горския балдахин да затрептят. Най-накрая девойката

притихна, стъпила върху обрасъл с мъх камък, и тишината отново се възцари на малката горска поляна.

За известно време Гизела от Ардун остана неподвижна в топлата вода, наслаждавайки се на пълното спокойствие. Единственият звук, който нарушаваше тишината, беше слабото ромолене на водата, която преливаше от вира и изчезваше в малък поток в близкия шубрак. Тишината беше като благословия за слуха ѝ, меките зелени и кафяви тонове успокояваха очите ѝ. Цяла сутрин се бе трудила в тъкачницата. Ушите я боляха от тракането на станове, очите — от напрегането да следи нишките и да търси недостатъци в изтъканото. Днес никой не я беше повикал в лечебницата да му приготви отвара против задух или болен стомах. Нямаше циреи за рязане, кости за наместване, нито пък болки за облекчаване. В този ден Ардун, изглежда, се радваше на отлично здраве и следователно Гизела трябваше да помага при хурките и станове. Още по-зле — ако никой не я потърсеше като лечителка до ранния следобед, щеше да се озове на работа в горещата кухня.

Засега поне бе избягала. Вирчето не беше далеч от крепостта Ардун — стигаше се съвсем бързо пеш. Това място беше свещено или прокълнато — в зависимост от гледната точка — и никой не смееше да наруши спокойствието на духовете, които го посещаваха. Само Гизела идваше тук да отдъхне, да избяга от уморителното си ежедневие и да поговори с майка си — красивата Герсвинда, мъртва от осем години и все пак още жива в магическата пара над езерото.

— Мамо! — Гизела притвори очи. — Мила мамо, ти си още в сърцето ми.

Лек вятрец мина през листата и сякаш зашептя в отговор. Гизела отвори очи. На лицето ѝ заигра дяволита усмивка.

— Предполагам, знаеш, че лорд Ермангар е мъртъв. Надявам се от него да се изисква да ти мие краката и да ти сервира медовина.

Съмняваше се дали духовете имат крака, а смъртта несъмнено заличаваше слабостта към медовината, но тя смяташе, че все някакво подобие на тези неща съществува и в отвъдния свят. Мъртвият господар на Ардун заслужаваше и по-тежко наказание от миенето на ръцете и краката на Герсвинда, за да изкупи винта си, задето се бе отнасял по такъв начин с нея приживе. Всъщност той с никого не се бе държал добре. Когато умря, остави хората на Ардун в крайно заплетено положение.

— Задават се беди — каза девойката на майка си с въздишка. — Чувствам как ни дебнат отблизо и ще ни връхлетят съвсем скоро.

Повърхността на вира сякаш потръпна. Беди — да, но не тук, не сега... Тук сега властваше сладката магия на вълшебната вода, на огромния небесен свод, на поляната с диви цветя, на тъмните и хладни горски сенки. Герсвинда бе научила дъщеря си да вижда цялото това вълшебство, което тя самата можеше да използва с дума и песен. За съжаление Гизела не бе толкова добра вълшебница като майка си.

Хората тук обаче не знаеха това. През изминалата седмица жената на коняря бе разпространила слуха, че Гизела е избавила сина ѝ от някакво дяволско проклятие. Едва ли лапата от листа, която Гизела наложи върху обрива на кожата му, имаше някакво магическо въздействие. Но щом болестта премина, жената вече бе твърдо убедена, че само магьосничество бе върнало здравето на сина ѝ. Гизела се бе научила от майка си много по-добре да лекува с билки, отколкото да прави магии.

Топлата вода сякаш проникваше в кожата на Гизела и освобождаваше натрупаното в нея напрежение. Трябваше вече да се връща в крепостта при задълженията си. Наближаваше време за обяд и готвачката Ерментруда щеше да има нужда от нея в кухнята. Тя хубавичко щеше да я нахока, ако разбереше, че се е шляла из гората, докато други са въртели шиша или са чистили лешници. Но нещо я бе извикало тук този ден. Може би духът на Герсвинда? Или вълшебството на топлия извор? Полянката сякаш беше застинала в странно очакване.

Очакване на какво? Ако бе надарена като Герсвинда, вероятно щеше да узнае онова, което не се виждаше и не се чуваше. Но тя бе просто една прислужница и билкарка... И магьосница, която не можеше да направи поне една сваятна магия.

Гизела затвори очи, за да се наслади на последните мигове спокойствие, преди да се върне в крепостта. Почувства как блаженство се разлива по цялото ѝ тяло. Сухожилието на крака, което бе разтегнала сутринта, носейки помията на свинете, вече не я болеше. Пръстите ѝ, схванати от дългите часове, прекарани зад стана, се отпуснаха. Тялото ѝ сякаш олекна и изплува безтегловно на повърхността на топлата вода.

И тогава тя изведнъж се пренесе някъде другаде.

Слънцето блестеше върху лъскави железни доспехи. Изсвистя меч, облян в кръв. Двама мъже замахваха един срещу друг да се посекаят. Звънтенето на техните оръжия се сливаше с дрезгавите крясъци на тълпата. Облечена в скъпа бяла дреха, каквато никога не бе носила, Гизела седеше — някак извисена и сама в единия край на бойното поле — и наблюдаваше битката. Миризмата на кръв и пот изпълваше ноздрите ѝ. Макар и далеч от тях, тя чуваше учестеното дишане на воините, усещаше давящата сухота в гърлата им. Страх и горчиво отчаяние бяха заседнали в гърдите ѝ. Тълпата ревеше, жадна за кръв. Един от воините се обърна към девойката. Погледът му я пронизваше като копие. Висок и гордо изправен, той вдигна меча си и после започна да го навежда, докато го насочи точно към нея. Гизела усети, че животът и надеждата се изцеждат от тялото ѝ като вода от пукната чаша.

После дойде огънят, поглъщащ всичко — освен ужаса. Светът се превърна в трепкащо червено и оранжево. Пламъци пърлеха кожата и косата ѝ. Дори душата ѝ гореше...

Гизела се задъха и се замята във водата. Ужасеният вик замря в гърлото ѝ, когато отвори очи и видя зелената полянка, обвита в мъгла, папратите, от които се стичаха капки вода, развълнуваната от самата нея повърхност на вира, заплетения свод от листа над главата ѝ. Потопи се отново във водата, треперейки от студ. Сърцето ѝ биете така силно, сякаш търсеше начин да разкъса гърдите ѝ и да избяга.

Видението винаги беше едно и също. Идваше в съня ѝ или в моменти, когато умът ѝ се отнасяше нанякъде. Блеснали на слънцето доспехи, двама мъже, които се бият, а после — всепоглъщащ огън. За пръв път изпита ужаса от него през нощта, когато беше умрял Еркангар. Оттогава картината ѝ се бе явявала три пъти и тя отваряше трескаво очи само за да открие, че кошмарът не е истински.

Но той беше истински или поне щеше да бъде, опасяваше се Гизела, тъй като единствената дарба, която Герсвинда бе предала с пълна сила на дъщеря си, беше да вижда бъдещето.

Тихо ръмжене отвлече вниманието на Гизела от тревогите ѝ. Тя премигна, после се усмихна на съществуването, което се появи предпазливо в края на гъсталака.

— Силвър!^[1]

Сребристосивият вълк клекна на брега и въпросително наклони глава.

— Добре дошъл, приятелю! Имах нужда да видя познато лице.

Челюстите на Силвър се откrexнаха в нещо като усмивка.

— Пораснал си, откакто те видях за последен път. Вече не си бебе, нали, красавецо?

Сякаш да отрече думите й, вълкът се изправи, изскимтя като кученце и наведе глава, вирнал задница — очевидна покана за игра.

— Къде ти е достойнството? — запита го през смях Гизела и го пръсна с вода.

Животното залудува по брега с изплезен език и горящи кехлибарени очи.

— Няма да те гоня днес из гората. Ако искаш да играеш, ще трябва да се измокриш.

Силвър я гледаше, сякаш се колебаеше.

— Хайде, глупчо. Една малка баня няма да ти навреди.

Вълкът потопи лапа във водата, но веднага я отдръпна като опарен.

— Хайде, влизай, сребрист принце. Аз ще те науча да плуваш.

С прилепени към главата уши вълкът сложи едната си лапа във водата, после другата.

— Точно така, любов моя.

Нагазил във водата, Силвър подозрително започна да я души.

— Няма да те изяде!

Силвър изрази съмненията си с тихо ръмжене, но все пак се осмели да се хвърли напред и изпръска Гизела. Тя изтри водата от очите си и видя Силвър да плува щастливо в кръг около нея.

— А, майката природа вече те е научила да плуваш.

Изведнъж, наострил уши, Силвър извърна глава и като заръмжа съвсем не на шега, започна да гребе към брега. Щом стъпи на суха земя, той изчезна светкавично в гората.

Гизела разтревожено огледа полянката. Никой, освен нея, не се осмеляваше да идва тук. Но тя чу шумолене, после слабо дрънчене на метал. Наистина идваше някой.

Сърцето й се преобърна, но преди да успее да побегне, двама мъже изскочиха от гъсталака.

— Ето, Едгар, невернико! Казах ти, че надушвам вода и ето на!

— Да, Ноткер, и нещо повече дори — отвърна Едгар учудено.

Гизела усети как двамата мъже се втрениха в нея така, както Силвър би гледал тлъстичък заек. Тя се потопи във вира до раменете. Ножчето, което използваше при хранене, бе единственото ѝ оръжие, но то бе в дрехите ѝ, окачени на един храст на десет крачки от водата.

— Воден дух без съмнение! — изломоти мъжът на име Едгар. — Знаех си, че в тази земя има нещо, заради което си струва да бъде отнета от езичниците.

Това не бяха хора от Ардун. Говореха с такъв акцент, че Гизела едва разбра и половината от думите им. Облеклото и доспехите им бяха от далеч по-добро качество, отколкото на местните мъже. Кожени кираси, покрити със застъпващи се метални плочки — също като люспи на змия — пазеха гърдите им. Широките им вълнени панталони бяха привързани към краката с кожени ремъци. Единият носеше сандали с дебели подметки, а другият — хубави ботуши.

Мъжът на име Ноткер се захили неприятно.

— Дядо ми обичаше да разказва как веднъж хванал един воден дух. Трябвало да му служи три дни и три нощи, за да го пусне на свобода. Дълго време след това не си и помислял да използва онази си работа, но си заслужавало.

— Ние не разполагаме с три дни и три нощи — каза Едгар.

— Имаме около час. По-добре е от нищо.

— Вече закъсняваме с връщането.

— Тогава какво значение ще има един час повече?

Вцепенена от ужас, Гизела започна да отстъпва към отсрещния бряг, като се питаше дали би могла да стигне до дрехите с ножа навреме.

— Не, воден дух — скара ѝ се Ноткер, — трябва да платиш цената, преди да те освободим. — Той махна на Едгар да заобиколи по другия бряг. — Ние сме двама приятни младежи. По-добри от онези, които вече си опитала, кълна се. Бъди любезна с нас и няма да ти навредим.

— Ела при мен, хубавице — молеше я Едгар от брега зад нея.

— Май смята да се опъва — реши Ноткер с нотки на задоволство в гласа. — Ще се наложи да я убеждаваме.

Той свали заострения си шлем, измъкна с усилие кирасата си и без малко да съдере ризата си от бързане. Скоростта, с която се

събличаше, бе доказателство, че има доста опит в това отношение. Гол, той беше не по-малко заплашителен, отколкото в доспехите си. Набитото му тяло бе мускулесто, космите по гърдите му бяха сплъстени и слепнали от пот.

Той нагази във вира и разплиска вода към девойката. Гизела се изненада, че вирчето не го погълна целия заради светотатството, че замърсява чистотата му с присъствието ей.

— Остави и за мен, Ноткер — предупреди го Едгар.

— Така като гледам, има достатъчно и за двама ни.

— Махай се! — изписка девойката.

— Ха! — възкликна Ноткер. — Духът говори.

— Предупреждавам те! Аз... аз...

— Какво? — Той я сграбчи за китката. — Чакала си мъж като мен ли?

— Как смееш да ме докосваш, глиган такъв!

— Хм, ръмжи като кучка!

Ноткер изглеждаше доволен. Той я задърпа към брега, без да откъсва очи от тялото, което се разкриваше пред него. Гизела риташе, дърпаше се и се бореше. Когато това не помогна, започна да пищи.

— Затвори й устата! — предупреди го Едгар.

Но изведнъж той изрева така, че заглуши писъка на Гизела. Вълкът се хвърли към гърлото му с оголени зъби.

— Ноткер! — едва успя да извика Едгар.

Гизела се възползва от отклоненото внимание на нападателя си и заби коляно в слабините му. Щеше й се да се сети за някое от постраховитите проклетия на майка си, но засега това му стигаше, ако се съдеше по воя му. Тя се спусна към брега. Краката й едва докосваха земята. Силвър се мерна като сива лента встрани от нея, преди да потънат заедно в спасителните зелени шубраци.

Рутгар от Белтан си проправяше път през заплетения гъсталак в посока към внезапните викове и писъци, които изведнъж зловещо секнаха. С ръка върху дръжката на меч, той изскочи на брега на някакво тихо вирче. Откри, че няма никакъв враг, върху който да пробва оръжието си. Двамата му закъснели съгледвачи бяха сами край извора. Рутгар бързо огледа наоколо, но не видя друго.

— Какво, за бога, става тук? — запита задъхан той.

Ноткер стоеше гол във водата, превит на две. На отсрещния бряг Едгар стискаше ръката си, която висеше отпуснато.

— Милорд! — хрипливо изстена Едгар.

Рутгар забеляза аленото петно върху ризата му. Очите му се присвиха, кръвта отново забушува във вените му.

— Нападнаха ли ви?

— Да, милорд!

— Саксонци?

— Да — успя да изсумти Ноткер. — Дяволи!

— Водеха и един чудовищен звяр — изпъшка Едгар, — със зъби като ками.

— О, светии! — изстена Ноткер. — Дали ще съм истински мъж вече?

— Отблъснахме ги в гората. Едва ли ще се върнат, милорд — уверяваше го Едгар.

— Безмозъчни глупаци! — изруга Рутгар. — Естествено, че няма да се върнат! Ще тичат да предупредят бунтовниците, които държат Ардун. Накъде тръгнаха?

Едгар и Ноткер размениха измъчени погледи и Ноткер посочи с неохота:

— Натам.

Рутгар се шмугна в гората, без да престава да сипе ругатни към съгледвачите си, които толкова се бяха забавили, че бе принуден да ги търси. На всичко отгоре съвсем глупаво бяха открити от врага, когото трябваше да нападнат изненадващо. И сега стояха и хленчеха, вместо да го преследват. Бодливи храсти къпина го деряха, треволяци се заплитаха в краката му, сякаш самата гора заговорничеше против него.

Въпреки всичко той откри врага — страховития саксонец и чудовищния звяр. Бяха на едно сечище само на няколко минути път от вирчето. Отначало зяпна изненадан и не можа да повярва на очите си. После прибра меча си и се разсмя.

Звярът се сепна и изчезна. Девојката изпищя и скочи от пъна, на който бе седнала да вади тръните от краката си. Тя направи само няколко крачки и като изохка от болка, се строполи на земята. Върху себе си не носеше абсолютно нищо, което да скрива прелестите ѝ. Бе дългокрака и русокоса, с лице и тяло, създадени да примамват мъжете.

— Истински саксонски дявол — изсмя се Рутгар и поклати глава.
— На онези двамата няма да им се размине резултат.

— Стой далеч от мен! — предупреди го девойката, стенойки. — Само да ме докоснеш, ще те накарам да съжалиш, че си се родил.

— И как ще го направиш?

— Ще намеря начин, повярвай ми. — Тя вирна острата си брадичка и го изгледа предизвикателно с големите си кехлибарени очи. Решително стиснатите устни, достоинството, което излъчваше, въпреки че бе просната на тревата, провокираха Рутгар да се засмее, но той не го направи. Не биваше да попада в същия капан, в който бяха хлътнали Едгар и Ноткер.

— Това, в което вярвам, девойче, е, че ти си една странна брънка от нечий внимателно обмислени планове. Опасявам се, че нещо трябва да се направи с теб.

Гизела заби пръсти в земята, като се питаше дали би могла да скочи и избяга, ако хвърли шепа пръст в очите на мъжа. Но кракът ѝ болезнено пулсираше, явно нито скачането, нито тичането бяха възможни в този момент. Тя прокле наум предателските тръни, все още забити в стъпалото ѝ.

Мъжът наклони глава и я загледа така, сякаш беше досадна брадавица. Очите му заблестяха, докато обхождаха тялото ѝ, и на нея ѝ се прииска да се примъкне по някакъв начин до храстите, за да се скрие. Нещо в стойката му издаваше, че е нащрек и Гизела реши, че ще е по-добре да не предприема нищо. Остана вцепенена като заек, наблюдаван от вълк. Мъжът не беше като онези при вира. Те бяха непредпазливи и самонадеяни, а той не приличаше на човек, който си позволява да бъде непредпазлив, нито пък имаше нужда да се перчи със силата си, защото тя го обгръщаше като аура. Черната му коса стигаше до раменете. Бронзовият загар на лицето, широките челюсти, правият тесен нос и тъмните вежди създаваха у Гизела неприятното чувство, че го познава, макар да бе сигурна, че не го е виждала. От това ѝ ставаше страшно.

Той разкопча алената наметка, която го покриваше до прасците. Слънцето заигра по металните плочки на бронята му.

— Сложи това. Освен ако не предпочиташ да останеш гола.

Гизела пое с благодарност наметката и се покри.

— А сега, девойко, ще дойдеш ли с мен, без да вдигаш врява?

— Аз не представлявам заплаха за вас. Защо не ме оставиш на мира?

Мъжът се засмя тихо, но гърлено. Гизела потръпна.

— Ще ви създавам повече неприятности, отколкото си заслужава — с отчаяна дързост заяви тя.

— Ако си умна, няма изобщо да го правиш. Аз не съм от търпеливите.

До нея лежеше дебела тояга. Запита се дали би могла да я използва като оръжие. Мечът на мъжа бе прибран. Ако беше достатъчно бърза...

Но той се оказа по-бърз. Тя не успя дори да се дръпне и онзи вече я стискаше здраво за ръката.

— Никой ли не ти е казвал, че е по-умно да се предадеш, когато нямаш никакви шансове? — Ножът в ръката му проблесна на слънцето. Гизела изпъшка и удвои усилията си да се освободи. — Мирувай, девойче! Това е за крака ти. Нямам намерение да те нося, ако можеш и сама да вървиш.

Гизела не беше съвсем убедена, че той говори истината. Като размахна ръце и зарита, тя очакваше всеки момент да усети острието на ножа, но чуваше единствено ругатните му. Въпреки ожесточената борба, накрая се озова, повита в наметката му като бебе. Той я тръсна на земята, като държеше краката ѝ в скута си.

— Мили боже! Ако всички саксонски момичета са проклети като теб, нищо чудно, че войните са такива подли дяволи.

— Ох! — извика тя, когато той се зае с тръните.

— Не само мила, но и смела. Не мърдай, малко дяволче, или ще си загубиш крака.

— Ох! Несръчен дебелак! Пусни ме!

— Несръчен ли? В някои среди, гола девойко, ме смятат за специалист по всякакви видове остриета. Трябва да си благодарна, защото проявявам изключително търпение. Достатъчно време ми изгуби. Хайде да тръгваме.

Гизела нямаше друг избор, освен да се остави да я подкара обратно към вира.

Когато пристигна с пленницата си, Рутгар не прояви никаква милост и съсипа от подигравки съгрешилите съгледвачи.

— Ето го саксонския дявол, който успя да победи и двама ви — дразнеше ги той. — Може би трябва да събираме воините си измежду девойките на Ардун.

— Ами! — измънка Едгар.

Ноткер само я изгледа похотливо, а тя предизвикателно му отвърна с гневен поглед.

— Внимавай много, милорд. Кучката води един див вълк със себе си.

— Звярът избяга. Май има всякакви странни същества в тези саксонски гори — кисело отбеляза Рутгар.

Изправила гордо глава, пленницата му отправи поглед, достоен за оскърбена кралица.

Съвсем скоро стигнаха до мястото, където Рутгар бе вързал коня си до конете на Едгар и Ноткер. Гората около вира беше гъста и човек трудно можеше да язди през нея.

Рутгар възседна коня и настана девойката пред себе си. Наметката, с която се беше увила, вече не представляваше никаква преграда за топлината на задните ѝ части, опрени плътно в слабините му, както и срещу дългите женствени бедра, отпуснати до неговите. Когато пристигнаха в бивака, панталоните му бяха опънати до краен предел и той нямаше желание да бъде снизходителен към съществото, което беше причина за неудобството му. Настроението му съвсем спадна, като видя какъв интерес предизвика девойката сред мъжете, които трябваше да се погрижат за оръжието и доспехите си.

Рутгар нетърпеливо махна на прислужника си Одо.

— Заведи момичето в шатъра ми. Погрижи се да не избяга, иначе цялата войска на Ардун ще ни чака утре в бойна готовност.

— Коя е тя?

— Истинска беля! Единствената ми грижа, свързана с нея, е да не стигне до Ардун преди нас. И ѝ намери някакви дрехи да се облече, наметката ми трябва.

Докато старият Одо я отвеждаше, девойката го погледна несигурно. Рутгар изруга тихо. Скоро целият лагер щеше да въздиша по тези омайни очи, ако можеше да ги вижда. Той отиде до кофата с

вода и я изля върху главата си, но дори и това не му помогна да облекчи болката в слабините си.

Точно тогава дойде Етих — заместникът му, и го завари, мокър, да проклина женските прелести, които правят мъжете толкова уязвими.

— Виждам, че си ги намерил — изломоти Етих за съгледвачите. Той беше известен с прякора Мечката сред другарите си. Едър и също толкова космат, колкото и своята съименница, той беше приятел на Рутгар още от младежките му години.

— Да, край един вир, където спрели да се позабавляват с местна мома. Похотта им била по-силна от дълга да съобщят за онова, което са научили за Ардун.

— Глупаци! — изръмжа великанът.

— Момичето им дало заслужен урок — ухили се Рутгар. — Дори нещо повече!

Етих присви очи:

— Избягала е да предупреди Ардун ли?

— Не, в шатъра ми е и там ще остане.

Рунтавата му вежда потрепна.

— Много удобно.

— Ако я искаш в твоя шатър, заповядай, но си пази топките. Тя е един малък дявол.

— В този случай, милорд, задръжте я за себе си.

Рутгар изсумтя.

— Вземи Олдуин и Лео и елате да поговорим за наученото от Ноткер и Едгар. Ако нещата се объркат утре, може да се стигне до продължителна обсада, а точно това не влиза в плановете ми.

Етих се засмя тихо.

— Не подценявай този Алран. Бил съм се и преди със саксонците. Те са достоен противник. При вида на собствената си кръв започват да се бият още по-ожесточено. Ардун има здрава палисада с кули за стражите и според наблюденията на Ноткер през последните три дни стражите не са прекъсвали бдението си, освен може би в ранни зори, когато човек най-лесно се предава на дрямката. Ще трябва да ги нападнем преди да се усетят или ще се наложи да водим битка, след която мястото едва ли ще струва толкова. Не искам да съм господар на владение с изгорели хамбари и гладни крепостници.

— Ако имат малко мозък, ще се предадат.

Рутгар се усмихна.

— Ще се бият, Мечко. Те са саксонци.

Етих отиде да доведе останалите вождове, а Рутгар приклепна да начертае на земята груба картина на крепостта Ардун: квадрат с четири стражеви кули и една силно укрепена и пазена порта. Насипи и дълбок сух ров обграждаха дървена палисада, висока два пъти колкото Мечката. Рутгар обмисляше кои са слабите места на крепостта — дървената палисада от западната страна, която според думите на Ноткер била в ремонт; портата, която независимо колко добре е охранявана, винаги представлява уязвимо място и тунелът за бягство в палисадата, който бе най-близо до заобикалящата гора. Всяка крепост имаше такъв тунел — скрит път за отстъпление при поражение. А можеше да се използва и от нападателя, стига да бе достатъчно умен да го открие.

Утре щеше да превземе Ардун, както крал Карл^[2] му беше наредил. Беше прекарал по-голямата част от живота си в служба на краля на франките — от испанския поход до Ломбардия и Бавария — с надеждата, че някой ден ще му бъде дадена възможността да има своя земя, която да управлява, да изхранва, да превърне в свой дом. Най-сетне тя беше пред него. Щеше да стане господар на Ардун, васал на най-великия крал в християнския свят, защитник на неговата саксонска кауза.

Ардун щеше да стане негов и господ да е на помощ на онзи, който застанеше на пътя му.

[1] Сребрист (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Карл Велики (742–814) — крал на франките от 768 г. и римски император от 800 г. До 804 г. той обединява по-голямата част от Западна Европа, когато след 30 години война саксонците минават под негова власт. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Гизела не знаеше дали бе повече ужасена или възмутена. Облечена в мръсна риза и панталони, взети назаем от някакъв мърляв мъж, очевадно два пъти по-едър от нея, тя седеше върху папурената рогозка на земята в шатъра. Старият мъж се бе презастраховал, за да не може да му избяга — не само бе стегнал в примка ръцете ѝ, но и я бе вързал като куче със синджир за кола в центъра на шатъра.

Никой мъж в Ардун не би се осмелил да се отнася така с нея. Той би се страхувал, че ще загуби мъжествеността си или пък че следващото му дете ще се роди с две глави. Не че Гизела имаше талант за такива силни магии, нито пък би търсила отмъщение по такъв низък начин, но всички в Ардун вярваха, че магьосничеството се предава по рождение. Господар и слуга, свободен и крепостник — всички проявяваха същата предпазливост с дъщерята на магьосницата Герсвинда, с каквато биха боравили с намазано с отрова копие.

Тези мъже, обаче не бяха от Ардун. Гизела познаваше по лице всеки местен жител, всеки воин, коняр, готвач, ковач, стопанка или орач. Можеше да назове по име воините, които Алран бе довел в Ардун, когато старият Ермангар му бе отстъпил властта на смъртното си легло. Познаваше и мъжете от Стрингау, макар това селище да бе на един ден път на север. А тези хора, събрани в бивака, бяха непознати за нея и по тези земи. Нашественици.

Думата натежа като камък, върху сърцето ѝ. Нашествието означаваше война, а войната — трупове, които ще багрят майката земя с кръвта си; деца, които ще гладуват; болести, които ще дебнат крепости и села и ще ги опустошават като гладни вълци. Толкова години родното ѝ място бе заливано от кръвта на своите хора, както и на онези, които искаха да ги управляват. Сега кръвта щеше да потече отново.

Следобедът минаваше ужасно бавно. Гизела се облегна на кола, за който беше вързана, и се замисли за големите дъбове, които ограждаха лагера. Майка ѝ ѝ беше казвала, че старите дървета са

свещени. Те стояха като стража срещу злото, което непрекъснато заплашваше да наруши равновесието в света. Ако Герсвинда е била права, тогава защо тези дървета позволяваха на мъжете, дошли да обрекат Ардун на гибел, да лагеруват спокойно в тяхната сянка? Гизела си помисли за нищо неподозиращите невинни хора в Ардун. Прелестната единайсетгодишна Луитгард, която щеше да стане естествена плячка за търсещите развлечения воини. Сляпата Драда, която ръководеше нещата в тъкачницата — старите ѝ ръце намираха всеки недостатък в плата, който излизаше от станове, и тя можеше да прецени само с опипване дали тъканото е достатъчно стегнато. Старото ѝ сърце нямаше да издържи предстоящите битки. Ерментруда — кралицата в кухнята. Въпреки че езикът ѝ беше остър, тя винаги даваше по някой сладкиш на децата, които нападаха кухнята ѝ като рояк пчели.

Но Алран несъмнено щеше да се зарадва на възможността да се бие. Той се перчеше наоколо в новата си роля на господар на владението, но започваше да се прозява, когато трябваше да брои добитъка и да бъде съдия на подвластните си. Днес следобед сигурно планираше лов с Ерих и Айнмар, без да подозира, че отвъд полезрението на стражите го дебнат хора, които искат да го заловят.

Отчаяна и нещастна, Гизела пробва здравината на въжето и синджира, с които бе вързана. Изправи се и дръпна рязко веригата, но металната ключалка държеше здраво. Сепната от гърления смях зад гърба си, тя се извърна, но синджирът я спъна и девойката се озова отново върху папурената рогозка.

Похитителят ѝ се присмиваше отвисоко, сложил ръце на хълбоците си.

— Виждам, че Одо ме е разбрал правилно. Вързал те е по-сигурно от куче, което си позволява да напада пилета.

Гизела се разгневи — непрекъснато изпадаше в положение, при което трябваше да го гледа отдолу нагоре, а това никак не ѝ харесваше.

— Нападател на невинни девойки! Да ти изсъхне ръката, с която държиш меч, и да ти окапе косата! — Тя се опита да го ритне и да прехвърли гнева си върху пиццала му, но той ловко отскочи назад.

— Още се опитваш да жилиш, както виждам. Внимавай кого хапеш, малка буболечко, защото може да те смачкам като комар. — Той плесна с ръце, сякаш убиваше комар. — А сега се дръж прилично или

ще те предам на вожда, който е известен като свиня, която яде крехки девизи за вечеря.

Гизела погледна през отвора на шатъра. Един огромен мъж, говорещ с още няколко воители, удари юмрук в дланта си — явно показваше на някого от тях какво да прави. По-висок, по-широк и покосмат мъж Гизела не бе виждала. Тя си представи как земята се тресе, а старите дъбове треперят при всяка негова крачка. Очите ѝ се разшириха от ужас.

Похитителят беше проследил реакцията ѝ и се усмихна доволно:

— Прибери жилото си, а аз ще пренебрегна дълга си да съобща на нашия предводител за малката си пленница.

— Това... това същество е ваш предводител?

— Изглежда зловещо, нали?

Франкът отиде до кофата в ъгъла на шатъра и донесе черпак с вода. Предложи ѝ да пие и тя прие с благодарност. Когато му върна черпака, той я погледна съжалително:

— Какво да правя с теб?

— Пусни ме — предложи невинно тя.

Той се засмя гърлено и смехът веднага смекчи израза на очите му. Гизела забеляза, че когато се усмихваше, извивката на устните му бе твърде красива за лице на воин.

— Ако си беше стояла в колибата и си бе гледала работата, сега щеше да си в безопасност зад стените на Ардун.

— Каква е тази безопасност, когато твоята армия дебне да се нахвърли върху нас? Кой сте вие, дете се промъквате през гората в земя, която не ви принадлежи?

— Нашето място е тук, жено. Бунтовниците зад стените на Ардун са тези, които стъпват, където не трябва.

— Те са саксонци на саксонска земя.

— Това не е саксонска земя. Тя принадлежи на крал Карл. Той управлява от Саксония до Испания, от морето на запад до земите на аварите на изток, и няма да отстъпи никоя част от кралството си на бунтовници.

Гизела изстена уплашено. Тези мъже не бяха дошли тук заради някой дребен франкски владетел, който търси начин да разшири земите си, а заради техния крал. А той претендираше да стане крал и на саксонците.

— Ще се пролее по-малко кръв, ако се попречи на една дръзка девойка да предупреди приятелите си.

Гизела се сви, понеже той посегна с ръка и докосна одрасканата ѝ буза. Допирът му беше нежен, но раната я болеше.

— Едгар или Ноткер ти направи това?

— Не, тези диваци не бяха достатъчно бързи, за да ме хванат. Един клон ме одра, докато бягах.

— Как едно крепостно момиче може да бъде толкова дръзко? Надявам се, че Алран не държи особено на дисциплината и сред своите воини. Ако е така, утре няма да имаме проблеми да спечелим наградата си.

— Нямате право да нарушавате мира ни.

— Не вини мен, девойче. Вашият господар Ермангар сам поиска война като предаде Ардун на саксонски бунтовници. А сега, ако не мълчиш, ще ми омръзне да делия шатъра си с теб, ще те изкарам навън и ще те предам на онзи великан.

Тя отвори уста да отвърне нещо злъчно, но съобразително замълча. Как ѝ се искаше да предизвика някакво дяволско проклятие върху тези нашественици — франките. Но колкото и да се страхуваха в Ардун от нейните способности, тя вероятно не можеше да накара дори една пчела да ужили задника на онзи великан, още по-малко земята да се разтвори и да погълне цялата му войска. За всеки случай обаче тя прошепна тихо нужните думи, докато слугата помагаше на похитителя ѝ да свали ризницата си. Сетне клекна в единия ъгъл на шатъра и започна да точи с брус острието на един меч, без да откъсва сластния си поглед от нея.

— Ти също, Одо, се пази! — предупреди го франкът. — Едгар и Ноткер вече опитаха от жилото ѝ. Смятах, че си достатъчно стар и знаеш какво вършиш.

Слугата се засмя.

— Дори и побелял старец може да оцени женската хубост. Особено когато дни наред е бил лишаван от такава гледка.

— Донеси ѝ хляб и сирене.

Когато Одо излезе, франкът разкопча синджира и отвърза ръцете ѝ, за да може да раздвижи схванатите си пръсти.

— Не искам да имам повече неприятности с теб! Ако отново си покажеш жилото, ще те смачкам окончателно.

Но Гизела не можа да устои на изкушението — бяха сами, а тя бе развързана. Спусна се към отвора на шатъра, но той сграбчи косите ѝ и я дръпна назад.

— Не разбираш от дума, а?

Тя посегна да издере очите му, но той я хвана за китките и ги стисна в едната си ръка. За миг погледите им се срещнаха. Гизела отново изпита смътното усещане, че отнякъде го познава. По друго време, на друго място тя бе надниквала в тези стоманеносиви очи, бе усещала ръката му върху себе си, бе чувала името си от тези изваяни устни. Изведнъж шатърът ѝ се стори тесен, не ѝ достигаше въздух.

Щом старият Одо влезе с храната, воинът я пусна. Напрегнатостта му изведнъж изчезна.

— Не си играй с търпението ми, момиче. Яж, после заспивай. Не искам повече да чувам гласа ти.

Гизела се обърна сломено и опита да се успокои. Одо тикна хляба и сиренето в ръцете ѝ. Когато похапна, франкът нареди на слугата пак да върже ръцете и краката ѝ.

— Чакай! — Гизела отблъсна въжето. — Трябва ли да прекарам нощта, вързана като животно!

— Това ще ти напомня, че всеки опит за бягство ще има неприятни последици. — Франкът измъкна някакво листо, полепнало за косата ѝ, и го пусна да пада пред очите ѝ — намек за кратката им борба в гората. — Приятни сънища.

Похитителят ѝ последва собствения си съвет. След малко равномерното му дишане ѝ подсказа, че бе заспал кротко върху сламеника в другия край на шатъра. Гизела се учуди как му даваше сърце да спи така спокойно преди утрото, когато го очакваше страшна битка. Сигурно вярваше, че неговият предводител-великан е толкова свиреп, че може да победи Алран без бой. В такъв случай не познаваше Алран.

Тя пробва възлите на въжетата — бяха добре затегнати. Започна тихо да реди молитва към старите богове, почитани от нейния народ от незнайни времена, както и към християнския бог. Не искаше да пренебрегне никой възможен източник на помощ. Въпреки това въжето, което я стягаше, си стоеше на мястото.

Гизела въздъхна уморено, франкът продължаваше да спи тихо върху сламеника си. Ритмичното му дишане постепенно започна да я

унася... Сепна се изведнъж, но някакъв инстинкт я накара да запази мълчание. Звукът, който я бе събудил, се повтори. Нещо прошумоля до стената на шатъра зад нея, сетне се чу приглушено скимтене.

С разтуптяно сърце Гизела изви, доколкото можеше глава и видя едно мокро черно носле да се подава под края на шатъра. Тя благодари на онзи бог, който бе чул молитвите ѝ. Топлият език на Силвър облиза разранените ѝ ръце. После яките му зъби се заловиха за работа.

Гизела се спря задъхана. На възвишението пред нея се чернееше палисадата на Ардун. Най-после! Все още беше дълбока нощ и тя нямаше представа колко време зората ще се спотайва зад хоризонта. Струваше ѝ се, че бе тичала с часове. Босите ѝ крака бяха разранени, косата ѝ — оплетена с бодливи къпини, а кожата и бе изподрана и ожулена. Бе тичала, без да спира, защото смяташе, че франките я преследват. Освен това се страхуваше, че ще се загуби в тъмното.

Пред очите ѝ, като светулки в мрака, заплуваха петна...

Силвър я побутна с муцуна и тя сложи ръка върху меката козина на главата му.

— Благодаря, приятелю! — рече все още задъхана девойката. — Но сега си върви. И не се оставяй на нашествениците да те хванат. Не искам хубавата ти сребриста кожа да топли онзи франкски великан.

Влажен език облиза ръката ѝ и в следващия миг вълкът изчезна в гората. Слаб шум я накара да се огледа разтревожено, но никакви преследвачи не се нахвърлиха отгоре ѝ. Тя се упрекна, задето бе толкова страхлива. Нито похитителят ѝ, нито слугата му биха могли да реагират толкова бързо на бягството ѝ. Не че не бяха толкова силни — просто ги удари с опакото на брадвата, колкото да бъде по-спокойна, че няма да се събудят навреме. Цицините, които щяха да имат, като се съвземат, едва ли биха представлявали по-тежко нараняване от онова, което Алран би им нанесъл, когато нападнат крепостта.

По-трудно се бе оказало да се справи с часовите, които вардеха около бивака на франките. Единият за малко да я открие, когато някакъв клон изпука под нозете ѝ в тихата нощ. Беше замръзнала абсолютно неподвижно. След цяла вечност, както ѝ се стори, часовоят бе продължил обиколката си. Стражите дебнеха за врагове отвън, а не отвътре и тя бе успяла да се промъкне незабелязано.

Гизела отново започна да тича. Никакво препятствие не я възпря пред крепостните врати на Ардун и тя изруга Алран за неговата самонадеяност. Нима гледаше на сигурността на хората си така лекомислено?

Тя се развика към кулата над портите. След малко се чу едно сънливо: „Кой иска да влезе?“. Тя разпозна гласа на Галт, който обичаше медовина прекалено много, за да бъде полезен като стража.

— Гизела съм! Пусни ме да вляза.

— Кой?

— Гизела. Бързо! Нося важни новини.

Тя го чу да мърмори, докато слизаше по стълбите на кулата. Когато вратата най-сетне се отвори, той надникна навън подозрително.

— Гизела? Ти ли си?

— Галт, знаеш ме от десетгодишна. Не ме ли позна?

Той вдигна факлата, а Гизела се промуши през малката пролука — дотолкова се бе осмелил да откrehне вратата. Галт се отдръпна назад, а в изражението му се смесваха страх и ужас. Явно смяташе, че само демони, феи и вещици се осмеляват да бродят из гората нощем. Затвори портата и здраво я залости. Въпросите бяха в очите му, но Гизела знаеше, че не смее да ги зададе.

Тя понечи да му обясни, но изведнъж се сети, че ако кажеше на Галт за франките, предприели поход към Ардун, той щеше да се паникьоса и да предаде на цялата крепост своята истерия. Алран беше човекът, когото трябваше да предупреди, но една проста прислужница трудно би получила достъп до господаря на Ардун в ранните часове на утрото. Изборът ѝ тогава падна върху Лотар. Той сигурно спеше в бараките или в големия хол на каменната господарска къща, която се издигаше в центъра на крепостта.

— Галт, колко време има до зазоряване?

Пазачът сви рамене.

— Час, а може би и по-малко.

— Знаеш ли къде е Лотар?

— Не спи ли?

Гизела въздъхна и се отправи към бараките — една дълга дървена постройка, в която живееха воини и някои мъже от прислугата. Тя се молеше Лотар да спи там, а не в господарската къща.

Ала точно в този момент Лотар излезе от малкия параклис, сгушен до западната палисада. Гизела изтича към него. Трябваше да се досети, че той ще е в параклиса, докато всички останали още спят.

— Гизела? Какво правиш тук толкова рано сутринта?

Изведнъж тревогата от преживяното я завладя с нова сила и тя изгуби самообладанието, в което така отчаяно се бе вкопчила. Обгърна шията на Лотар и зарови лице в рамото му.

— Чакай! Какво има?

— Докато се къпех в топлия вир, ме заловиха воители на крал Карл. Те са тук, Лотар! Само на около час езда. Смятат да нападнат Ардун на зазоряване и да го върнат отново на своя господар!

— Воители на Карл! Бог да ни пази! Сигурна ли си?

— Чух го от устата на един от тях.

— Колко бяха?

— Преброих около трийсет и пет, може би с няколко повече. Плюс прислугата. Предводителят им е истински великан. Прилича повече на звяр, отколкото на човек.

Лотар я прегърна успокоително. След като майка ѝ почина, той ѝ предлагаше утеха в скръбта по Герсвинда. Нежният Лотар. Всички хора от Ардун знаеха за родството ѝ с Ермангар, техния починал господар, но Лотар открито признаваше, за разлика от баща си. Докато другите ту я почитаха като светица, ту я набеждаваха за непредсказуемо зло и зад гърба ѝ я наричаха магьосница, Лотар просто я даряваше с обич и я представяше за своя сестра.

— Баща ми постъпи много глупаво, като остави Ардун на Алран. Сега тези франки идват да отмъстят от името на краля.

— Може би ако не се бием, франките ще ни управляват мирно и справедливо.

— Алран ще се бие. Смисълът на живота му е в боя. — Лотар я отдръпна от себе си и я огледа. — Изглеждаш така, сякаш си се била с вампири. Нараниха ли те франките, сестро?

— Нараниха единствено достойнството ми.

— Върви да се измиеш, докато намеря Алран. Ако предначертаната ни съдба пристига с утрото, имаме много малко време да се приготвим за нея.

Гизела побърза към женското помещение. Влизането ѝ събуди Драда и тя възнегодува срещу шума в този ранен час.

— Събуди се, стара майко. Имаме много работа.

Драда изсумтя.

— Хората на франкския крал са тук. Ще бъдат пред стените ни при изгрев-слънце.

Драда присви тънките си устни — шейсетте години, които бе прекарала на земята, бяха изпъстрени с войни и тя познаваше естеството на битката по-добре, отколкото ѝ се искаше. Претърколи се тежко на сламеника и се изправи.

— Трябват ни превръзки, вода от кладенеца, огън за нагорещяване на железата за обгаряне на рани. Събуди и другите, момиче, а после се погрижи и за лечебните билки.

Другите жени се надигнаха неохотно, но когато чуха каква опасност им носеше утрото, пъргаво започнаха да се подготвят за лекуване на ранени. И те бяха прекарвали по-голямата част от живота си, наблюдавайки как мъжете им се избиват за земя, а понякога и за едната гола мъжка гордост. Като получи съгласието на Драда, Гизела изпрати Луитгард до селото с предупреждение за предстоящото нападение. Хубавото дете щеше да бъде в по-голяма безопасност в селото, където гората предлагаше хиляди места за криене, отколкото в крепостта — тук можеше да бъде хванато от похотливи франки, празнуващи победата си. Щом като видя, че Луитгард се измъква през крепостните врати, тя отиде в малката лечебница в другия край на женското помещение. Там прегледа запасите си от билки и лекове. Липсваше достатъчно бряст и ливадник, но тези лекове за жлъчка не бяха толкова нужни за след битка. По рафтовете ѝ имаше доста бяла върба против треска, чесън и смирна против гноясване на раните и чер оман за по-бързото им заздравяване. Тинктурата от тополови пъпки бе наkisната само от седмица, а не от две или три, както се изискваше, за да има пълен ефект. Трябваше да се задоволи с това, с което разполагаше.

— Гизела! — повика я някой.

Тя вдигна глава и видя внука на Драда — Гунтар, пред вратата на лечебницата. Лицето му изглеждаше бледо на фона на червената му коса.

— Да, Гунтар?

— Господарят Алран ме изпрати да те намеря. Исква да говори с теб.

— Идвам веднага.

Тя постави гърнето с тинктурата обратно на рафта и съжали, че не се бе сетила да се преоблече и да прибере косата си с кърпа. Все още беше боса и в мръсните дрехи на франките.

— Гизела, всички ли ще умрем? — Момчето затанцува детински край нея, докато тя вървеше към господарската къща.

— Не, Гунтар. — Мислеше, че няма да го излъже. Не можеше да си представи похитителят ѝ да съсича деца. Можеше само да се надява, че неговият предводител бе звяр само на вид. — Не, Гунтар, ще поживееш още доста години.

— Християнският свещеник казва, че всички ще бъдем избити и ще идем в ада. Казва също, че Бог е сърдит, задето господарят Ермангар е предизвикал краля на франките, и сега изпраща тези хора да ни съсекат на парчета.

— Не трябва да се плашиш от онова, което казва отец Гонт. Всъщност Бог едва ли разговаря с него, а дори и да го прави, съмнявам се, че отец Гонт го слуша.

— Защо Алран го остави? Не ми харесва.

— Отец Гонт остана, защото господарят Ермангар пожела това. Ермангар вярваше в християнския бог.

— А ти вярваш ли в християнския бог, Гизела?

— Да.

— Но майка ми казва, че служиш на старите богове. Казва, че си магьосница.

— Богът, в когото вярвам, има много имена и може да бъде почитан по много начини. А Той не изпраща воители да убиват деца.

— Мисля, че ще разберем кой е прав, а? — въздъхна Гунтар.

— Предполагам. — Голямата каменна къща се изправи застрашително пред тях. — Върви да помогнеш на жените да донесат вода от кладенеца, Гунтар, и остани при баба си, когато дойдат франките. Чува ли? Тя се нуждае от защитата ти.

— Добре — обеща той и изтича нанякъде.

Алран и Лотар я чакаха в голямата зала, която миришеше на лоени свещи, непроветрени рогозки и дим. Седнала до студеното огнище като кралица върху трон, майката на Ермангар — Адалинда, кимна с подobaващо високомерие на Гизела.

Алран не си направи труда да я поздрави.

— Сигурна ли си, че това са хора на Карл, момиче?

— Един от тях лично ми го каза. Изглеждаше благородник, затова мисля, че би трябвало да знае за кого се бие.

Алран изруга и удари юмрук по масата.

— Той ни беше оставил на мира години наред. Надявах се, че е забравил за съществуването на Ардун.

— Натрапникът ни оставяше на спокойствие, докато синът ми му плащаше дан от реколтата и изпращаше младите ни мъже да се бият за него. Сега, когато Ардун се управлява от онези, които не се кланят на нашественика, чудовището отново се разбуди.

— Гизела! — нервно се обърна към нея Алран. — Какво виждаш?

Всички в Ардун знаеха, че тя има тази способност, но рядко я молеха да разказва виденията си. В този свят човек беше по-добре, ако не знаеше бъдещето.

— Виждам мъже, които се бият, но само двама, и то в ужасен дуел. Виждам слънцето да блести по метални доспехи, да тече кръв, а накрая има, и огън. Не зная дали видението е самата битка с франките, милорд, но съм сигурна, че врагът, който идва насам, е страшен. Със собствените си очи тази нощ видях една дружина от закоравели воители, водени от чудовищен великан. Онзи, който ме държеше в плен, счита защитниците на Ардун за толкова лесно препятствие, че заспа спокойно в нощта преди битката. Мъжете говореха франкския език помежду си и споменаваха думата саксонец като проклетие.

— Хората на краля. — Алран разтърка чело и въздъхна. — Нашите воители изгарят от желание да се бият, но защитната стена е слаба на няколко места. Особено западната палисада. Не можем да защитим селото или стопанствата...

— Изпратих Луитгард в селото да ги предупреди. Те ще се скрият.

— Ако франките не могат да проникнат през нашите стени, ще изгорят посевите и ще изколят добитъка. Най-добре е да се предадем и да се закълнем във вярност на господаря, когото кралят е изпратил.

— Предател! — изсъска Адалинда. — Това е саксонска земя, управлявана от саксонци. Ще я отстъпиш на тези нашественици, както направи и баща ти.

— Бабо, от осем години кралят на франките има претенции за Ардун. Баща ми го отстъпи доброволно в замяна на мир и покровителство. Той не беше с всичкия си на смъртния си одър, когато даде Ардун на човек, отказващ да се подчинява на краля.

— Смяташ се за измамен от баща си ли? Ето защо устата ти бълва такива бунтарски съвети.

— Баща ми знаеше, че нямам желание да управлявам тук.

— Тогава си глупак! Земята значи власт. А саксонската земя трябва да е в саксонска власт.

— Алран — продължи да ги убеждава Лотар, — ако се противиш, ще ни тласнеш в една битка, която не можем да спечелим. Помисли за многото напразни жертви.

— Ще защитаваме Ардун — заяви Адалинда. — Ще го защитаваме до последната капка кръв, ако е необходимо.

Гизела си помисли, че Адалинда е доста щедра, когато се отнася до чуждата кръв. А от изражението, което внезапно изкриви червендалестото лице на Алран, разбра, че той мисли като нея.

— Смъртта в битката няма смисъл, освен да дава на поетите храна за нови песни. Ще се бием, но ако нещата се обърнат против нас, ще се скрием в гората и ще притесняваме франките, докато отново не си върнем Ардун.

Гизела изтръпна, като си представи нови години на нападения и смърт, когато нито хора, нито животни ще са в безопасност от воините, разкъсващи като вълци земята помежду си. Тя погледна като обречена към високия прозорец. През него нахлуваше сивата светлина на утрото.

Зазоряваше се.

ТРЕТА ГЛАВА

Кървавочервеният диск на изгряващото слънце се появи от изток и обагри с отблясъци воините, които чакаха там Гизела примижаваше на ярката светлина с лице, притиснато между коловете на палисадата.

— Идват ли? — попита Гунтар задъхано, застанал от едната ѝ страна. Старата Драда беше от другата. С тях бяха и Фределин, момичето на готвачката, конярчето Ролф, Джилън и Атруда, които се грижеха за огъня — всички бяха притиснали лица в някоя пролука между коловете в защитната ограда.

— Идват — потвърди Гизела.

Те наистина идваха, вдигнали знамето си отпред — малка глиганска глава на широка яркооцветена лента, развяваща се на вятъра. Като демони, излезли от пламъците на ада, те яздеха на фона на изгрева. Очертанията им трептяха на огнената светлина. Железни воители — с брони от желязо, оръжия от желязо, щитове от желязо, души от желязо.

Гизела започна да се задушаваше. Почувства, че я притиска тежестта на целия този метал. Миризмата на кръв изпълни ноздрите ѝ, в ушите ѝ кънтяха викове, писъци на ужас, гневни крясъци. Зави ѝ се свят от силата на нейното видение и тя стисна грубо издяланите колове, за да не се строполи.

— Добре ли си?

Гласът на Гунтар я върна към действителността. Тя отвори очи и видя разтревоженото му лице, надвесено над нея.

— Гизела?

— Добре съм, Гунтар.

— Може ли да погледна? — Гласът му трепереше от вълнение и страх.

— Гледай колкото искаш, момче.

Драда потърси пипнешком ръката ѝ и я стисна силно.

— Те идват — каза сляпата старица примирено. — Мирът свърши.

— Да, стара майко. Яздят бавно и ни оставят да ги гледаме, за да видим истинската им мощ. Знаят, че съм предупредила, затова се опитват да ни покорят със заплаха, след като не можаха с изненада.

Драда кимна.

— А успяват ли?

— Представяват страшна гледка — въздъхна Гизела. — Конете им са големи като дракони, а воините седят върху тях като железни богове, решени да унищожават.

— Светият Христос да ни пази тогава.

— Силни са! — възкликна Гунтар. — Погледни конете! Всички имат коне!

— Конете не могат да прескачат ровове или да се катерят по палисадата — напомни му конярчето Ролф. — Алран може да победи всекиго от тези франки с едната си ръка.

— Погледни великана! — прошепна Гунтар със страхопочитание. — Голям е като Тор^[1]!

— И широкоплещест като Уоудън^[2] — присъедини се Джилън. — И онзи до него язди, изправен като бог. — Гласът ѝ затрепера от възхищение и страх.

— Алран ще ги накара да се приведат малко — настояваше Ролф. Атруда се присмя:

— Пред тях воините на Алран са като мършави петлета.

— Враговете винаги приличат на чудовища — намеси се Драда, — но кървят като хора.

— Ех, да можех да се бия! — въздъхна Гунтар.

Гизела почувства, че ѝ се гади.

— Достатъчно време ще имаш през живота си да се биеш, Гунтар. Нека първо пораснеш и станеш мъж.

— Вече съм почти мъж.

— Какво е това? — Слаб чернобрад воин в кожена ризница заслиза надолу по стълбата, която беше подпряна на платформата над тях. — Не знаете ли, че предстои битка, глупаци? Какво правите тук?

— Искам да гледам — умоляваше Гунтар. — Вече съм достатъчно голям да се бия.

— Ако франкските дяволи пробият стената, дори бебета като теб ще се бият, за да спасят кожата си. А сега бъди добро момче и за по-голяма безопасност заведи тези жени и деца в каменната къща.

Мъжете на стената започнаха да изстрелват стрели и обиди към врага. Като бързаше с останалите да се подслони в каменната къща, Гизела се сви при звука на един добре познат франкски глас, който искаше от Алран да се предаде на своя пълноправен господар. Искането беше посрещнато със смях и ново опъване на лъковете. Тя си спомни привкуса на кръв и ужас, от които ѝ се бе завило свят до стената — вероятно саксонска кръв и саксонски викове на ужас. Ако франкският предводител пробиеше палисадата, нямаше да има място, където онези, които му се противопоставяха сега, можеха да се скрият.

Настроението в голямата зала на господарската къща беше още по-лошо от напрежението, което Гизела бе усетила на палисадата. Воините поне можеха да освободят напрежението си в боя, донякъде да контролират съдбата си. А на онези, които се гушеха зад каменните стени, им оставаше само да чакат...

Гизела веднага отиде да провери онова, което по-рано бе донесла от лечебницата, тъй като ранените щяха да бъдат докарвани в къщата. Единственото каменно здание в крепостта — в мирно време резиденция на господаря и личната му охрана — представляваше последната отбранителна линия по време на нападение.

— Донесла си билките и отварите си, както виждам. — Адалинда преустанови неспокойните си обиколки само колкото да забележи Гизела. — Ще имаме нужда от тях след по-малко от час, бъди сигурна. Ти си... добро момиче, Гизела. — Тя сложи старческата си ръка върху рамото на девойката и за миг на нея ѝ се стори, че ще каже още нещо. Тънките устни обаче се свиха и старицата намръщено поднови обиколките си.

Гизела си позволи да се усмихне за миг. Не се случваше често Адалинда да изостави позата си на високомерно достойнство. Моментното чувство, което бе смекчило сбръчканото, студено лице, говореше за напрежението, което старата господарка изпитваше. Тя никога не бе признала Гизела за своя внучка, макар по много незабележими начини — лека усмивка, потупване по рамото, питащ поглед — да показваше, че приема кръвната връзка помежду им.

Докато Адалинда крачеше насам-натам, жените се трупаха около огнището или влизаха и излизаха от кухнята, където втасваше хлябът и къкреха няколко гърнета яхния. Дори по време на битка хората трябваше да се хранят. Някои седяха мълчаливо или пък следваха

примера на господарката си и уплашено се щураха напред-назад. Старците гледаха с копнеж залостената врата и се прехвърляха в спомените си към други битки, героични подвизи или кървави ужаси, към своите дни и нощи на бойни страсти, страх, отчаяние или триумф. Децата седяха на пейките или на покрития с рогозки под, някои строяха укрепления от мръсни рогозки, а други спяха. Напрежението, което владееше техните майки, лели и дядовци, ги караше да бъдат потихи от обикновено. Но те наистина не разбираха защо през този ден не се вършеха обичайните работи — защо кравите в краварника до конюшната не бяха изкарани на пасището отвъд палисадата; защо ковачницата не кънтеше; защо господарят Алран не събираше другарите си за лов на елени или глигани, както правеше повечето сутрини; защо техните лели и майки не изваряваха прането, не се занимаваха в градината, не събираха яйцата или не се сядяха зад станове и чекръците. Те не разбираха, че войната беше нахлула със зората, а и възрастните не им обясняваха. След като битката бъде спечелена или загубена, щеше да има достатъчно време да им разкажат какво е било заложено на карта през този ден.

Гунтар, който вече не беше дете, но не беше още и воин, бе упълномощен от Адалинда да притичва периодически до палисадата и да ѝ докладва за развитието на боя. Още в ранния предобед той съобщи, че франкските стрелци са толкова точни, та стрелите им вече са ранили няколко саксонци. Двама от тях следваха Гунтар — единият със стрела в бедрото, а другият, понесъл другаря си, от чието рамо струеше алена кръв. Отец Гонт, който мърмореше някакви молитви цяла сутрин, склучи ръце и искрено се обърна за закрила към Бога.

Когато слънцето стигна зенита си, жените се приготвиха да занесат купите с яхния при палисадата. Гунтар пристигна с новината, че някои от по-пъргавите франки бяха успели да се изкатерят по чепатите колове на палисадата и боят се бе пренесъл вътре в крепостта. Други франки оказваха натиск върху отслабената западна палисада и всеки миг щяха да нахлуят през нея. Воините на Алран се бият смело, твърдеше той, но гласът му трепереше уплашено.

Жените се отказаха да носят храна на защитниците си. Адалинда заповяда да залостят здраво вратата и да отворят само на ранените, които започнаха да се довличат на големи групи или пък бяха донасяни от другарите си. Лотар беше сред тях. Гизела забеляза пристигането му

с крайчеца на окото си, докато слагаше лапа от чер оман и бял равнец върху една кървава рана от брадва. Сърцето ѝ се сви. Пренесоха Лотар край нея. Едната му ръка висеше отпусната на ръба на носилката и по пръстите ѝ се стичаше кръв. Спусна се към него веднага щом го положиха сред другите ранени.

— Разсечен е с удар от меч отстрани — обясни един от мъжете.
— А друг удар е засегнал рамото му.

Мъжът не изглеждаше кой знае колко по-добре от Лотар, но не пожела да седне, когато Гизела го покани.

— Порязаха ме оттук-оттам. Погрижи се за Лотар. Не бива синът на стария господар да загине от раните си.

Гизела внимателно повдигна кървавата риза на Лотар от зейналия прорез в ребрата му.

— Можеш ли да го излекуваш, девойко?

— Ако Бог е милостив.

Гизела се стараеше ръцете и гласът ѝ да не треперят, макар стомахът ѝ да се обърна при вида на раната. Тя забеляза искрица съчувствие в очите на другия воин. Всички в Ардун знаеха, че синът на стария Ермангар беше неин брат, макар да не смееха да го показват публично.

— Ако има някаква магия, с която можеш да ни опазиш, сега е времето да я използваш, девойко — рече мъжът и без да чака отговор, се обърна да си тръгва.

Лотар остана в безсъзнание, докато почисти и зашие раните му. Той се съвзе чак когато превърза рамото му с билки, които ускоряваха заздравяването и предпазваха раните от гноясване.

— Щипането от билките е по-лошо от удара на меча — оплака се той с усмивка.

— Щастлив си, че ти е останал живот да чувстваш щипането. Ако острието беше попаднало малко по-вляво, щяхме да те погребваме, вместо да слушаме оплакванията ти.

— Скоро всички може да идем в гроба. Предвожда ги един, за когото вече съм чувал. Името му е Рутгар и се бие невиджано. Хората му — също.

— Рутгар ли беше този, който те порази?

— Да, предводителят им първи се озова вътре в укреплението. Мечът ми не е достоен съперник за неговия.

— Значи губим боя?

— Разбиха ни на пух и прах. Западната палисада падна и сега тези дяволи пробиват постепенно навътре. Видях самия Алран, обграден пред стената на конюшната, да се бие за живота си. Ермангар в смъртната си лудост е убил всички... Освен ако Исус Христос не ни окаже някаква милост. Само Той може да ни спаси сега.

Адалинда спря да се разхожда и хвърли презрителен поглед към Лотар.

— Молиш се не на когото трябва, сине. Защо зовеш точно този бог, който ни нападна, чиито воители изгориха свещеното ни дърво Ирминсул и който изпрати войските си да ни унищожат? — Гласът ѝ трепереше от омраза. — Франките печелят нови поклонници на своя бог с огън и меч. Християнският бог смачква всеки, който не иска да се умилква пред него или дебелиите му епископи и абати. И въпреки това ти се обръщаш точно към този бог!

Лотар се намръщи.

— Бабо...

— По-добре да се молим на старите богове за освобождение от този Рутгар и неговите хрътки. Старите ни обичаи ще ни спасят. — Тя се обърна и се втренчи в Гизела. — Имаме си своя магия.

Гизела почувства, че я обгръща хлад. Страхуваше се от блясъка в очите на баба си повече, отколкото от битката, бушуваща пред стените на къщата.

Силно блъскане по масивната дървена врата сложи край на напрегнатото мълчание, възцарило се в стаята след думите на Адалинда.

— Освободете вратата! — чу се хрипливият вик на Алран.

Адалинда скочи да вдигне резето. Алран се препъна и влетя в стаята, следван от шепа воители, облени в кръв и пот.

— Загубихме боя — изрева той. — Трябва да бягаме.

— И ще ни оставиш на благоволенieto на франките? — изпищя една жена.

— Франките няма да си цапат оръжието с такива като теб, жено. Воините ми трябва да оцелеят, за да отвоюват онова, което е наше.

— Ще продължите да се борите! — победоносно заяви Адалинда.

Блясъкът в очите ѝ приличаше на този в очите на Алран. Като ги гледаше, човек едва ли би познал, че този ден им е струвал дома и много саксонски живота.

— Милорд — тихо се примоли Гизела, — нима ще продължите този ужас? Нима не проляхме достатъчно кръв?

— Битката не е загубена, докато всички не умрем — мрачно отвърна той. — Освен това боят ще бъде спечелен. Ще нападаме франките, докато разберат, че саксонската земя не си струва кръвта, която трябва да се пролее, за да я запазят.

— Чия кръв — нашата или тяхната? — язвително го попита Гизела.

Алран я изгледа с горящи очи.

— Тяхната, щом трябва да обяснявам.

— Да, кръвта им ще бъде пролята! — възвести Адалинда. — Франките ще получат тази малка победа само за да научат веднъж завинаги, че саксонската земя може да бъде управлявана само от саксонци. Триумфът ни започва оттук! Един ден нашите хора ще си върнат всичко, което ни принадлежи по право.

— Този ден ще дойде — съгласи се Алран. — Ако трябва да пролеем още кръв, ще го направим.

Той погледна Адалинда в очакване.

— Върви без мен — каза му тя. — Моето място е тук, да безпокоя врага вътре в откраднатата от него крепост.

— Така да бъде — съгласи се той. — Една група мъже пожелаха да останат и да прикриват бягството ни. Ранените, които могат да ходят, трябва да тръгнат с мен. Нужни са ни и малко жени за работата в бивака, които да се грижат за воините. Кои ще дойдат?

Две млади готвачки — Груда и Фрида — минаха напред. Алран изгледа останалите. Още една жена пристъпи колебливо — Матруда, чийто съпруг току-що бе умрял от раните си.

— Ти също ще дойдеш с нас — заповяда Алран на Гизела. — Имаме нужда от уменията ти.

— Не! — Гизела поклати глава. — Аз не съм воин, който може да пролива франкская кръв.

— Ти можеш да се биеш по други начини, магьоснице. Старите богове са благосклонни към теб. Сънищата ти ще ни пазят от опасности, а магиите ти ще бъдат щитът ни срещу силата на франките.

Гизела искаше да извика, както ѝ подсказваше сърцето, че е дала клетва на Ардун и хората му. Малко я беше грижа дали Алран или този Рутгар ще управлява, стига да управлява мъдро и да пази мира. Но знаеше, че протестите ѝ ще бъдат напразни. Герсвинда в разцвета на силите си би могла да се опълчи на Алран, Гизела — не.

— Лотар — отчаяно сложи тя ръка върху бледото чело на брат си.

— Аз ще се грижа за внука си — обеща Адалинда.

— Тръгвай! — заповяда Алран.

След няколко трескави минути, охлузена от бързото преминаване през тунела и дупката в оградата, Гизела се обърна в края на гората и погледна Ардун — както смяташе — за последен път. Черен дим от няколко пожара се издигаше към сивото небе, но шумът от битката беше заглъхнал. Сега бе време да получи видение, но уви! Затвори очи, за да изтрие тъжната картина и да се съсредоточи. Искеше да изпрати на онези, които бе оставила там, пощада и живот... За себе си и тези, с които беше сега, хранеше съвсем слаби надежди.

Рутгар огледа последните саксонски защитници, които Одо и Гастон охраняваха. Трудно беше за вярване, че това бе всичко, останало от мъжете в крепостта. Боят беше тежък, но не дотам, че да бъдат убити толкова много хора. Нямаше купчини от тела, които да доказват, че е имало такава масова сеч.

Той се обърна към един саксонец, който беше почти момче.

— Колко души отбраняваха укреплението, момко?

Момчето го изгледа сърдито.

Гастон го бодна отзад с дългия си меч.

— Отговори му, пале саксонско.

Момчето се усмихна, после плю на земята пред нозете на Рутгар.

Гастон изруга и вдигна меча си.

— Чакай! — заповяда му Рутгар. — Ако разцепваме черепа на всеки саксонец, който ни посреща с обиди, ще се наложи после сами да работим земята, да си готвим и да си тъчем.

— Трябва да ги научим на обноски.

— Да, ще ги научим. Но ако удариш магарето по главата, за да го научиш да не се дърпа, ще откриеш, че вече нямаш магаре, което да

носи товарите ти.

Гастон недовошно изръмжа.

— Кой от вас може да ми каже къде е Алран?

Един саксонец повдигна устна като куче, готово да хапе. Другите гледаха в земята.

— Тази отрепка сигурно се крие при жените и децата — презрително изсумтя Етих Мечката. — Мястото е в наши ръце, Рутгар. Пожарът, който някой е запалил в хамбара, е изгасен. Никой повече не вдига меч. Това са всички оцелели — тези и другите ей там.

Рутгар погледна каменната сграда, която Етих сочеше. Приличаше повече на жилище, отколкото на укрепление. Вероятно бе строено върху руините на стара римска вила. Нямаше кули или бойници. Затворените с кепенци прозорци не бяха надеждна защита, а двойната порта на входа не изглеждаше способна да издържи повече от няколко добре нанесени удара с таран.

Рутгар махна на двама от своите хора да останат с пленниците, а на другите — да го последват по изтритите стъпала, водещи към входа на къщата.

— Етих, приятелю! Използвай мечешката си лапа и кажи на тези вътре, че господарят на Ардун желае да влезе.

— Така да бъде! — Етих оголи зъби в дяволита усмивка.

Вратата се разтресе под тежките му удари.

— Саксонци от Ардун, вашите защитници изгубиха боя. Ако очаквате милост от новия си господар, предайте се.

Отвърна му само мълчание.

— Дайте тарана! — нареди Рутгар. — Няма да губим време да чакаме съдействие от тези упорити саксонци.

Входната врата издържа само един удар с тарана. На втория резето се разцепи на трески и вратата хлътна. С вдигнат щит и меч, готов за евентуална съпротива, Рутгар поведе хората си вътре. Посрещнаха ги уплашени лица и тревожни погледи. Жените стискаха бебетата към гърдите си, сякаш франките щяха да им ги отнемат, за да ги опекат за вечеря. По-големите деца надничаха иззад полите на майките си, ококорили очи от страх. Неколцина старци размахваха главни, а един от тях дори беше вдигнал меч, целият в шупли — явно от по-младите му години. Ръцете му трепереха и той с усилие го държеше насочен към нашествениците.

Единствените саксонци, които биха могли да окажат съпротива, лежаха върху окървавени сламеници. Някои бяха в безсъзнание, други — втренчени враждебно в нахлулите франки.

Рутгар свали щита си, тук не ги грозеше опасност.

— Добре дошъл, предводителю Рутгар — заговори една жена, седнала на платформа от другата страна на огнището. Мрачните цветове на дрехата ѝ се сливаха с мрака в каменната зала. Скъпоценни камъни, кървавочервени и също толкова мрачни, изпъстриха колана ѝ, а краищата на полата и горната ѝ риза бяха украсени със златна бродерия. Бръчките по лицето и стоманеносивата коса, която се подаваше под кърпата ѝ, разкриваха възрастта ѝ.

— Ти ли си стопанката тук?

— Бях — до твоето идване.

— Кажи на хората си да приберат оръжието.

Тя махна на старците да се подчинят.

— Нима тоягите и ръждясалите мечове те дразнят, благороднико?

Рутгар се усмихна на духа на старата жена.

— Всякаква съпротива ме дразни. Твоите хора трябва да помнят това. Къде е мъжът на име Алран?

— Алран и най-добрите му воители избягаха в гората, оставяйки ни на твоята милост. — Адалинда се изправи с царствена осанка. — Аз съм Адалинда, майка на Ермангар, който управляваше тук в продължение на трийсет и пет години.

— През последните осем той беше господар тук само по волята на Карл Велики, краля на франките и на саксонците. Идвам да върна това владение на пълноправния му господар.

Адалинда кимна в знак на съгласие.

— Така да бъде. Може би трябва да обсъдите въпроса кой да управлява Ардун с Лотар, сина на Ермангар.

Тя насочи дългия си костелив пръст към един млад мъж, отпуснат до стената. Рогозката под него бе обагрена в кръв. Всички погледи се обърнаха натам и саксонецът се опита да стане, но изкриви лице, унижен от безсилието си, и отново се отпусна на пода. Рутгар видя, че не му липсваха смелост и гордост.

— Получил си своя дял от боя днес — каза Рутгар и преклени до окървавения воин.

— Този бой не беше по мое настояване.

— Синът трябва да изпие горчивата чаша, която баща му е приготвил. Баба ти казва ли истината за Алран?

— Да — отвърна Лотар хрипливо. — Той е в гората, където няма да можете да го намерите. Смята да атакува Ардун отвън, докато в него не остане нищо, което да управляваш.

— Така значи. Алран ще атакува отвън, а лишеният наследник — отвътре.

С бързо движение Рутгар опря острието на ножа си в гърлото на Лотар. Няколко жени ахнаха уплашено. Нито Рутгар, нито Лотар помръдваха.

— Дай ми основание да пощадя живота ти, момче. Няма всеки ден да се оглеждам през рамо за недоволни, които биха те поставили на мястото на баща ти.

Лотар не трепна, докато гледаше Рутгар право в очите.

— Никой от саксонските бунтовници няма да ме вземе за пример. Всички тук знаят, че почитам крал Карл. Бих се, за да защита дома си и моите хора и отново ще се бия — ако стане нужда — срещу Алран или срещу теб, или срещу всеки, който застраши мира в Ардун. Ако това не те задоволява, убий ме.

Някои започнаха да плачат. Рутгар се вгледа в Лотар, сякаш се опитваше да разбере дали го лъже.

— Не бих се притеснявала толкова от Лотар — презрително го посъветва Адалинда. — Той е много по-силен в молитвите, отколкото в боя.

Рутгар не махна ножа си.

— Ще ми се закълнеш ли във вяност като мой васал?

Някакъв мускул под челюстта на Лотар трепна и мъничка капка кръв се появи върху острието на ножа.

— Клетвата е свещено нещо. Моята принадлежи на Бога и на моя народ.

За момент Рутгар стисна дръжката на ножа по-силно. После изруга и прибра оръжието, докато правеше знак на Етих да отиде при него.

— Заклучи този Божии слуга и неговите хора, докато реша какво да правя с тях. И наблюдавай да се грижат добре за раните му. Не

искам да умре преди да реша дали да го убия или не. Не обичам друг да взима решения вместо мен.

Докато Етих внимателно подхващаше Лотар под раменете, Рутгар се обърна към Адалинда.

— Няма какво да се страхуваш от него — спокойно каза тя.

— Нима изглежда, че се страхувам?

— Не, но добре ще направиш, ако се боиш от Алран и дружината му. Аз искам само мир, благороднико. Чествам се длъжна да те предупредя, че тези мъже никога няма да се предадат. Имат си и талисман с тях, който им вдъхва вяра в крайната победа.

— И какъв е този магически талисман? — раздразнено попита той. Главоболието, което го бе мъчило преди изгрева, когато се бе събудил с цицина на главата, не го предразполагаше към търпение.

— Алран си има магьосница, която го ръководи — довери му Адалинда. — Тя е избраница на старите саксонски богове и иска някогашните традиции да се върнат в Ардун. Ако мечът ти не може да разваля магии, по-добре ще е да се върнеш при твоя крал и да му кажеш, че не желаете да имаш нищо общо с Ардун.

Рутгар се засмя.

— Жено, запази историите си, за да плашиш внуците си с тях. Аз не се плаша от магьосници.

— А може би трябва — отвърна загадъчно Адалинда.

— А трябва ли да затворя и теб при внука ти? Или искаш да останеш тук и да се погрижиш за твоите и за моите хора?

Адалинда сведе поглед.

— Аз съм само една жена, благороднико. Родена да обслужва, а не да се бие. На твое разположение съм.

— Гледай наистина да е така. Не търпя предателство и няма да спра ръката, която наказва, дори да си жена. — Рутгар стисна с ръце главата си. — Като говорим за жени, Одо, потърси из крепостта малката девойка, която ни гостува в бивака миналата нощ. — Той се усмихна мрачно. — Главата още ме боли от нейните грижи. Радвам се, че не беше сред защитниците на Ардун, иначе боят все още нямаше да е свършил.

[1] Старонорвежки бог на гръмотевиците, представян като мъж с огромна сила, който защитава човечеството от демони. — Б.пр. ↑

[2] Най-важният англосаксонски бог, равнозначен на Оудин в скандинавската митология. Оудин е бог на небето, който живее на върха на дървото на света и получава от Валкириите (божествените девойки) душите на героично загиналите воители, с които пирува в голямата си зала Валхала. Негова жена е Фрига (богиня на семейната любов и домашното огнище), а Тор е техен син. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Гизела прибави шепа див лук към зеленчуците, които къкреха в големия железен котел. На няколко стъпки от нея съскаше втори огън, тъй като в него капеше мазнината от прасенцето, което се печеше на шиш. Топлият следобеден въздух бе натежал от апетитната миризма на печено и острия мирис на див лук, който Гизела бе събрала сутринта.

През седмицата, която бе прекарала извън стените на Ардун в гората с Алран, Гизела всяка сутрин след зазоряване събираше билки. Трябваше да попълни запасите, които беше донесла от крепостта. В ранното утро гората беше особено хубава — капки роса трепкаха по листата или пък висяха като наниз и искрящи зрънца от игличките на боровите и елите. Силвър винаги я придружаваше и скачаше радостно около нея или пък гонеше гризачите, докато тя търсеше растенията си. Птиците правеха серенади от клоните дори и през двете сутрини, когато валеше.

Този ценен час на спокойствие и мир бе предпазил Гизела от пълното отчаяние, тъй като величието на гората ѝ напомняше, че великолепието на природата никога нямаше да пресъхне — реките щяха да текат към морето, големите столетни дъбове щяха да издигат клони, за да хванат слънцето, видрите щяха да си играят по брега на вирове, а елените — да пасат по поляните. Въпреки глупостта и лудостта на човека, светът щеше да продължи да съществува.

Груда се приближи и я потупа по рамото. Гизела се върна към действителността — шумният саксонски бивак вонеше на свини, ряпа и недостатъчно дълбока отходна яма.

— Сигурна ли си, че този твой вълк не чака да прегризе нечие гърло?

Гизела погледна Силвър, който едва се забелязваше в шубрака край бивака. През повечето дни се появяваше по два-три пъти, но щом разбереше, че Гизела няма да се присъедини за игри сред папратите и дърветата, изчезваше в гората.

— Ако го оставиш на мира — успокой тя момичето, — и той ще те забрави.

— Малко страшничко е да го видиш как си лежи и те гледа с тези жълти очи. Но щом е твой приятел, предполагам, че няма какво да се тревожа. — Тя подуши продължително въздуха. — Тези репи и лукове миришат много хубаво. Къде ги намери?

— От другата страна на хребета.

— В Тъмната падина? Чувам, че само джуджета и тролове живеят там. — Тя хвърли изпълнен със съмнение поглед към къкрещото ядене, сякаш зеленчуците можеха да скочат и да й направят нещо.

Гизела не успя да й отговори, защото в този момент Алран излезе от храсталака, следван от хората си. Силвър веднага изчезна — саксонските воители бяха наистина страшна гледка. На хълбоците им висяха окървавени мечове. Някои от мъжете бяха ранени, но въпреки това се смееха, въодушевени все още от боя. Те се закачаха игриво с Груда и Фрида и си наливаха от медовината, която се охлаждаше в потока.

— Мислех, че сте на лов днес. — Гизела трепна, когато Алран заби своя покрит със засъхнала кръв меч в земята до огъня.

— Да, и имахме добър улов.

— Кръвта по оръжието ти на франките ли е?

— Не, още не.

Помощникът на Алран, широкоплещестият червенокос Гриф, си отрязва от цвърчащото на огъня прасе и се усмихна момчешки на Гизела.

— Направихме посещение в село Верхона.

Гизела ахна:

— Верхона? Каква е тази лудост? Верхона е саксонска. Селището принадлежи на Ардун.

— Да! — отвърна Алран. — Затова го нападнахме. — Устата му започна да се изкривява в нещо като усмивка. — Не ме гледай така осъдително, Гизела. Изклахме добитъка, не селяните. Не искаме да проливаме саксонска кръв, макар верхонци да са приели франките като стадо овце, приемащи вълка за свой пастир. — Той се изсмя на умното си сравнение. — Ако не бях такъв добър воин, бих могъл да стана странстващ певец.

— Как ти дава сърце да се смееш след това, което си сторил! — Гизела го хвана за ръкава и го издърпа встрани от групата мъже около огъня. — Как ще се хранят нашите хора, ако избиваш добитъка и гориш посевите?

— Стига си опявала! Как воювам не е твоя работа! Задължението ти е да се грижиш за болните и да даваш кураж на моите хора. А защо не и да направиш някоя магия, за да ни осигуриш победа.

— Ти не отговори на въпроса ми — остро продължи тя. — Как ще се хранят нашите хора?

— Не разбираш нищо от война, жено! Ардун зависи от селяните и стопанствата им за месо и зърно. Ако източникът му на храна секне, Ардун ще падне.

— А ти ще управляваш един гладен народ! Ще убиеш селяните и стопаните бавно, вместо с един замах на меч.

— Това е война — сви рамене Алран. — Хората са гладували и преди, но Ардун е все още тук.

— Та ти онеправдаваш своите собствени хора. Кой ще те последва, след като се настроят срещу теб?

— Ще последват този, който управлява Ардун, както винаги са правили, както и ти самата си правила. Не е твоя работа да ме съветваш. Може да си магьосница, но все пак си жена, и то с неуточнен произход.

— Мъже! — избухна Гизела. — Мислите с кървавите си мечове, сякаш Бог никога не ви е давал сърце или ум!

Тя гордо си тръгна, защото не можеше да търпи самодоволното му изражение.

— Мечовете ни не са онова, с което мислим — извика той след нея, някак развеселен. — Поне така казват повечето жени.

Изпълнена с отвращение, Гизела се насочи към малкия си навес от преплетени борови клони. Пътят ѝ бе пресечен от Айнмар, посивял ветеран, който беше служил на Ермангар дълго преди идването на Гизела в крепостта.

— Девойко... — Той протегна ръка, сякаш да я спре, но после бързо я отдръпна. — Лейди... Не искаме да мислиш, че ще нараним селяните, нашите собствени хора.

— О, Айнмар! — въздъхна Гизела. — Не смяташ ли, че вашето нападение им е навредило?

Той я гледаше уплашено. Несъмнено вярваше, че тя ще направи така, че ръката, с която държеше меча си, да изсъхне или пък да се събуди плешив при изгрев-слънце.

— Не ме гледай така, Айнмар. Не се сърдя на теб, Гриф, Хюго или дори на Алран. Ядосана съм защо светът е такъв, какъвто е, и защо всички мъже трябва да пролеят кръв, преди да станат хора.

Той я гледаше озадачено, явно не я разбираше. Нямахме място за нежност или милост в мъжкия свят.

През нощта, когато разви завивките си и пригответи леглото си, Гизела чу леко потупване по кожата, която закриваше отвора. Когато я отметна настрани, Алран се опита да направи лек поклон пред нея.

— Ела да поговорим, девойко, и нека ти се извиня.

Тя го погледна косо.

— Наистина — настоя той.

Гизела остави завивките и мълчаливо го последва в сенките в единия край на поляната, където беше бивакът им.

— Съжалявам за онова, което казах днес следобед за произхода ти.

— То беше самата истина, Алран. Добре съзнавам при какви обстоятелства съм се родила.

— Това не омаловажава моята обида. Бях ядосан, а когато съм ядосан, често губя контрол над езика си.

Луната осветяваше неговата безхитростна усмивка, но Гизела го изглежда недоверчиво. Познаваше тази негова усмивка много добре.

— Не ме доведе тук само за да ми се извиниш, нали, Алран?

— Наистина можеш да виждаш в сърцата на хората. — За миг той потърси очите ѝ. — Видяла ли си нещо, Гизела?

Тя въздъхна и седна на един покрит с мъх пън.

— Сънувам отново и отново страшен дуел и буен огън. Това видение надхвърля по сила всичко друго, което Бог ми показва.

— Кой се бие в твоя въображаем дуел?

— Не мога да видя лицата, но картината е толкова ясна, та разбирам, че е свързана повече с моята съдба, отколкото с нечия чужда. За нашата жалка група не виждам нищо определено. Но ме гризат съмнения за всички ни, Алран.

— Магьосницата в теб ли говори сега или жената?

— Не зная. — Въздъхна. — Наистина не зная.

— Няма чак толкова голямо значение какво виждаш. Самото ти присъствие тук окуражава мъжете. Мислят, че като са свързани с магьосница, стават неуязвими.

— Не трябва да ги оставяш да вярват в това, Алран. Аз съм много слаба магьосница, не притежавам силата на майка си.

— Мисля, че не познаваш силата си. — Алран усмихнат седна до нея и взе ръката ѝ. — Трябва да опиташ да направиш магия на нашите врагове — франките.

Тя поклати недоверчиво глава.

— Ако замисляш зло, това зло става част от твоята душа.

Той се наведе към нея, а ръцете му се плъзнаха под ръкавите на горната ѝ риза. През протритата си рокля Гизела почувства топлината му.

— Животът може да бъде по-интересен и за двама ни, Гизела.

Тя се дръпна назад, когато устните му потърсиха нейните. Алран се направи на обиден.

— Нима съм толкова страшен, че ми отказваш?

— Не, Алран, но и аз не съм жена, склонна да ляга с всеки, който я пожелае.

Пръстите му леко докоснаха лицето ѝ и отметнаха назад къдриците, стърчащи от къпата ѝ.

— Аз не съм кой да е мъж, Гизела. Аз управлявам тук.

— Ти не ме искаш наистина, Алран. Би ме взел само за да накараш другите мъже да се страхуват от теб. Искаш да обявиш моята сила за своя.

Алран се усмихна. Ръката му се плъзна около талията ѝ. Тя се отдръпна, но той я държеше здраво.

— Ти наистина си магьосница, щом виждаш така ясно в душата на човек. Но не мисли, че няма да ми направи удоволствие да те обявя за своя. Майка ти служеше на Ермангар по този начин, когато той беше господар на Ардун. Изглежда в реда на нещата и ти да служиш на мен.

— Не и по този начин! — Тя го зашлеви, но той само се изсмя. — Алран, предупреждавам те! Ако ме докоснеш, ще направя така, че мъжкото ти оръжие да изсъхне колкото червей, а ръцете ти да се парализират.

— Няма да искаш да го правиш, щом веднъж ти покажа какво значи удоволствие.

— Бясно куче!

Той притисна устни върху нейните и пхна насила език в устата ѝ. Вкусът на медовина и сирене, примесен с киселата миризма на кръв и пот, я отврати и като използва всичката си сила, Гизела го отблъсна и скочи на крака. Алран изруга и се хвърли след нея. Пъргава като сърна, тя отскочи и той не можа да я хване. Гизела не се плашеше от израза на гняв и разочарование, изписан на лицето му, защото знаеше, че Алран вярва достатъчно в нейните умения, за да не посмее да я насили.

— Остави ме на мира, Алран. Върви при Матруда да утолиш похотта си. Тя ще те приеме на драго сърце.

— Проклетата жена! Ела тук! — Той стоеше разкрачен, с юмруци върху хълбоците. — Няма да ти направя нищо лошо. Искам да ти доставя радост.

Заплашително ръмжене прекъсна думите му. В края на поляната две кехлибарени очи блестяха с неземна светлина.

Алран въздъхна продължително и изруга.

— Жено, ти правиш живота много труден за един мъж.

— Не, Алран. Ти сам си създаваш трудности.

Докато той я гледаше гневно, тя пристъпи до вълка. После прокара ръка по гъстата козина на гърба му. Очите на Силвър не се отклониха нито за миг от саксонския вожд.

— Този твой проклет вълк трябва да си върви в гората, където му е мястото — изсумтя разочаровано Алран.

— Силвър си е на мястото — тихо отвърна Гизела. — Ние не сме...

На следващата сутрин Алран си изкара яда на Гизела, като я накара да работи като роб. Тя обаче отказа да изпълнява заядливите му заповеди и започна да си върши своята работа. Саксонският предводител можеше да се пържи в собствения си гняв, но това нея хич не я интересуваше. Нямаше намерение да се остави да я прелъсти, за да придобие още повече власт от силата, която си представяше, че тя притежава. Бе успяла да запази девствеността си чак до деветнайсет години благодарение на плашливостта на повечето мъже от магиите ѝ. Нямаше намерение да се отдава на Алран или на когото и да било, ако той виждаше в нея само средство за добиване на власт.

По-късно, когато слънцето беше вече в зенита си, Гизела разстла да съхнат листа от глухарче и цветовете от глог. Груда и помагаше. Айнмар, който беше оставен тази сутрин да пази бивака, също се заинтересува от билките.

— Можеш ли да ми направиш някаква отвара, за да се отърва от циреите под мишницата си?

— Бих могла да ти направя лапа, но трябва първо да ми дадеш да ги срежа.

— Да ги срежеш?

— Както съм ти казвала и преди.

Гизела се усмихна. Чудеше се как мъжете, които се хвърляха, без да трепнат, в схватка от остри мечове, се обливаха в студена пот, когато ги наближеше с игла, за да зашие раните им.

Айнмар направи гримаса на отвращение:

— Да ги срежеш, а?

Но той беше спасен от необходимостта да вземе решение, защото Алран се втурна в лагера, възседнал запенен черен кон. Той дръпна рязко юздите му и животното се изправи на задните си крака, вдигайки облак прах. Съвсем скоро и останалите десетима мъже, които го бяха придружавали, се показаха запъхтени на поляната с триумфиращи викове.

С дивашки крясък той хвърли някакво безжизнено тяло от коня, то падна по лице, глухо тупвайки на земята.

Гизела погледна тялото и като прикриваше треперенето на гласа си, попита:

— Кой е той?

— Един франк. — Алран произнесе думата като проклетие. После се ухили злобно. — Беше достатъчно любезен да ми предложи коня си.

— Какво е станало?

— Приближавахме стопанството край Блекуотър Спринг, когато трима от тези дяволи се появиха в гората толкова близко, че можехме да ги заплуем. Скочихме отгоре им от дърветата. Конят на този падна. Другите избягаха. Когато видяха колко сме, решиха да ни оставят.

Гарет приближи наперено до тялото и го побутна с крак.

— Много добре се бие за франк, но накрая го победих. — Той се изплю презрително.

Ако беше петел, помисли си Гизела, щеше да наугуши пера и да изкукурига. Тя коленичи и разгледа засъхналата кръв по тила на мъжа.

— Виждам, че си го победил отзад, могъщи Гарет.

Надутите гърди на воина спаднаха едва забележимо.

— Колко от вас бяха нужни, за да го свалите?

Никой не отговори. Мъжът на земята леко помръдна и привлече вниманието ѝ.

— Още е жив.

— Да — каза Алран. — Засега. Пробождането с меч е твърде добра смърт за един франк. Намислил съм нещо по-интересно за тази отрепка. — Той обърна тялото с крак. — Ти беше в бивака на франките, Гизела. Познаваш ли го?

Гизела се втренчи в лицето на своя предишен похитител. Имаше високомерно изражение дори под маската от кръв и мръсотия.

— Познавам го — отвърна тя.

Рутгар бавно изплува от тъмния водовъртеж. От време на време в съзнанието му просветваха картини с изкривени образи — земята, която се надига да го посрещне, две свистящи саксонски остриета... Бяха го нападнали отзад.

Без да отваря очи, Рутгар започна да преценява къде се намира. Лежеше на нещо меко и ръцете му бяха вързани на тила. Миризмата на еленово месо гъделичкаше ноздрите му и дразнеше стомаха му. Полъхваше хладен вятър, не се чуваха птичи песни, по това отсъди, че слънцето е залязло. От известно разстояние долитаха гласове, които говореха и се смееха. Наблизо обаче беше пълна тишина — никакви стъпки никакво дишане никакво шумолене на дрехи или подрънкване на оръжие.

Той отвори очите си в мрака. Лежеше под някакъв навес от клони, покрити с кожи. През няколко пролуки навлизаше слабата светлина от огън. Беше сам върху легло от клони, гол, завит само с одеяло, което го покриваше от кръста надолу. Този, който го бе вързал, си бе свършил добре работата, защото връзките не поддадоха, когато ги пробва.

Кожата, която висеше на отвора на колибата, се вдигна и силуетът на крехка женска фигура се очерта на фона на светлината от огъня.

— Както виждам, буден си — тихо каза тя.

— Ти! — Рутгар разпозна гласа и формите ѝ, преди да запали лоената свещ. Меката светлина потвърди подозренията му. — Трябваше да се досетя, че все някак си забъркана и в това.

— Така ли, благороднико? И защо?

— Щом си наоколо, нещо започва да ме боли. Когато въпреки моето гостоприемство си взе сбогом, ме остави с цицина колкото яйце. Девойката коленичи до него и провери превръзката на гърдите му.

— Нима очакваше да остана вързана в палатката ти само за твое удоволствие? — Тънките ѝ пръсти пипаха леко ленената превръзка, увита около главата му. Макар и внимателен, допирът му причини силна болка.

Той направи гримаса и веднага съжали. През мозъка му сякаш премина светкавица.

— Това ли е отмъщението ти, жено?

— Не, ако исках да разцепя главата ти, щях да използвам другата страна на брадвичката, когато си вземах сбогом.

Той я изглежда страшно, а тя просто се усмихна. Наистина знаеше как да унижи един мъж.

— При добър късмет превръзката ще помогне. Какъв дявол те прихвана да яздиш през саксонски гори само с двама другари? И то страхливци, които зарязват приятеля си в беда?

— Нима трябва да оставя проклетите бунтовници да диктуват какво да правя и къде да яздя? — изръмжа той. — Не мисля. А тези, които наричаш страхливци, ще се върнат с по-голяма дружина и ще пометат тази гора.

— Може би подценяваш опасността от тези, които наричаш бунтовници.

Той изсумтя презрително.

Косата ѝ хвърляше златисти отблясъци на светлината от свещта. Тя се обърна да вземе една купа от земята. Беше крехка, с нежни черти, с дълга тънка шия, с малки ръце и нежни пръсти и рамене, които сякаш щяха да се скършат, ако я стиснеше с една ръка, Гизела не отговаряше на представите на Рутгар за жена, която дебне из горите със саксонските бунтовници. Не приличаше и на жена, способна да избяга от франкски лагер, като се отърве с лекота от един от най-прославените воители на краля.

— Как изчезна от лагера?

Тя го озари с вбесяващата си усмивка:

— С магия.

— С магия? — невярващо изпъшка той.

— Точно така — с магия. Можеш ли да хапнеш малко? От храната ще се почувстваш по-добре.

— Значи ти си магьосницата, за която ме предупреди Адалинда. Вещицата, за която се предполага, че ще насочи гнева на старите саксонски богове към злите стражи на крал Карл?

— Някои ме наричат вещица. Ще ядеш ли?

— Трябва да съм глупак, за да взема нещо от твойта ръка.

— Не е отровна. — Тя сръбна от купата. — Виждаш ли? Яж, милорд. Ще ти бъде нужна сила.

Тя въздъхна, остави купата и седна до него.

— Трябва да те предупредя, че Алран ти готви неприятна изненада. Той ми заповяда да те върна в съзнание, така че да може да те закара до някое място, откъдето да бъдеш чуван в Ардун, докато те измъчва до смърт. Твоите резове и писъци ще покажат на другарите ти каква ужасна смърт ги очаква зад всяко дърво и зад всеки храсталак в нашата саксонска гора. Уплашиш ли един човек, наполовина си го победил, казва Алран.

— Е, това наистина е вест, която отваря апетит.

Тя се усмихна кисело:

— Започни да се храниш. Смятам да се погрижа да си далеч оттук, преди Алран да изпълни плановете си.

Той я изглежда невярващо.

— Защо?

— Аз съм лечителка. Не обичам да гледам как набиват на кол, изгарят или разкъсват някого заради единственото забавление да го слушат как пици. Съмнявам се, че си чак толкова важна личност, та бъдещето на моите сънародници да зависи от съдбата ти.

Рутгар се усмихна.

— Наистина често са ми казвали, че изобщо не съм важен. Радвам се да чуя и една саксонска крепостничка да го потвърждава.

— Нима и ти ще пролееш кръвта си, за да се увеличи притокът на алените реки, покрили вече тази земя?

— В никакъв случай.

— Тогава яж. Ще ти е нужна сила.

— Отвържи ме, момиче, за да се храня със собствените си ръце. Не желая да ме хранят като бебе. — Когато тя се поколеба, той се изсмя тихо: — Нима смяташ да ме пуснеш да избягам оттук свързани ръце? Няма да те нападам, нали сама каза, че ще ми помогнеш.

Тя предпазливо разряза въжетата му.

Рутгар седна и разтърка китките си.

— Доведоха ли и коня ми в лагера? Здрав ли е след падането?

— Не знам, но едва ли смяташ да вземеш и коня със себе си.

— Дуумсейър е ценно животно. Няма да го оставя на саксонските бунтовници.

— Трябва да си благодарен, че не им оставяш части от тялото си.

— Ще си взема коня.

Той поглъщаше яхнията, докато тя го гледаше гневно.

— Ще те убият. А вероятно и мен. Не можеш да избягаш от бивака на кон. Всъщност още не съм измислила по какъв начин ще те измъкна. Има стража само на десет крачки от моята колиба.

Яхнията подейства добре на стомаха му.

— Човек би помислил, че си специалист по бягствата. Справи се добре в моя бивак.

— Онова беше различно.

— Тогава използвай малко от твоите магии.

Гизела наклони глава и отнесено се усмихна, сякаш правеше точно това. Той бе изненадан, че едно толкова нежно девойче може да притежава такъв дързък дух. Беше имала смелостта да го цапардоса по главата и да избегне стражите му, а сега очевидно замисляше нещо подобно и за Алран. Вече почти изпитваше съжаление към този човек.

— Извикай стражата тук — предложи той. — Ако се справим с нея, после ще се погрижим и за коня ми.

— Не можеш просто да отидеш при животното.

— Вярвай ми, девойко. Ще успеем.

Мъжът, който бе на стража, доверчиво дойде при Гизела, щом тя го повика. На лицето ѝ веднага се изписа чувство за вина. Момичето е с мека душа, заключи Рутгар. Твърде нежна за този груб свят. Той — за щастие — не страдаше от такива угризения. Мъжът не успя дори да извика, когато го видя буден, отвързан и изправен на крака. Рутгар здраво го стисна за гърлото и го довлече в колибата.

— Не го убивай! — примоли се Гизела.

— Както кажеш — съгласи се неохотно той. Това противоречеше на инстинктите му за бой, съгласно които не трябваше да оставяш нищо друго, освен мъртви врагове зад гърба си, но в този случай щеше да уважи капризите на девойчето. Щом мъжът се отпусна, той го остави на пода. Момичето веднага приближи и потърси пулса му.

— Стиснал си го много силно.

— Не искам да се събужда известно време. Помогни ми да го съблека.

— Но защо?

— Не си ми оставила никакви дрехи.

Гизела го стрелна с очи, но веднага сведе поглед. По страните ѝ изби руменина. Одеятото, което го покриваше, бе паднало.

— Твоите... твоите дрехи бяха просмукани с кръв.

— И тези ще свършат работа. Мога да покрия главата и лицето си с кърпа. Знаеш ли къде е мечът ми?

— Предполагам, че е на коня ти. — Тя присви очи. — Трябва да се закълнеш, че няма да го използваш в този бивак. Няма да позволя да пролееш кръвта на нито един саксонец тази нощ.

— Страхуваш се, че сам човек може да победи смелите саксонски воители ли?

— Разбира се, че не. Но несъмнено ще нараниш един-двама. Дай ми думата си или ще извикам Алран още сега.

— Ти си много упорита.

— Така казват. Чакам клетвата ти, франк.

Рутгар въздъхна.

— Имаш я, но само докато изляза от този бивак.

Момичето кимна. После надзърна навън и му даде знак, че всичко е наред.

— Това е лудост — прошепна тя, когато Рутгар напусна убежището ѝ. — Сега, когато стражата е в безсъзнание, просто можеш да се шмугнеш в гората...

— Не и без коня си.

— Няма да ти бъде от кой знае каква полза, ако Алран ни открие.

Никой не ги спря, докато прекосяха поляната до мястото, където беше вързан Дуумсейър. Жените бяха заети с чистене след вечерята, а Алран и воините му се смееха, хвалеха и спореха над

чашите с медовина. Несъмнено очакваха голямо забавление по време на замислените мъчения на пленника. Рутгар не можеше да се сърди на Алран — планът му беше ужасен, но тактически правилен.

За негово облекчение Дуумсейър беше здрав. Падането бе навредило повече на ездача, отколкото на коня.

— А сега какво? — раздразнено, но тихо попита Гизела. — Едва ли можеш да се качиш на коня си пред Алран.

Рутгар погледна към колибата ѝ, която се намираше в края на поляната.

— Не, но твоята колиба ще ме скрие, ако отведе коня в гората зад нея. Ти ще го отведеш. Не лекуваш ли и животни, освен хора, както повечето лечители?

— Да, но... — смути се девойката.

— Кажи, че го проверяваш дали куца или каквото там ти дойде наум. Не вярвам Алран да заподозре, че такава вярна саксонска магьосница се е обърнала против него.

— Аз не съм се обърнала против него — яростно прошепна тя.

— Както кажеш. Чакам те до колибата.

Рутгар се отдалечи, като ходеше изправено и спокойно, сякаш беше в правото си да се разхожда в бивака на саксонските бунтовници. Главата му кънтеше при всяка стъпка, а раните му горяха като ужилени от пчели. О крайчеца на окото си той видя, че магьосницата се навежда да разгледа една от задните коленни стави на Дуумсейър. Конят, обикновено плашлив и нервен с непознати, изглеждаше като дружелюбна хрътка пред нея. Тя го развърза и го поведе към дърветата от другата страна на поляната.

— Какво правиш, моме? — провикна се един от мъжете край огъня.

— Плячката ти има подут глезен, Гарет. Отивам да го накисна в потока.

— Не забелязах никакво подуване.

— Не е чак толкова лошо. Ще му направя лапа, ако се наложи. Ще се оправи за ден-два.

— Това е ценно животно. Внимавай много за него.

Гизела изчезна с коня в тъмната гора. След малко Рутгар видя силуетите им на фона на лунната светлина малко по-далеч от нейната колиба. Той провери състоянието на саксонеца, който все още беше в

безсъзнание, после мушна ножа на Гизела в колана си и тихо се придвижи към нея.

— Внимавай много — предупреди го тя, като му подаваше юздите. — Има двама стражи, които обикалят непрекъснато. — Сведе очи и тревожно продължи: — Не наказвай хората от Ардун за онова, което е направил Алран.

— Можеш да ми се скараш, ако стана твърде лош с тях. — Той се засмя на изненадата, изписана на лицето ѝ. — Нима смяташе, че ще те оставя тук да помагаш на бунтовниците, магьоснице?

ПЕТА ГЛАВА

Гизела го погледна разширени от тревога очи, но преди да успее да възрази, франкът вече я беше стиснал здраво в прегръдката си. Той я изви така, че да бъде с гръб към него, като същевременно запуши устата ѝ с грубата си длан.

— Не се бори с мен, девойче. Ти ми спаси живота тази нощ, за което съм ти благодарен, но тъй като твоите бунтовници вярват, че любимата им магьосница им дава сили за бой, ще бъда последният глупак, ако те оставя тук.

Той бързо разви със свободната си ръка превръзката от главата си и я омота около устата ѝ. После с лекота я повдигна върху Дуумсейър и се метна на гърба му зад нея.

Гизела ужасно се вбеси и докато се отдалечаваха мълчаливо от стана на Алран, започна да го рита в коленете и да размахва назад ръце, без да вижда, но с надеждата да го удари по лицето. В отговор на действията и нейният похитител стисна китките ѝ в едната си ръка. Тя се чувстваше безпомощна. Каква глупачка беше да пуска такъв дявол на свобода и да очаква, че ще може да го държи под контрол!

След като вече доста се бяха отдалечили от бивака, срещнаха група франки, които претърсваха гората, за да го издирят — точно както той ѝ бе предрекъл. Рутгар махна мръсния парцал от устата на Гизела и тя си пое дълбоко въздух.

— Жив си, както виждам — поздрави ги страховитият великан, когото той беше представил за предводителя им Рутгар. Усмивката му смекчи широкото му брадясало лице и го направи по-малко ужасяващо.

— Да, отървах се на косъм с помощта на едно девойче, което не обича да гледа кръв.

— Лорд Рутгар! Да продължим ли напред и да нападнем стана на саксонците? — попита един от франките.

— Не тази нощ, Антониус. — Похитителят ѝ я стисна леко през талията. — Дадох клетва да не убивам никакви саксонци тази нощ.

Утре ще изпратим един отряд да ги намери.

— Те ще преместят стана си.

— Да, освен ако не са по-глупави, отколкото смятам. Но щом веднъж е дадена, клетвата трябва да се спазва.

Гизела следеше объркано разговора. Очите ѝ се стрелнаха към великана, който слушаше мълчаливо. Той не беше предводителят Рутгар. Мъжът, който я държеше пред себе си на коня, мъжът, когото беше ударила по главата със собствената му бойна бравичка, мъжът, когото бе дразнила и обиждала, мъжът, комуто бе помогнала да избяга — той беше скандалният Рутгар.

— Ти! Свиня такава! — Тя се извърна, за да запрати обидата право в лицето му. — Накара ме да мисля, че той е предводителят. — Тя махна с ръка към великана — Ти... вероломен, долен лъжец!

Каква глупачка беше тя. Как можа толкова лесно да я излъже?

Рутгар само се усмихваше. Великанът намираше гнева ѝ за много забавен. Хората му — също, ако съдеше по физиономията им. Копнееше да превърне всичките до един в змии. Особено този арогантен лорд. Така поне външността му щеше да отговаря на характера му.

— Не съм лъгал — имаше смелостта да отрича негодникът. — Рутгар е чудовище, което яде крехки девойки за вечеря или поне така му се носи славата.

Гизела стисна зъби.

— Надявам се Алран да те хапне за вечеря. — С яростно извъртане на тялото тя успя за миг да се освободи от хватката му и да се хвърли от коня. Щом краката ѝ докоснаха земята, момичето хукна. Осмели се да хвърли поглед назад и видя как Рутгар отклонява с ръка копие, което един от хората му се готвеше да запрати след нея.

— Не! Аз ще се погрижа за нея. Чакайте ме.

Отначало тя помисли, че лесно може да го надбяга, тъй като беше ранен и отпаднал. Но той я последва пълзливо, на достатъчно разстояние, за да не я изгубва от поглед в тъмната гора, ала без наистина да се опитва да я хване. Ако успееше повече да се отдалечи, вероятно той нямаше да може да я намери отново. Но независимо колко бързо бягаше или как криволичеше — той я следваше със същата скорост и очевидно без особени усилия. Това, което за нея бе отчаян бяг, за него бе просто игра. Как можеше да тича толкова леко, когато

беше тежко ранен в главата и на дузина места по тялото? Този мъж просто не беше човек.

Колкото повече се уморяваше, Гизела толкова повече се вбесяваше. Тя продължаваше да бяга, въпреки че не ѝ достигаше въздух и краката ѝ горяха от болка. Неочаквано се спъна в корена на някакво дърво и падна. Изправи се, но отново залитна?

— Умори ли се вече? — развеселено я попита преследвачът ѝ в тъмнината зад нея.

— Не! — Тя отново опита да побегне, но една ръка се протегна от тъмното и я сграбчи. Гизела изгуби равновесие и падна.

Рутгар се хвърли отгоре ѝ така, че ѝ изкара въздуха. После се надигна на лакти.

— Съветвам те да се предадеш — спокойно каза той.

Не ѝ достигаше дъх, за да отговори. Лицето му бе толкова близко до нейното, че тя виждаше слабата усмивка и присмехулния блясък в очите му.

— Аз не съм особено търпелив човек. Ако още веднъж се опиташ да избягаш, просто ще вържа ръцете и краката ти и ще те науча на смиреността, която крепостниците дължат на господарите си. Мисля, че в миналото си пропуснала този урок.

— Махни се от мен — успя задъхано да изрече Гизела.

Той помръдна крака си, който лежеше между бедрата ѝ. Допирът на твърдите му мускули до нозете ѝ предизвика смущаващ копнеж в тялото ѝ. Прииска ѝ се да се предаде, но не на силата му, а на усмивката, в която вече нямаше арогантност, и на очите, чийто блясък вече не бе присмехулен.

— Намирам положението си за много удобно след толкова изморително бягане. Както знаеш, аз съм ранен човек.

Гизела извика на помощ цялото си негодувание.

— Ще съжаляваш за това, проклетнико!

— Нима? Все още не съжалявам. А ти?

— Да, задето бях толкова глупава да ти съчувствам.

— Не мисля, че съм ти отдал дължимата благодарност за проявената милост.

Тя прочете намерението в очите му и усети някакъв глупав копнеж да се надига в гърдите ѝ.

— Предупреждавам те — заплаши го отчаяно. — Ако ме вбесиш още малко, ще те превърна в евнух.

Той се осмеляваше да се смее, докато всеки друг от мъжете, които познаваше, би се свил уплашено.

— Ти си магьосница, нали? Тази нощ трябва да внимавам особено много за мъжката си чест. — Очите му блестяха в мрака като метал. — Освен това си изключителна жена.

Той се надвеси над лицето ѝ, но притисната под тежестта на мускулестото му тяло, Гизела не можеше да помръдне. Устните му нежно докоснаха нейните и тя се опита да извърне глава, но той следваше движенията ѝ, докато накрая съпротивата ѝ отслабна и тя се остави във властта на целувките му. Завладя я някакъв примитивен инстинкт, който я караше да се извива като дъга под него и да се притиска към бедрото му. Потънала във водовъртеж от неустоими усещания, тя бе още съвсем замаяна, когато той върна свободата на устните ѝ.

— Какво става, девойко? Още ли не съм евнух? Нима жилото на твоите клетви е толкова слабо?

Смущението от начина, по който бе откликнала на целувката му, се превърна в ярост.

— Искаш клетви ли? Сега ще ти ги дам!

От устата ѝ започна да се излива порой от думи на старосаксонски — заклинания, молитви към саксонските богове, към християнския бог и към всеки друг бог, който евентуално я слушаше. Тя прокле Рутгар, отците му, децата му, приятелите и другарите му, както и всеки, който хранеше добро отношение към него. После се прехвърли върху меча, с който се биеше, щита, с който се защитаваше, бронята, която пазеше тялото му, и коня, който го носеше в битката. Дано всичките те да се продънят изведнъж вдън земя! Прокле и сънищата, и желанията му, и амбициите му, както и мъжката му възбуда, която ѝ напомняше за предателската ѝ слабост.

Без да се стресне от гнева ѝ, Рутгар се надигна от нея и преди тя да успее да скочи, я изправи на крака.

— Би ли имала нещо против да преведеш това заклинание?

— Изрекох проклятие, което ще превърне сърцето ти в камък — заядливо отвърна тя. — А мечтите на живота ти — в прах.

— И това ли е всичко? — В усмивката му нямаше и следа от страха, който би трябвало да предизвикат думите ѝ. — Доста далеч от целта си, магьоснице. Немалък брой жени могат да ти кажат, че сърцето ми вече е каменно, а амбициите ми се градят не върху сънища, а върху силата на ръката ми.

— Споменах нещо и за това — увери го тя.

— В такъв случай трябва да побързаме да се върнем при моите хора, преди да отслабне силата ми.

Тя се дръпна, когато той посегна да я хване за ръката.

— Не ми се сърди, девойче — рече мъжът. — Ти изпълни дълга си към приятелите, като се опита да ми внушиш страх. Само че има едно нещо, което не знаеш — аз не вярвам в магии.

Гизела подритна останките от някакъв трудно различим зеленчук, който бяха извадили от избата, за да я използват като затвор. Въздухът тук беше студен, а дрехите ѝ не бяха особено топли — горната ѝ риза беше от финотъкан летен плат, а полата бе протрита още от деня, в който Атруда ѝ я бе дала, защото повече не ѝ ставаше.

Гизела се отпусна до стената. Бяха вкарали една дървена пейка в килията, за да може да сяда и да спи на нея. Останалата част от мебелировката включваше свещ, две одеяла, отходно гърне и кофа вода. Можеше да обходи надлъж килията с четири крачки, а на ширина — с три. Гизела знаеше, че много от крепостните селяни в Ардун живееха в още по-мизерни жилища, но разликата се състоеше в това, че те можеха да ги напускат, когато поискат. Несъмнено Рутгар възнамеряваше да я остави тук да изгние от студ и скука, ако изобщо имаше някакви намерения към нея. Сякаш бе забравил за съществуването ѝ от момента, в който я бе предал на своя огромен помощник. Онзи обаче, макар да бе същият, за когото Рутгар я бе излъгал, че е техен предводител, съвсем не се оказа така лош.

— Не се ядосвай толкова — бе я посъветвал великанът. — Рутгар поне от година и нещо не е хапвал мома на вечеря. Мисля, че е загубил апетит за това.

Нима му изглеждаше толкова уплашена, когато я водеше към килията? Всъщност бе повече объркана и ядосана. Заради едно добро дело я бяха влачили през гората, а накрая я бяха бутнали в някакво влажно мазе. Изглежда, трябваше да се научи да потиска благородните

си импулси. Далеч по-умно щеше да бъде да остави Алран да измъчва Рутгар.

Какъв лош късмет само, че сред всички мъже в Ардун Рутгар беше единственият, който прозря в действията ѝ нейната женска същност и затова просто се изсмя на заканите и клетвите ѝ. При спомена за неговата целувка тя отново побесня. Никога не се бе чувствала толкова уязвима и безсилна да се владее. Още по-лошо беше, че онова чудовище бе усетило нейния отклик и сигурно я смяташе за наивна и глупава.

Гизела тропна по мръсния под. Груб и безчувствен нашественик! Добре щеше да му дойде една любовна магия, която да го накара да пълзи в краката ѝ и да моли за вниманието ѝ. Ако имаше късмет, в нозете ѝ щеше да се търкаля едно покорно псе, а не франкски вожд.

Нямаше как да брои часовете или дните, прекарани в този затвор. От време на време Одо ѝ носеше рядка супа или хляб и сирене. Веднъж едно момче, което не бе виждала, дойде да смени водата в кофата и да изхвърли отходното гърне. Никой не говореше с нея. Одо ѝ хвърляше по един гневен поглед, а момчето сигурно смяташе, че ще го ухапе, ако я погледне.

Това, което ѝ се струваше цели часове, може и да бяха само минути, а дните — само часове. Спеше често, забвението на съня бе по-забавно от взирането в мръсните стени на килията. Но ето че един ден се яви посетител.

Отец Гонт беше дребен и закръглен мъж, отдаден на пищната трапеза толкова, колкото и на светия олтар. Шкембето му на пръв поглед заблуждаваше, че е добродушен човек, но мрачно стиснатата му уста напомняше на всички край него, че грехът е сериозно нещо. В деня, в който Герсвинда умря, той бе накарал да изгорят колибата ѝ в селото и беше заявил, че вещицата се е върнала при своя господар — сатаната. Още тогава Гизела заподозря — той предполагаше, че и тя е била в колибата по време на подпалването ѝ. От онзи ден отецът и дебеличката му жена Хилда не пропускаха възможност да напомнят на всеки, който ги слушаше, за омърсената от дявола кръв, която тече във вените на Гизела.

Като слизаше надолу по стъпалата в килията ѝ, свещеникът се усмихваше блажено с най-доброто си изражение на Божи служител.

— И така, магьоснице, твоите дяволски умения не те спасиха от добрия християнски вожд, когото нашият крал изпрати да накаже езичниците в това варварско място.

Гизела въздъхна. Предчувстваше дълга проповед и без която ѝ беше достатъчно мъчително да седи затворена в това мрачно мазе.

— Този урок езичниците още не могат да научат, но ще трябва — с меч или огън, ако разумът не надделее. Не може да се отказва на Бога. Неговото желание трябва да бъде изпълнено, иначе наказанието идва много бързо.

Бог сигурно наказва както езичници, така и християни, като оставя отец Гонт сред тях, мислеше си Гизела.

— Имаш ли причината своето посещение, отче? Доста съм заета, както сам можеш да видиш, и нямам време за празни приказки.

Лицето на отец Гонт почервения.

— Нахално момиче! Аз протягам милосърдна ръка, а ти ме посрещаш с обида. Дошъл съм да чуя твоята изповед, да ти помогна да се отърсиш от несправедливото си наследство, както и да те вкарам в правия път на послушанието.

Гизела се замисли за миг за светото послушание. Тя не можеше да си позволи да дава по монета или да работи по един час на свещеника и жена му, за да купи индулгенция за въображаемите си грехове. Не можеше и да плати за мърморенето на Гонт над костите на някой отдавна умрял светец или над някоя треска, уж от светия кръст — методи, които той използваше, за да лекува малкото хора в Ардун, които предпочитаха църквата, а не билкарката Гизела.

— Съжалявам, че трябва да те разочаровам, отче, но нямам за какво, да се изповядвам.

Той сбърчи вежди ѝ изкриви лице в гримаса, предназначена да изплаши самия дявол.

— Гордост и високомерие, сдружаване с дявола! Примамване на слабите от лоното на църквата с твоите греховни отвари и заклинания. Как наричаш тези неща, ако не грехове, момиче?

— Моите отвари просто лекуват болки в стомаха или спазми в гърдите. Те нямат нищо общо с църквата.

— Само Господ може да премахва болестите, които изпраща на грешниците.

— Тогава Господ работи чрез мен, а не чрез теб, отче. Моите отвари, изглежда, имат много по-голяма лечебна сила от твоите свети мощи.

— Богохулка, не само вещица! Жено, опитах се да бъда милостив, но виждам, че ти не се разкайваш и държиш да останеш прокълнатата. Ще препоръчам на лорд Рутгар да те държи тук долу докато изгниеш, заедно с другите непокорни саксонци, с които делиш тази жалка дупка.

— Какви други непокорни саксонци?

Очите на свещеника светнаха при нейната проява на загриженост.

— Две килии по-надолу са заети от един младеж, посечен в гърба, и от безочливия син на лорд Ермангар, който си въобразява, че има Божие призвание, но въпреки това защитава езичниците с меч в ръка.

Сърцето на Гизела се преобърна при споменаването на брат й.

— Не се ли отнасят с Лотар като с благороден воин?

— Благороден ли? Да се бие срещу краля си, а после да отказва да се закълне във вярност на законния си господар! Той просто жъне плодовете на своя инат.

Лотар бил в съседната килия с гноясали рани? Хората на Ардун били бити с камшик? В пристъп на ярост Гизела изобщо не съобрази, че нейният мъчител е нещо като Божи служител. Той беше садист и тя не се поколеба да се обърне към него по подобен начин:

— Чуй ме, отче, и то добре, защото искам да занесеш съобщение на безценния си лорд Рутгар.

— Как смееш да ми нареждаш!

— Кажи на Рутгар, че искам да го видя. Разбра ли, отвратително петно върху всичко, което е свещено?

Очите на свещеника се разшириха, а лицето му почервения.

— Кажи на Рутгар, че искам да го видя и го убеди да дойде, иначе кравата ти ще роди след някоя седмица теле с две глави и млякото й ще стане кисело като жлъчка.

Гизела не се поколеба да заплаши свещеника с магии, защото той вярваше в тях. Ритуалите му бяха изпълнени с такива неща, но той ги наричаше свещени или чудеса. Добре щеше да бъде да му напомни, че няма абсолютна власт над магиите в Ардун.

— Проклетата вещица! Ще ти доведе Рутгар и се надавам да дойде тук, за да произнесе присъда за главата ти. Бог говори чрез своя служител и ако Рутгар се вслуша в съвета ми — ще го направи.

Търпението на Рутгар вече почти се бе изчерпало, а това ставаше доста бързо дори при най-благоприятни обстоятелства. Всеки в голямата зала, независимо дали беше франк или саксонец, бе обърнал лице към подиума в очакване на неговото решение. Те бяха като деца — нацупени, каращи се, шумни, а и неговите франки не бяха по-добри от саксонците.

— Защо удари момчето, Улрих?

Застанал с отпуснати рамене пред стола на господаря, Улрих втренчи очи във върха на ботушите му.

— Е, човече, говори.

— Момчето беше мързеливец, господарю. Трябваше да го понатупам, за да му припомня задълженията.

— Имаше ли някаква по-специална причина да вдигнеш ръка на него?

— Той заведе коня ми в конюшната, докато все още беше потен, господарю. Можеше да се отрази на дробовете или на ставите му. Този кон ми струва доста пари.

— Животът на момчето ще ти струва много повече. Като убиваш мой крепостник, ти ме лишаваш от моя собственост, която струва десет пъти повече от един кон.

— Но, милорд, никога през живота си не съм имал толкова пари. Аз съм обикновен поземлен собственик и не мога да се меря с едър земевладелец като теб.

— Десет години служба ще бъдат достатъчни, за да си платиш глобата.

— Но, господарю!

— Бъди благодарен, че не искам да ми служиш до края на живота си, Улрих. И те предупреждавам: ако отново те хвана да насилничиш над някого, който е под моя закрила, независимо дали е крепостник или свободен, мъж, жена или дете, ще увиснеш на бесилото.

— Да, господарю!

— Спомни си за това, когато следващия път се изкушиш да удриш по-слаб от тебе човек.

Тълпата в залата се раздели на две, за да направи път на Улрих да излезе. Тишината, която последва след присъдата над мъжа, бе нарушена от женски вопли. Бабата на мъртвото конярче — една стара крепостничка, се осмели да погледне Рутгар със зачервени, но негодуващи очи.

Рутгар направи знак на Етих и той се наведе към него:

— Погрижи се семейството на момчето да получи свобода, както и парче хубава земя.

— Момчето има само баба.

— Тогава дай на бабата малко земя и няколко здрави крепостника да я работят вместо нея.

— Да, Рутгар. Но не смяташ ли, че това е доста щедричко за живота на едно обикновено крепостно дете?

— Малко щедрост тук-там може да ми спечели верността на тези хора, а тя ще ми е нужна, ако трябва да задържа тази земя.

— Да — отвърна Етих с въздишка. — Предпочитам по една добра битка всеки ден, отколкото да се опитвам да ухажвам тълпа крепостни и селяни.

— Какъв е следващият въпрос? — Рутгар се опита да прикрие своята неохота, но вътрешно се съгласи с Етих. Той беше воин, а не дипломат. Не притежаваше талант да седи и да раздава правосъдие.

— Един поземлен собственик, който работи едно от далечните стопанства, се жалва, че двама франки са изнасилили дъщеря му. Посочи Теодорик и Аларед.

На Рутгар му се искаше да напусне претъпканата зала, да се качи на Дуумсейър и да препуска, докато свежият вятър не изтрие всичката тази човешка мръсотия от ума му.

— Извикай ги — мрачно каза той.

Аларед и Теодорик признаха престъплението си без никакви угризения. Те се оправдаха, че момичето само ги предизвикало.

— Момичето в детеродна възраст ли е?

— Да, господарю — отвърна бащата. — Герта е добро момиче. Тя не би легнала доброволно с тази измет.

Рутгар не се и съмняваше в това. Той самият се бе опарил от гнева на една саксонска мома — и то само заради една символична

целувка. Усмихна се разсеяно — в мислите си далеч от разисквания проблем — но си наложи да се съсредоточи.

— Доведи момичето! — нареди той.

Тя беше слаба, с неугледна кестенява коса и сипаничаво лице. По него се стичаха сълзи, които мокреха правите ѝ кичури. Виолетовите синини по страните и шията и не я правеха по-красива.

Рутгар се втрени в двамата обвиняеми.

— Все още не съм срещал девойка, която да се е забавлявала с желание и да си е тръгвала с такива белези след това.

Двамата забиха очи в земята. Рутгар се обърна към онеправдания баща, чиито тъжни очи бяха обърнати към момичето. „Къде е гневът му? — питаше се Рутгар. — Толкова ли е свикнал да го тъпчат, че не може да изпита гняв срещу такава несправедливост?“ Мина му през ум как би се разгневил той, ако негова жена или дъщеря бъдеше озлочестена. В съзнанието му изплува образът на Гизела. Мъжът видимо трепна, стреснат от избора на въображението си.

— Рутгар?

Гласът на Етих го върна към задълженията му.

Той се обърна към бащата.

— Как е името ти, старче?

— Фредерик, милорд.

— Фредерик, обикновено наказанието за изнасилване е смърт, но то едва ли ще компенсира загубата ти. Давам ти възможност да избереш — дали да видиш тези двамата на бесилото, или да ги имаш като роби и да правиш с тях каквото си пожелаеш.

— Ще ги взема като роби, господарю. И ако отново докоснат момичето ми — ще се превърнат в евнуси.

— Така да бъде тогава.

Саксонците в залата зашумяха одобрително. Голяма част от франкската група също кимаше в знак на съгласие. Някои се мръщеа с наведени глави или криеха чувствата си зад каменни лица.

— Съвършихме ли? — с надежда в гласа попита Рутгар своя помощник.

— За днес.

Рутгар въздъхна недоволено.

— Искам да събереш хората ми тази вечер, преди началото на нощната стража. Защо не могат да разберат, че са тук, за да пазят тези

хора, а не да се държат като вълци, нападащи стадо овце?

Отговорът на Етих бе заглушен от някакво властно искане:

— Лорд Рутгар, трябва да говоря с теб! — Свещеникът на Ардун влетя в залата, обзет от видима ярост.

Рутгар притвори очи и въздъхна. Само това му липсваше след този тежък следобед — претенциите на отец Гонт за накърнени права.

— Какво има, отче?

— Вещицата ме заплаши. Заповяда ми да те извикам в килията ѝ и ми обеща възмездие, ако не го направя.

— Да не би да те е страх, че ще те превърне в евнух, отче?

Лицето на свещеника стана още по-тъмномораво.

— Съжалявам, отче, не за пръв път съм кръстосвал думи, а и нещо повече с твоята вещица.

— Тя не е моята вещица — тя е едно дяволско петно за тази крепост. Трябва да бъде наказана за делата си. Да бъде наказана много по-сурово от затваряне в някаква удобна килия.

Недоволството на Рутгар приближаваше точката на кипене. Девойката — талисман на саксонската сила, която му създаваше такива неприятности, му се стори добра цел, още повече че сама го канеше при себе си. Откритото ѝ презрение и неизмеримият ѝ кураж можеха да се окажат освежаващи след този дълъг следобед, прекаран сред оплаквания.

— Ще се оправя с момичето, отче. Ти се заеми с божии проблеми, а аз ще се заема с тези на магьосницата.

ШЕСТА ГЛАВА

Раменете на Рутгар се отъркваха и в двете страни на коридора, който отвеждаше към килията на магьосницата. Той махна резето на вратата и рязко я отвори. Девојката скочи уплашено, но после изпъчи гърди и оправи мръсната си пола. Приличаше на грациозен пламък в мрака на килията. След три дни престой в тази дупка косата ѝ все още блестеше, кожата ѝ беше все още хубава. Под мръсните и изтрити дрехи женствените ѝ форми се набиваха на очи при всяко нейно движение. Тя погледна към него със спокойствие, което беше едновременно вбесяващо и изкусително. Чудеше се какво ли би било да пречупи духа ѝ и откри, че не изпитва желание да го направи.

Подът на килията бе с няколко стъпала по-ниско от коридора и той заслиза бавно по тях, като очакваше, че тя ще отстъпи. Както можеше да се предположи обаче, тя не помръдна от мястото си.

— Виждам, че си получил съобщението ми — спокойно каза момичето. Ако вярваше в магии, човек би си помислил, че блясъкът в кехлибарените ѝ очи е нещо повече от отражение на слабата светлина в килията.

Рутгар осъзна, че гневът, с който се бе отправил насам, е стихнал.

— Казаха ми, че си ме викала. Добрият отец Гонт бе доста разтревожен. С какво си го заплашила, че е така притеснен?

— Не се изискваше кой знае каква заплаха. Уверявам те, милорд, че заплахите ми към свещеника не бяха така сурови, както твоите действия спрямо хората от Ардун.

Трите дни затвор очевидно не бяха я научили на мъдро покорство. Тя му се опълчваше със смелост, която би направила чест на истински воин.

— Завладяването на някаква територия винаги има известни неприятни страни. Така е устроен светът.

— Какво направи момчето, което е две килии по-нататък, за да заслужи боя с камшик?

— Момчето е слуга, който дойде в свитата на един от моите вождове. Нападнал е мъжа в едно от отдалечените стопанства, защото човекът не искал да му даде хляба, опечен от жена му. Използвах го като пример за назидание.

Рутгар видя, че негодуванието ѝ отстъпи място на известна несигурност и страните ѝ почервеняха. Беше жена, чието тяло разкриваше всяко нейно чувство, стига мъжът да си направеше труда да го разчете.

— За това ли ме извика така спешно?

— Свещеникът не ми каза такова нещо.

— Но това е самата истина. Изглежда, девойко, че и ти се палиш също толкова лесно, колкото и отчето.

Тя се изчерви още по-силно, въпреки че продължи да го гледа предизвикателно.

Какво разхищение от страна на Бога — да дава такъв железен дух на същество с толкова нежни черти и форми.

— Магьоснице на Ардун, как ти е името?

— Наричат ме Гизела.

— Гизела. — Бе звучно и приятно име, което ѝ подходдаше. — Гизела, ти си една малка прашинка, понесена от вятъра, който е много по-силен, отколкото предполагаш. Ще трябва да се откажеш да страдаш заради тези, на които не можеш да помогнеш, и да се грижиш повече за себе си. От всички саксонци в Ардун ти си най-малко способна да се защитиш. Ако се научиш на малко повече смиреност, дните ти на земята ще преминат по-леко.

Той се обърна да излезе, доволен, че е имал последната дума. Ръката му вече бе върху резето на вратата, когато неочакваната ѝ молба го спря.

— Милорд, почакай!

Тонът ѝ бе много по-мек и по-несигурен. Той се обърна.

— Синът на Ермангар, Лотар, също ли лежи ранен в такава килия, както ми каза отец Гонт?

Човек би се стопил при звука на такъв глас, но Рутгар бе твърдо решен да не го прави.

— Лежи.

— И ще оставиш такъв благороден воин да гние от раните, получени при защитата на собствените му хора?

Болката в гласа ѝ бе примесена с гняв и тя пристъпи напред със свити юмруци, сякаш ще го нападне във внезапен пристъп на ярост. Странно, но инстинктът тласкаше Рутгар да отстъпи.

— Лотар не е твоя грижа повече, отколкото на останалите.

— Лотар е моя грижа. Ние сме... приятели.

Тя рязко се обърна, сякаш да скрие реакцията си. Отпуснатите ѝ рамене обаче разкриваха тревогата ѝ.

— Лотар ще се възстанови напълно от раните си. Баба му Адалинда се грижи за него.

Тя се обърна:

— Адалинда не притежава моите лечителски умения.

— Значи ти си и знахарка, не само магьосница, а? — изненада се той.

— Нека да се грижа за Лотар, милорд.

Той наблюдаваше как тревогата, изписана на лицето ѝ, се превръща в отчаяние.

— Моля те, милорд. Какво ще ти навреди да ми позволиш това?

Рутгар изпитваше някакво чувство, което неприятно му наподобяваше ревност.

— Какъв е този човек, който ти е толкова мил, че от страх за него си готова да се молиш?

— Близки сме — уклончиво отвърна тя.

Били са любовници, заключи Рутгар. Никакви други „близки“ отношения не бяха мислими между млад благородник, бил той франк или саксонец, и приятно крепостно момиче. Тази мисъл го подразни и фактът, че го подразни, го вбеси още повече. С нежното си лице и буйната си руса коса Гизела беше красива като много други жени, но той бе притежавал някои от най-големите красавици от кралския двор, без да плаща дан на ревността. Ако онова, което го дразнеше, наистина бе тази проклета болест, това не му харесваше.

Той изкачи стъпалата и чак тогава се обърна да ѝ отговори. Тялото ѝ бе опънато като тетива на лък в напрегнато очакване. Може би наистина обичаше този Лотар или пък вярваше, че ще може да върне сина на стария господар на власт и да се възползва от благодарността му.

— Предполагам, че ако завладяването на нови територии е съпроводено с неприятни неща като раните, би трябвало да има място

и за лекуването им. Може да се грижиш за Лотар, при условие че си под стража.

Съвсем малка промяна в изкусителните извивки на формите ѝ показва какво облекчение изпита тя. Лицето ѝ омекна и на устните ѝ се появи лека усмивка.

— Благодаря, милорд. Стражата няма да е нужна. Давам дума, че Лотар и аз няма да заговорничим за бягство.

— Не, Гизела. Стражата ще бъде там, за да пази Лотар. Саксонец или не, човекът не заслужава да бъде оставен сам на твоята милост.

Той затвори и залости вратата, преди тя да успее да го уговори за още отстъпки. Ако я оставеха достатъчно дълго с него, сигурно щеше да успее да го накара да ѝ мие краката и да ѝ сипва вино. Усмихна се вътрешно и излезе в приятната, ухаеща на свежест нощ. Хората му щяха да се смеят, ако научат, че Рутгар — известен из тези земи като твърда скала, в която жените се разбиваха — бе застрашен от мрежите на едно крепостно момиче. Тя охлаждаше гнева му, макар той да предизвикваше нейния. Тя печелеше възхищението му — чувство, което не бе изпитвал към никоя жена. Още по-лошо — тя дори го караше да ревнува.

Гизела от Ардун беше опасна жена... Може би трябваше да започне да вярва в магьосници.

Когато Гизела видя Лотар, трябваше да признае, че бе обвинила несправедливо Рутгар, смятайки, че може да се отнася зле с един затворник. Брат ѝ седеше на пейка, подобна на нейната, и четеше. До него имаше купчина книги с изтъркани кожени подвързии, които бе получил от абатството във Вердун — религиозни философии и описания на живота на светиите. През годините той ѝ беше чел от тях, тъй като тя самата беше неучка.

— Я го виж ти — живее си съвсем спокойно, а аз се притеснявам, че му се случват какви ли не ужаси.

— Гизела!

Лотар стана бързо да я посрещне още на стъпалата на килията си. Пазачът на Рутгар я последва. Когато Лотар го изгледа смутено, Гизела му се усмихна успокоително.

— Не се ядосвай, милорд. Този як приятел е тук, за да те пази от мен. Рутгар се колебае дали да остави дори един саксонски враг на такава напасть.

Франкът я изглежда гневно и застана до вратата.

— Гизела! — Лотар хвана ръцете ѝ. Тя забеляза, че ранената му ръка е вдървена, но това можеше да се очаква, след като го лекуваше Адалинда. — Как попадна тук? А къде е Алран?

— Все още се спотайва в гората и несъмнено ми е страшно сърдит. Новият господар на Ардун бе достатъчно глупав да попадне в ръцете му, а аз — достатъчно глупава да му помогна да избяга. Той ми се отблагодари за това, като ме довлече обратно тук и ме хвърли в килия, съседна на твоята.

Лицето на Лотар почервения от гняв:

— Куче! Направи ли ти нещо, Гизела?

— Франкът ми се подиграваше. Но освен гордостта ми, за която ти непрекъснато ме предупреждаваш, че е излишен порок, не е наранил нищо друго.

Гневът на Лотар бързо премина. Гизела го огледа критично.

— Милорд, изглеждаш доста добре за човек, когото си представях на смъртно легло. Винаги си се възстановявал много бързо. Според думите на онзи плъх свещеника, Рутгар бил оставил раните ти да гноясват и се наслаждавал на предсмъртните ти стонове.

Лотар поклати глава и се усмихна, после разпери ръце — лявата с известно затруднение — за да демонстрира своята цялост.

— Той се оказа доста внимателен за победител.

— Внимателен? Може ли един вожд да е внимателен и да бъде вожд? — Тя го поведе обратно към пейката и вдигна свещта. — Нека те огледам, за да изпратя за лекарствата ми, ако се налага.

След прегледа Гизела бе повече от доволна. Раните на рамото и на ребрата заздравяваха добре. Бяха затворени, кожата на белезите бе розова и чиста.

— Адалинда добре се е грижила за теб.

— Но мехлемите, които предпазваха раните от гноясване, бяха твои.

Гизела сложи нежно ръка върху рамото му.

— Не исках да те оставям, Лотар.

— Знам, Алран не ти даде право на избор. Всъщност Ермангар и Алран винаги са управлявали съдбите ни.

Гизела седна уморено до него.

— Може би никой от нас няма голям избор по пътя, който е поел. Понякога вярвам, че съдбите ни са предначертани още преди да сме се родили. Как иначе бих могла толкова често да виждам какво ни очаква на следващия завой на времето!

— Много си тъжна, Гизела. — Той взе ръката ѝ. — Виждаш ли нещо?

— Виждам, но не мога да го обясня. — Тя преплете пръсти с неговите. Допирът ѝ донесе успокоение след толкова дни на самота, гняв и безсилие. — Когато гледам Рутгар, имам някакво усещане за постоянство. Мисля, че той ще остане тук доста дълго време. Имам също и странното усещане, че го познавам. — Тя се поколеба, защото не знаеше как да изрази онова, което чувстваше, когато се опитваше да види бъдещето на франкския господар. Нещо, свързано с Рутгар, я смущаваше, засилваше възприемчивостта ѝ и намесваше емоции, които ѝ пречеха да предвижда. Не можеше да мисли, нито да чувства нормално, когато бе близо до него.

Все пак не биваше да наговори тези глупости на брат си.

— Мисля, че с този франкски вожд трябва да сме особено предпазливи.

— Наистина! Той вече го доказа. — Лотар я погледна особено пронизващо. — Разкажи ми за този човек, който сега е наш господар.

— Ти се би с него — неловко смотолеви Гизела. — Ти го познаваш по-добре от мен.

— Когато се бия с някого, виждам само оръжието му. Смятам, че си видяла повече неща от мечата му.

Тя вдигна рамене.

— Едва ли мога да ти кажа много. Лесно избухва. Твърд човек е, макар понякога да се смее — дори сам на себе си. Високомерен и силно язвителен, ако е ядосан. — Тя неочаквано се усмихна. — О, и не вярва в магьосници.

— Ще му дадеш ли урок? — засмя се Лотар.

— Предпочитам да стоя настрана от него, ако изобщо ме пусне от това мазе.

— С божия помощ, може би ще получа свобода и за двама ни. Отправих молба към Рутгар за освобождаване, като обещах в замяна да дам обет да му служа вярно.

— Обетът е свещено нещо, Лотар. Сигурен ли си, че искаш да се обвържеш с този човек?

— Аз съм обвързан с Бога преди всичко. — Той сложи ръка върху нейната. — Никакъв обет към човек не може да измести тази обвързаност. Но ако трябва да имам земен господар, тогава този Рутгар сигурно не е по-лош от баща ми, а във всички случаи е по-добър от Алран.

— Онова, за което ми беше говорил преди много години — да отидеш в едно от църковните училища на крал Карл, все още ли лежи на сърцето ти?

— Май вече преминах тази възраст — въздъхна Лотар. — Но може би, ако крал Карл предпази хората ни от връщане назад към тъмнината на езичеството, Бог ще изпълни един ден съкровено ми желание да стана пастир на стадото му.

Гизела се усмихна на сериозността му.

— Пастир като отец Гонт ли, който казва, че съм дяволска щерка и в душата ми цари само мрак?

Лотар щипна бузата ѝ по братски закачливо.

— Отец Гонт не би различил и ангел, дори той да протегне крак и да го спъне. Хората може да те наричат вещица, но душата ти грее ярко като слънцето. Смятам, че дарбата ти идва от Бога, а не от дявола.

— Откъдето и да идва, съмнявам се, че моите дребни магии ще ни помогнат.

— Не губи надежда, Гизела, довери се на Бога. Неговите замисли са най-доброто нещо за всички нас.

Гизела въздъхна недоверчиво. Тя вярваше в бог, независимо дали хората го наричаха християнски или саксонски. Вярваше и на Лотар. Но със сигурност не вярваше на Рутгар.

Два дни по-късно, когато Гизела отново беше при Лотар, Рутгар внезапно отвори вратата на килията и ги изгледа. Тя усети, че от него се излъчва раздразнение.

— Изглеждаш доста добре — каза той на Лотар и докато слизаше по стъпалата, махна на отегчения пазач да си върви.

— Раните ми заздравяха, милорд. Остана ми само известна скованост в ръката.

Рутгар изгледа Гизела и леко се усмихна.

— Какъв срам, че не можах да го убия, като го оставя на произвола на съдбата.

— Аз слушах онова, което каза свещеникът — отвърна Гизела. — Нима можех да имам повече доверие на друг, отколкото на светия човек? Предполага се, че божииите служители не лъжат.

Рутгар повече се забавляваше, отколкото се ядосваше. Усмихна се мрачно на Лотар.

— Както може да се съди по тона ѝ, вашата малка магьосница не вярва особено в моята чест. Тя, изглежда, не разбира, че честта е нещо, което свързва воини, а не мъже и жени.

Лотар се премести до Гизела, сякаш да я защити.

— Гизела никога не е имала ясна представа за изискванията на живота, лорд Рутгар. Тя очаква от света да е по-добър, отколкото е в действителност.

Рутгар склочи ядосано вежди, като видя ръката на Лотар около талията на Гизела.

— Глупава е като всички жени, разбирам. Но ти можеш да бъдеш спокоен и да я пуснеш. Нямам намерение да я бия, въпреки че с този неин език без съмнение си е спечелила боя неведнъж.

Гизела отвори уста да отвърне нещо рязко, но предупредителният поглед на Лотар я спря.

— Помислих върху твоята молба. — Рутгар се настани върху единствената пейка и като протегна крака и скръсти ръце на гърдите си, се вгледа замислено в Лотар. — Хората на баща ти ми казаха, че си признал крал Карл за свой суверен и че нямаш участие в решението на Ермангар да предаде Ардун в ръцете на саксонските бунтовници. И все пак сега, когато баща ти е мъртъв, а Алран и хората му са в неизгодна позиция, как мога да съм сигурен, че няма да се опиташ да си върнеш земите, които са били родово, владение?

— Нямам амбиции в тази област, милорд.

— Веднъж вече те попитах дали ще ми се закълнеш във вярност. Ти отговори, че си дал обет на Бога и на хората си.

Лотар въздъхна и погледна към мръсния под.

— Разбрах, че мога най-добре да служа на Ардун, като ти помогна да възцариш и запазиш мира тук.

— Нима мирът е онова, което наистина търсиш, Лотар? Ти си саксонски благородник, единствен син на стария господар. Съвсем естествено ще бъде хората ти да те превърнат във фокус на разногласия и недоволство.

— Моят обет ще бъде свещен, милорд. Не бих нарушил такава официална обвързаност дори под заплахата от смърт.

— Така казваш.

Лотар настръхна:

— Съмняваш се в моята чест?

— Не зная нищо за твоята чест, момче.

— Както и той не знае нищо за твоята, Рутгар! — Лицето на Гизела бе почервенияло от възмущение. — Лотар е най-верният...

— Замълчи! — Рутгар вдигна предупредително вежда, без да се обръща към нея. — Това не те засяга.

— Засяга ме...

— Мълчи! — Рутгар не откъсваше очи от Лотар и макар Гизела да не беше обект на напрегнатия му взор, тя чувстваше силата, която той излъчва. Лотар наведе очи и отстъпи крачка назад. — Реших да приема молбата ти, Лотар. Но има едно условие. Ще се биеш с мен на дуел за Ардун, така че у никого да не остане съмнение кой е господарят тук.

— Искаш да се бия с теб? — Гласът на Лотар звучеше така, сякаш Рутгар го бе помолил да скочи от някоя скала.

— Достатъчно си здрав, за да държиш меч. И тъй като преди няколко дни главата ми бе почти сцепена на две от нашия приятел Алран, смятам, че сме достойни противници.

— Ти вече ме победи веднъж.

— Но не и пред очите на онези, които виждат в теб законен спасител на саксонците.

— Но аз не искам Ардун. Защо да рискувам живота си за нещо, което не желая?

— Защото така нареждам аз. Искаш ли свободата си, момче?

— Свободата не е толкова примамлива, когато смъртта я следва по петите.

— Можеш да се предадеш с чест при първата капка пролята кръв.

Лотар се обърна към Гизела с тревожен въпрос в очите. Тя смутено срещна погледа му, спомняйки си съня си — дуела, огъня. Нима с искането на Рутгар сънят ѝ започваше да се сбъдва? Тръпки полазиха по гърба ѝ и тя извърна очи.

— Ами Гизела? — тихо попита Лотар.

— Съдбата ѝ не е свързана с твоята — твърдо заяви Рутгар.

Лотар се поколеба, но продължи да настоява:

— Бих искал и тя да бъде освободена.

Рутгар погледна Лотар, после Гизела, но с известно раздражение.

— Ще дам обещание да се държа прилично — предложи тя. Щом Лотар трябваше да се бие с Рутгар, тя трябваше да присъства на дуела.

— Женското обещание е ненужно нещо. От това, което съм видял, ти не си способна да се държиш по начин, който подобава на положението ти.

Гизела остана спокойна пред сърдития му поглед.

— Ако бях толкова кротка и хрисима, колкото ти се иска, милорд, можеше вече да гниеш на парчета в гората, а кръвта ти да съхне по острието на Алрановия меч.

Очите му срещнаха нейните, но тя отказа да сведе поглед. Полека-лека той започна да се усмихва.

— Добре, Лотар. Твоята малка магьосница може да излезе на свобода. Няколко човека питаха за услугите ѝ на лечителка, а и винаги има нужда от още един чифт ръце в женската работа. Но ако замисляш някакви неприятности, девойче, ще те накарам да копнееш за спокойствието в тази килия.

— Гизела не създава неприятности, милорд. Ще се държи както трябва.

— Съмнявам се — каза Рутгар и стана да си върви. — За щастие тя е само една жена. Колко ли пък може да навреди?

СЕДМА ГЛАВА

Дворът за упражнения се простираше между каменната господарска къща и източната палисада и обикновено беше претъпкан от трениращи воители и слуги, които им носеха вода или им оправяха целите. Но в този ден почти всички хора се бяха събрали да видят необичайното състезание, което щеше да започне всеки момент. Най-отзад в тълпата, Гизела напразно се надигаше на пръсти, за да зърне нещо над главите и раменете пред себе си. Всички бяха изоставили работата си, за да наблюдават дуела между сина на стария господар и пратеника на краля. Селяни и крепостни бяха дошли от околните села и стопанства, давайки си едnodневна почивка. Задълженията бяха изоставени с благословията на господаря Рутгар. Само в кухнята продължаваше обичайната дейност, дори още по-оживена, отколкото в обикновен ден, тъй като след двубоя щеше да има пиршество, подобаващо на откриването на една нова ера в управляването на Ардун.

— Дано днес победи по-добрият — каза мършав селянин на съседа си, застанал пред Гизела.

— По-добрият винаги е саксонец — изсумтя другият.

— Е, добре, повечето хора тук ще кажат, че си прав. Но Рутгар е смел, а също и справедлив. Най-силният ще победи и така трябва да бъде.

Още няколко души измърмориха нещо в знак на съгласие.

Рутгар много добре знаеше какво прави като организираше този спектакъл, осъзна Гизела. Мъжете уважаваха най-вече силата пред всичко останало и ако Лотар отстъпеше пред меча на Рутгар пред очите на цял Ардун, имаше много малка вероятност синът на Ермангар някога да застраши властта.

— Виж какво намерих за теб. Можеш да застанеш на него и да наблюдаваш двубоя над главите на останалите. — Гунтар примъкна един сандък до нозете на Гизела.

— О, Гунтар! Бъди благословен!

Някакъв силен глас проехтя в двора и обяви началото на двубоя. Той трябваше да се проведе със спата — дългия меч. Състезателите нямаха никакви ограничения, освен закона на честта. Победителят вземаше всичко. Победеният можеше да се надява само на милостта на Бога.

Ревът на тълпата почти събори Гизела от мястото ѝ. Подпряла се с една ръка върху слабото рамо на Драда, тя стоеше на пръсти и наблюдаваше как брат ѝ уверено излиза на двора до Рутгар. Лотар не се чувстваше толкова уверен, колкото изглеждаше, и Гизела го знаеше много добре. Той беше сръчен с меч, но сам ѝ беше казвал, че Рутгар се бие като роден победител. Освен това той беше по-висок от Лотар с една педя, изглеждаше по-широк и в раменете, или пък имаше повече подпльнки под ризницата. Лотар също носеше ризница и Гизела виждаше издутините, образувани от дебелите превръзки на раната му.

Лотар сложи шлема си и поздрави противника си. Рутгар направи същото, макар шлемът му веднага да заседна в превръзката на главата му. „Мъже!“ — помисли си Гизела презрително. И двамата глупаци бяха омотани в превръзки, а бързаха да се наранят отново. Защо Бог оставяше мъжете да управляват на тази земя — за нея беше напълно неразбираемо.

— Какво става? — тревожно попита Драда.

— Едва сега започват. Обикалят се като котараци и си взимат мярката.

Тя не искаше да гледа, а същевременно не можеше и да откъсне очи. Тълпата бе затаила дъх в очакване да се пролее кръв.

— Какво става, момиче? Кажи ми!

— Няма още нищо за казване. О, ето, започва се! — Тя заби пръсти в рамото на Драда. — Лотар се хвърля смело, но Рутгар отклонява острието му със своя меч. Сега Лотар сече ниско. — Тя ахна. — Рутгар отскача високо. Как може да го прави с всичките тези железа по себе си!

Гизела описваше двубоя на сляпата жена и на Гунтар, тъй като момчето беше по-ниско и виждаше само хората от тълпата. Тя се опитваше да говори спокойно, но сърцето ѝ натежаваше все повече. Лотар непрекъснато нападаше смело, но Рутгар умело отбиваше атаките му. Отначало изглеждаше, че франкът губи битката, тъй като Лотар беше онзи, който непрекъснато се хвърляше напред и караше

Рутгар да отстъпва. Но нито веднъж саксонското оръжие не докосна ризницата на франка. Лотар беше силен и добре обучен, но Рутгар си играеше с него, както Силвър би си играл с някое зайче, преди фатално да забие зъби в него.

Както Гизела се опасяваше, след известно време Рутгар показва зъбите си на своята жертва. Лотар бе принуден непрекъснато да отстъпва. Тълпата викаше и дюдюкаше, очевидно вземайки страната на по-силния. Сърцето на Гизела сякаш се качи в гърлото ѝ и прекъсна думите ѝ към Драда. Тя се молеше да не би Лотар да се разгорещи и да си помисли, че може да победи. Молеше се дори още по-пламенно Рутгар да приеме предаването на Лотар след първата пролята кръв. Но воден от страстта да се докаже в боя, той можеше да се отрече от обещанието, направено в по-спокоен момент. Повечето от военните предводители дори не биха дали такова обещание.

При всичките ѝ молитви и възкличания тя не можеше да откъсне очи от Рутгар. Ако битката изобщо можеше да бъде поетична, то всяко негово движение, независимо колко бързо, бе грациозно и контролирано, всяко нападение, стъпка встрани, отстъпване бяха част от един смъртоносен танц. Той размахваше дългото желязно острие, сякаш бе леко като перце.

Драда нетърпеливо я задърпа за ръкава.

— Какво става, момиче? За какво си дерат всички гърлата?

— Лотар печели ли? — подскачаше Гунтар, за да се опита да види нещо над тълпата.

— Не — изстена Гизела. — Не печели. Бог да му е на помощ.

Рутгар очевидно не искаше да губи повече време и бързаше да приключи с дуела. Той караше Лотар да отстъпва. Тя чувстваше смъртоносната му сила така, сякаш беше отправена към нея. За миг ѝ се зави свят. Опря се на рамото на Драда, за да не падне, после зърна как върхът на франкския меч се обагри в алено, след като разряза кожата на гърлото на Лотар.

Видението бе съвсем ясно, сякаш гледаше с очите на Рутгар. Видя стоицизма, с който бледният Лотар приемаше нещата, блясъка на острието на следобедното слънце, алената струйка, която се стичаше от меча и капеше в прахта. Не беше истина. Още не. Лотар все още отчаяно отблъскваше ударите на Рутгар. Само след миг видение и реалност се сляха, мечът на Лотар изхвъркна от ръката му и Рутгар

притисна върха на своя в гърлото му. Гизела не виждаше кръвта на брат си, но знаеше, че е протекла.

— До първата пролята кръв — стори й се да чува Рутгар да казва, но как би могла да чуе нещо при тази ревяща тълпа. Все пак се оказа права, защото хората от Ардун подеха думите като песен.

Лотар коленичи.

— Той се предава! — извика някой.

— Убий саксонската измет, да се отървеш от него! — подкани някакъв франк.

Гизела затаи дъх. Да оставиш противника си жив беше грешка, която най-амбициозните не правеха. Малко воители биха обвинили Рутгар, ако не приемеше друга победа, освен увенчаната със смърт. Беше казал, че Лотар може да се предаде при проливането на първата капка кръв, но не бе обещал да приеме това предаване.

Рутгар обаче отпусна ръката си с меча и стисна двете ръце на Лотар между своите — явно приемаше клетвата му за вяност. Тълпата отново ревна, без да се знае кого приветства.

Гизела започна да диша свободно. Лотар беше жив. Франкът бе проявил милост, вместо да избере по-безопасния за него път на убийството. Заля я топла вълна на благодарност и тя се зарече да се разкае за всяка остра дума, насочена към Рутгар. Скочи от сандъка, сякаш готова да полети.

— Трябва да ида при Лотар!

Сухата ръка на Драда я стисна за рамото.

— Не, дете. Остави му малко гордост.

— Но той е ранен.

— Той сам ще дойде при теб, ако има нужда. Двамата с Гунтар трябва да ми помогнете да стигна до трапезата. Цял ден миризмата от кухнята дразни стомаха ми и няма да чакам, докато всичката хубава храна бъде погълната от тази тълпа.

Отвсякъде ги притиснаха тела, които започнаха да ги бутат към вратата на господарската къща. Драда беше права, разбира се. Лотар не се нуждаеше от нейното успокоение. Но като погледна назад към двора, където Лотар стоеше с Рутгар и огромния Етих, тя изпита непреодолимо желание да изтича натам — но не толкова да се погрижи за Лотар, колкото да благодари на Рутгар. Сякаш дочул мислите й, той вдигна глава. Дори от разстояние Гизела почувства пронизителния

поглед на сивите му очи. Обзета внезапно от необяснимо смущение, тя наведе глава и побутна Драда към вратата на къщата.

Останалата част на деня бе посветена на грандиозно пиршество. Всички се тъпчеха с печено еленско и свинско, мазно бяло сирене, риба на скара и захаросани сладки. Мъже и жени се наливаха до насита с медовина, вино и пиво, докато крепостта заприлича на поразена от някаква напаст — толкова много мъртвопияни тела се търкаляха наоколо. Жените хъркаха в женското помещение — онези, които бяха успели да стигнат до леглата си и не се бяха строполили в голямата зала или на двора. Франкски воители лежаха, прегърнати със саксонските, които бяха пуснати от затвора да гледат дуела. След като Лотар се предаде, всеки саксонски воин бе дал подобна клетва за вяроност на Рутгар и веднага се бе възползвал от щедростта на новия си господар.

Не всеки в Ардун празнуваше в пиянски унес. Мъжете на палисадата бдяха зорко за сигурността на пируващите, а малка група воители прогонваха отпадналостта си след обилното ядене, като размахваха мечове един срещу друг в двора за упражнения, където Рутгар бе спечелил победа над Лотар. Ерментруда и Фределин старателно разчистваха хаоса след пира с помощта на нацупените Атруда и Джилън, които изтреснаха насилствено, когато готвачката натопа главите им в коритото, в което пояха конете.

Гизела здравата се бе потрудила над ястията, наредени на дългите маси в хола на господарската къща — трябваше да си навакса за постенето през дните, прекарани в килията. Но с все още натежал от обилната храна стомах, тя трябваше да приема онези, които бяха прекалили с яденето и пиенето и идваха при нея в търсене на облекчение. Вечерта я завари в малката лечебница в края на женското помещение да вари отвари за преяли и препили. Беше доста късно, когато Рутгар се появи на вратата.

— Виждам, че хората на Ардун отново се радват на услугите ти. Сигурно всеки мъж, жена или дете, които живеят между палисадите, са минали през тази врата през последните няколко часа.

— А сега и господарят, както виждам. — Гизела се опита да успокои треперенето на ръцете си. Беше много, много уморена.

— След като толкова прилежно обслужваш моите хора — той наблегна на притежателното „моите“ с усмивка, — помислих си, че ще се погрижиш и за главата ми.

— Можеше да изпратиш да ме повикат, милорд, и да не идваш дотук.

— Любопитно ми беше да проследя потока от хора, които се стичат към този малък килер. Предполагам, че точно тук магьосницата на Ардун прави магиите си и отварите от любовно биле.

— Работата с любовното биле не върви тази нощ, милорд. Хората ти се интересуват повече от стомасите, отколкото от сърцата си. — Тя му направи знак да седне, после сложи свещта на масата до него и раздели косата, която висеше на влажни кичури на тила му. Току-що се бе къпал, защото мирисът на сапун от луга се излъчваше с топлината на тялото му. Макар и току-що измита, косата на тила му бе лепкава от кръв.

— Превръзката се скапа и я магнах.

— Добре си направил, иначе раната можеше да се възпали. Но сега е отворена отново. Трябваше да я зашия, но в бивака на Алран нямаше с какво.

— Тогава заший я сега.

Гизела се залови да подстриже косата около раната, после я проми с бял равнец и започна да шиє разцъфналите ѝ краища. Шевовите щяха да бъдат много по-добри, когато раната бе още прясна.

Използвайки неизгодната позиция на Рутгар, тя се осмели да говори каквото ѝ бе на сърцето.

— Милорд, благодаря, че пощади Лотар днес — развълнувано каза тя.

В този момент бе толкова добронамерена към франка, че се изненада от неочакваната студенина в гласа му:

— Нима очакваше, че ще опетня думата си пред твоя... приятел?

— Разгорещени от боя, много воини не биха сметнали това обещание за истинско вричане.

— Обещанието и вричането са едно и също нещо и трябва да се спазват. Освен това някои хора казват, че аз не мога да се разгорещявам.

Тези глупаци не те познават тогава, помисли си Гизела. Според нея той дори се разгорещяваше твърде бързо.

— Очаквах и Лотар да дойде — колебливо подхвърли тя. — Не го ли прободете леко днес?

— Не толкова дълбоко, че да има нужда от твоето внимание. Ако е умен, няма да ти се обади.

— Как така?

— Казах му да стои настрана от теб.

— Защо?

— Защото така искам — сърдито отсече той.

— Сигурно не мислиш, че ние двамата ще заговорничим! — Тя заби иглата по-силно, отколкото бе необходимо, но железният мъж не трепна. — Лотар не представлява опасност за теб след днешния ден, а аз... — Внезапно я обзе игриво настроение и тя смело попита: — Да не би да те е страх от мен, милорд?

— Да се страхувам от жена!? — изсмя се презрително Рутгар.

— Тогава защо?...

— Защото така искам! Ох! Да не се опитваш да зашиеш скалпа ми за черепа?

Гизела го намаза с мехлем от чер оман и бяла върба и се усмихна самодоволно:

— Това ще те закрепим.

Той предпазливо опипа тила си.

— Справяш се с лекота, когато не си ядосана.

Тя му се усмихна невинно.

— Добре че свърши с бродерията, да те предупредя. Искам да стоиш в крепостта, докато нещата в околността не се поуспокоят.

— Не мога, милорд. Има хора в селата и стопанствата, които се нуждаят от грижите ми, а трябва и билки да се съберат.

— Ще правиш каквото ти казвам, Гизела, или отново ще заживееш в мазето. Подозирам, че твойят приятел Алран много би се радвал да си върне обратно галената магьосница, за да предизвика свещена война за саксонците.

— Мислех, че не вярваш в магьосници, милорд.

— Не вярвам, но твоите саксонци вярват. Те търсят духчета, джуджета и феи във всеки пън, вир, водопад. И тъй като трябва да управлявам именно саксонци, няма да е зле да обръщам внимание на техните вярвания.

— Ами Лотар? Защо не мога да го виждам?

— Защото аз не желая.

— Но ние сме приятели.

Той вдигна ръка и ѝ направи знак да млъкне:

— Казах, че не желая.

Гизела не намираше причина за раздразнението му.

— Разбираш ли, Гизела?

„Разбирам, че си... *вбесяващо неразумен*“ — помисли си тя, но като го погледна, реши, че ще е по-добре да не изказва на глас мнението си. Милосърдието ѝ към него бе вече на изчерпване. С всички останали бе справедлив до крайност. Вярваше в неща като чест, милост, толерантност. Но с нея се държеше като чудовище.

— Разбирам, милорд — въздъхна примирено Гизела.

Всъщност не разбираше. Не разбираше абсолютно нищо.

В следващите дни девойката се върна към стария си начин на живот — прекарваше повечето време, лекувайки хората на Ардун, които доста дълго бяха лишени от услугите ѝ. Ковачът Томас страдаше от язви по кожата. Синът му Джеф бе изгорил ръката си и не беше я лекувал — сега от раната течеше гной. Луитгард се бе върнала от селото, където Гизела я бе изпратила още преди нападението на Рутгар. Момичето бе започнало месечните си цикли и се нуждаеше от нещо за облекчаване на болките. Много други имаха задух, стомашни проблеми, брадавици, развалени зъби. Имаше доста работа, а когато тя намалееше, Гизела отиваше да помага на Ерментруда в кухнята или на Драда в тъкачницата. Обаче избягваше Адалинда, защото нямаше желание да работи в къщата — да сервира на Рутгар или да чисти спалнята му. Колкото по-малко срещаше новия господар, толкова по-добре се чувстваше. Не ѝ беше спокойно, когато не разбираше поведението му, а Рутгар наистина бе неразбираем. Той беше смущаваща сплав от нетърпимост и милосърдие, диващина и нежност, непочтителност и превзето чувство за чест. Не знаеше дали да го презира, или да му се възхищава.

Пет дни след големия двубой един селянин от отдалечените стопанства доведе дъщеря си в лечебницата на Гизела. Девойката беше с тебеширенобяло сипаничаво лице, права коса и лишени от блясък очи. Тя гледаше намръщено към земята, докато баща ѝ обясняваше, че била насилена от двама франка и той не желаел тя да ражда дете от тяхното семе. Имал достатъчно гърла за изхранване и без това

нежелано бебе. Като се имало предвид, че част от реколтата ще даде на Рутгар по жътва, а друга част била изгорена от Алран преди седмица, той с мъка щял да изхрани собствените си хора през зимата.

— Щом хората на Рутгар са озлочестили дъщеря ти, той трябва да ти опрости рентата за този сезон — възмутено каза Гизела.

— Не, девойче. Господарят ми даде разбойниците, превърна ги в роби. Това ми е достатъчно. Имат здрави гърбове и аз не ги храня много.

— Рутгар ти ги даде като роби? — невярващо възкликна Гизела.

— Трябваше да избирам: или това, или да ги видя обесени. Господарят каза, че няма да ми бъдат от полза, ако увиснат на въжето. Той е справедлив човек. Пък и практичен отгоре на всичко, не като Алран. Той мисли само с оръжието си и не се интересува кой страда. Аз съм верен на старите традиции, но понякога ми се струва, че е по-добре да се придържаме към човека на франкския крал.

Гизела въздъхна. Тя приготви една доза от бласкун за отчаяното момиче и го увери, че отварата ще я освободи от онова, което случайно може да е останало от нейните нападатели.

— Бог да те благослови, девойче.

Два дни по-късно Гизела разбра, че билките ѝ са на изчерпване и ако не ѝ позволиха да си набере нови, скоро щяха да ѝ липсват най-важните, а лятото бе към края си. То не траеше дълго в тази земя край северното море. Вече се усещаше известна хладина във въздуха сутрин. Трябваше да набере колкото можеше повече, за да изкара зимата, а освен това копнееше да види Силвър и да си почине поне един час в топлото вирче.

Не смееше обаче да напусне крепостта без съгласието на Рутгар. Отново щеше да се озове в мазето, ако го направеше.

— Тогава му поискай позволение — посъветва я Драда, когато Гизела сподели проблема си с нея. — Не е чак толкова неразумен, колкото другите мъже. Каза ми, че може да занесем някои от нашите хубави вълнени платове на панаира във Вердун следващото лято.

— Така ли? Това е добре. Но с мен не изглежда толкова разумен, колкото с другите.

— Никога не си била плаха, когато става въпрос за нещо, от което се нуждаеш, момиче.

Гизела си призна, че Драда е права. Да избягва Рутгар бе навик, който се беше превърнал в мания. Къде бяха куражът и твърдият дух, с които винаги се бе справяла с трудностите в живота?

Тя остави Драда, за да потърси Рутгар в двора за упражнения, където той често прекарваше по-голямата част от следобеда. Нямаше го там. Двама от войните му спряха мнимата си битка и се загледаха враждебно в нея. Тя използва възможността да попита за господаря им.

— Не е тук, затова си гледай работата, вещице.

Някой я докосна по рамото и тя се обърна. Галт я гледаше, потрезвен от всякога.

— Ако търсиш Рутгар, той е в къщата. Видях го да се отправя нататък преди малко.

— Благодаря, Галт.

— Пази се от тези франкски вълци, девойче. Нашата господарка Адалинда се опитва да ги сплаши с приказки за магиите ти и те затова не те обичат.

Това се отнася и за Рутгар, помисли си Гизела.

Тя не го намери в хола, както се бе надявала. Адалинда повдигна изненадано вежда, като я видя, после се усмихна лукаво. Гизела не отвърна на усмивката ѝ.

— Милейди — смело каза тя, — до ушите ми достигна, че преувеличаваш моите способности. Не ми правиш добро по този начин.

Адалинда махна с ръка на възраженията ѝ.

— Твоето добро не ме интересува, момиче. Така им се пада на тези франкски натрапници — да сънуват по някой кошмар нощем.

— Това ли представлявам аз — кошмар?

Този път усмивката на Адалинда бе искрена.

— Ти си символ на старите времена, на старите нрави, на старата власт, Гизела. Нашите хора виждат в твое лице майка ти. Мисълта за магическите ти умения им напомня, че са любимци на боговете.

— Аз нямам силата на майка си.

— Или може би просто не си научила още силата си.

Гизела прокле наум твърдоглавието на баба си. По-скоро Ардун би изгорял заедно с всичките си хора, отколкото Адалинда да приеме поражението си.

— Искам да говоря с Рутгар. Той тук ли е?

Трябваше да се досети по лукавите пламъчета в очите на Адалинда, че я очакват неприятности.

— В стаята си е. Тъй като отиваш там, помогни на Джилън да качи водата по стълбите.

Джилън беше много по-здрава от нея, но Гизела на драго сърце ѝ помогна да носи двете кофи с вряла вода, свалена току-що от огнището. Тя разбра за предназначението им едва когато влязоха в господарската стая. Видя Рутгар да се кисне в дървената вана, обслужван от няколко разтрепериани девойки.

Те се изгледаха продължително — той, излегнат във ваната, а тя, застинала на прага. За миг тя си помисли, че и той е смутен като нея, но скоро усмивката, която се появи на лицето му, ѝ припомни дръзките му обноски. Дори седнал гол в дървена вана, той беше внушителен.

— Влизай! — нареди ѝ Рутгар. — Водата изстива.

Гизела се опита да възвърне самообладанието си. Не че не бе прислужвала на мъже във ваните им. Често бе къпала Ермангар, а също и Алран. Но нямаше особено желание да прислужва на Рутгар.

Джилън изля кофата с гореща вода във ваната. С почервенияло от парата лице Гизела направи същото.

— Много ли е гореща, милорд? — попита Джилън.

— Не, точно колкото трябва.

— Да измия ли косата ти, милорд? — умолително го попита друга прислужница.

Досрамя я заради тях. Човек би помислил, че нямат друга работа, освен да се трупат около ваната на Рутгар като наложници в харема на султан.

Тя се изправи и каза с достойнство:

— Милорд, налага се да поговорим.

— Тогава говори — лениво се усмихна той.

Гизела не се заблуждаваше от отпуснатата му стойка. Чувстваше силата на пронизващия му поглед и се чудеше колко ли недоволен е от приказките на Адалинда.

— Оставете ни! — нареди той на прислужниците.

Те се подчиниха неохотно.

— Не беше необходимо, молбата ми не е лична.

— А, значи имаш молба. — Той ѝ подхвърли мократа гъба. — Тъй като моите прислужници напуснаха, можеш да ме къпеш, докато

говориш.

Гизела въздъхна и се опита да се престори, че работата не е различна от тази да къпе Ермангар.

— Както желаш. — Тя го побутна напред и започна да сапунива гърба му. Почувства нещо странно при вида на изпъкналите мускули по гърба и ръцете му. Прокара гъбата по гърдите му — изобщо не беше като да къпе Ермангар.

— Каква неотложна молба те накара да дойдеш в леговището на звяра?

— А — хапливо каза тя, — признаваш го.

Той се усмихна.

— Все още имаш жило. Още не съм го извадил, но ще помисля по въпроса, нали съм звяр.

Настана тишина, нарушавана само от плисъка на водата във ваната и тихото им дишане.

— Гизела? — Рутгар се облегна назад и вдигна глава. — Имаше нещо спешно, което трябваше да обсъждаме.

— О, да. — Тя бе като хипнотизирана от движението на ръката си, която галеше гърдите му. Притесняваха я глупави мисли. — Ще трябва да събера билки от гората. Иначе ще ми свършат някои лекарства.

Той вдигна въпросително вежди:

— Не можеш ли просто да правиш магии, за да облекчаваш хорските болки?

— Милорд, аз рядко правя магии. — Не добави, че тези, които правеше, почти никога нямаха ефект. — Магьосничеството е нещо много повече от заклинания и магии. То е единение с природата, оценяване на онова, което майката Земя ни предлага. И физическо, и духовно.

Той седна, пръскайки вода върху тъканите рогозки, с които беше покрит каменният под.

— Ако продължиш с тази гъба по-надолу, скоро ще мога да ти предложа нещо съвсем физическо.

— О, съжалявам! — Страните на Гизела пламнаха. Ръката ѝ самичка бе продължила към кръста му, докато говореха.

— И ще се сбръчкам като Одо, ако не изляза от тази вана.

Той стана и разкри по най-безсрамен начин мъжкия отговор на нейните скрити въпроси. Не изглеждаше ни най-малко смутен. Дъхът ѝ секна, лицето ѝ гореше. Скъмността и уединението бяха рядкост в крепост като Ардун и това не беше първият път, когато виждаше възбуден мъж.

Тя му хвърли кърпа и бързо се обърна. Искаше само да напусне стаята. Стори ѝ се, че го чува да се смее тихо, но не бе сигурна, тъй като ушите ѝ кънтяха от собствения ѝ пулс.

— Вече имам ли позволение да събирам билките си?

— Когато мога да отделя двама мъже да те придружават, тогава ще отидеш.

— Аз не искам придружители, милорд.

— Но аз държа да имаш.

Тя въздъхна. Щеше да се прости с къпането във вира и срещата със Силвър. Но билките все пак ѝ трябваха. Стисна зъби.

— Да, милорд, благодаря.

— Има ли нещо по-специално в онзи ъгъл, където се вираш така напрегнато? Някои от твоите духчета ли са там! Или дяволи?

Единственият дявол в стаята се намираше зад нея. Този път беше сигурна, че чува присмехулния му кикот. Събра решителност и се обърна. Рутгар беше нахлузил широки ленени панталони, но все още бе гол над кръста. Незнайно защо, но ѝ се струваше по-страшен в това оскъдно облекло, отколкото в пълно бойно снаряжение.

— Може ли да си вървя? — задавено попита тя.

— Това ли е всичко, което искаше?

— Да.

— Тогава върви.

С все още горящо лице Гизела побягна навън.

ОСМА ГЛАВА

Гизела чу, че Адалинда я повика, докато бягаше по каменните стъпала към двора, но се престори, че не я чува. Чувстваше, че старата жена си бе наумила нещо. Какво ли се бе надявала да стане, щом я изпращаше при Рутгар по време на къпането му? Да го омагьоса ли се надяваше, както някои вярваха, че Герсвинда е оплела в мрежите си Ермангар? Да изсмуче силата и ума му с някаква магия? Не можеше да прави такива неща, дори и да искаше. Винаги когато срещнеше Рутгар, самата тя се оказваше объркана и безпомощна като дете.

Гизела се отправи към лечебницата, но пътят ѝ минаваше покрай двора за упражнения. Там разпозна няколко саксонци, които тренираха с франките. Спря се за малко да ги погледа. Обикновено не намираше нищо интересно в тези схватки, но сега тези действия на насилието бяха като отдушник за възбудата ѝ. Нямаше да има нищо против да вземе един затъпен меч и да го пробва върху арогантния господар на Ардун.

След малко забеляза, че един от дуелите между франк и саксонец се бе превърнал в лична война и всички останали бяха спрели, за да го гледат. Беше се струпала и малка група зяпачи — ковачът, заедно с няколко коняри, момчето, което се грижеше за кучетата, един селянин, който водеше натоварен с дърва за огрев кон, и жена, стиснала за гушите по една тлъста кокошка.

Един от саксонците в двора дрезгаво изкрещя нещо окуражаващо към своя човек, който се биеше. Някакъв франк го изгледа свирепо, после извири доволно, когато биещият се стовари тежък удар върху шлема на саксонца. Гизела чу, че ковачът Томас се хвана на бас със селянина, а конярчето Ролф плю на дланта си, за да запечата облога с кучкарчето.

Постепенно се струпаха още хора и Гизела си проправи път напред, за да вижда по-добре. Саксонецът донякъде възвръщаше изгубеното местно достойнство след победата на Рутгар над Лотар. Но този франк не беше Рутгар, а и противникът му не беше някакъв въл

воин с религиозни наклонности. Сърцето на Гизела се изпълваше със задоволство, като гледаше как саксонецът отбива всяка атака и успява няколко пъти да пробие защитата на франка. Не си спомняше откога не бе изпитвала такова удоволствие от дуел. Щом франкът залитна и се спъна, тя тихичко се засмя.

Неколцина от хората на Рутгар се обърнаха към нея и намръщените им лица ѝ подсказаха, че реакцията ѝ е нежелана. Но бунтарката в нея надделя и тя не трепна. Франките са свикнали прекалено много с победите си, възмутено си мислеше тя. Трябва да понаучат нещо и за поражението.

Раздразнена, тя отново се загледа в двубоя, франкът изведнъж се катурна назад и се строполи на земята с болезнен вик. Кракът му беше извит под него под неестествен ъгъл. Саксонецът незабавно прекъсна атаката си.

— Магия! — викаше някакъв франк и сочеше с пръст Гизела. — Тя е омагьосала Гастон. Видях как в очите ѝ блести дяволска светлина.

Човекът, който беше най-близо до девойката, се отдръпна предпазливо.

— Чух я да мърмори някакво проклетие!

Другарите на Гастон му помагаха да се изправи. Той гледаше гневно Гизела.

— Дяволска кучка! — изсъска франкът. — Някой трябва да ти плати, задето насочваш езическото си зло срещу добри християни.

— Аз ще платя на мръсницата! — Един друг франк запретна ръкавите на ризата си.

— Убийте я с камъни! — викна някой. — Вещиците трябва да бъдат убивани с камъни.

— Мога да намеря и по-забавен начин да се справя с нея!

Гизела започна да отстъпва.

Неочаквано Гунтар се озова до нея, изпъчил гърди и свил юмруци.

— Оставете я на мира!

— Разкарай се, момче! — замахна един франк и го отстрани от пътя си. — Това не е детска игра.

— Чакайте! — извика победителят от двубоя. Като свали шлема си, Гизела разпозна в него Анселм, сина на Галт. Той си проби път сред франките, все още с меч в ръка.

— Стой настрана от тази работа, саксонецо!

— Не пипайте Гизела! — настоя Анселм.

Гастон, нараненият франк, се намеси:

— Тя ми направи магия, за да се спъна.

— Ти нямаш нужда от магия, за да се спънеш, кьорчо такъв! — извика някой от тълпата.

— А аз нямам нужда от магии, за да се справя със слабите ти удари — добави Анселм.

— Магьосничеството се наказва със смърт! Така казва нашият крал!

— Върнете дяволската дъщеря на дявола!

Викове на сърдитите франки бяха заглушени от саксонските защитници на Гизела. Вече я беше наобиколила цяла тълпа — нямаше как да избяга. Някой хвърли камък, който профуча само на педя от главата ѝ. Втори камък полетя от тълпата, но нечия бърза ръка го хвана във въздуха.

И франки, и саксонци се свиха смирено, щом Рутгар вдигна камъка, за да го видят всички. Той се бе появил от тълпата неспойно как, изненадвайки и Гизела, и нейните нападатели. Тя едва устоя на инстинктивното си желание да се скрие зад широкия му гръб.

— Няма да позволя това! — заяви Рутгар. — Никой в Ардун няма да бъде замерян с камъни, бит с камшик, бесен или нападан по какъвто и да е начин, без да е чула моята дума! — Той огледа тълпата със студен поглед. — Разбирате ли? Всеки, който наруши реда, ще бъде сполетян от моя гняв.

Гастон и другарите му гледаха намръщено.

— Тази мръсница е вещица — измърмори един от тях. — Тя омагьоса Гастон и той си счупи глезена.

— По-вероятно е Гастон сам да се е омагьосал, като се е заяпал по хубавото ѝ лице. Не дрънкайте суеверни глупости, за да оправдаете собственото си неумение.

Гастон сведе глава, но преди това хвърли негодуващ поглед на Гизела.

— Залавяйте се с упражненията! — нареди Рутгар на воините и се обърна към тълпата: — А вие имате по-важни задачи от това да гледате как зрели мъже се правят на глупаци. Анселм, Антониус, заведете Гастон в лечебницата.

— Антониус ще ми намести глезена — измърмори Гастон. — Няма да отида в бърлогата на вещицата.

Рутгар тръсна презрително глава.

— Както искаш. Но сега всички се махайте!

Гизела побърза да се подчини. Не желаше нищо повече, освен да изчезне от двора. Не можеше обаче да стигне далече.

— Ти не! — изрева Рутгар, преди да беше направила и крачка.

Тя се обърна бавно и плахо се усмихна.

— Гизела, ти ми създаваш повече неприятности, отколкото трима саксонски воители, взети заедно. Какво да правя с теб?

— Нищо не съм сторила, милорд. Просто гледах.

— Няма значение, моите хора вярват на приказките на Адалинда за теб. А твоите саксонци, изглежда са нетърпеливи да рискуват живота си, както и мира между тези стени, за да защитят любимата си магьосница.

Гизела вдигна ръце безпомощно. Нямаше никакъв контрол над Адалинда или пък над хората, които искаха да осигурят безопасността ѝ. Не беше поощрявала нито едната, нито другата страна.

— Отсега нататък ще прислужваш в къщата, където няма да те виждат толкова много хора.

— Ами лечебницата?

— В къщата има няколко празни стаи. Можеш да си избереш една от тях.

— Милорд, не е честно! Не съм направила нищо лошо.

— Опитвам се да въдворя ред и спокойствие, а ти разсейваш моите хора и караш франки и саксонци да се хващат за гушата.

Тя замълча, макар вътрешно да кипеше от гняв.

— Ще напускаш къщата само ако ти дам разрешение за това. И ще стоиш настрана от войните.

— Можеш и да ме заключиш в мазето отново — изстена тя.

— Щом го предпочиташ...

Гизела се вгледа в неумолимото изражение на лицето му и се запита защо съдбата бе избрала нея за вечна жертва на този мъж. И защо мозъкът ѝ се помътваше всеки път, когато той я погледнеше, и тя изгубваше ума и думата и не знаеше как да се защити.

— Не, не предпочитам мазето. — Момичето въздъхна примирено.

— Тогава изпълнявай това, което ти наредих.

— Да, милорд.

Гизела го наблюдаваше как се отдалечава. Към хората на Ардун той винаги проявяваше търпение и справедливост. Защо нямаше и следа от тях в отношението му към нея?

Рутгар дръпна юздите на Дуумсейър и конят спря тъкмо когато последните отблясъци от потъналия зад хоризонта слънчев диск изчезнаха и нощта погълна света. Факлите хвърляха трепкаща червеникава светлина върху прясно нарязаните греди, с които бяха поправени повредените участъци от палисадата. Хората на Ардун тази вечер работеха до късно. Възстановителната работа беше почти свършена. Всички щяха да се чувстват по-сигурни, ако стената беше цяла. Имаха късмет, че Алран засега ограничаваше набезите си само до околните села и стопанства, макар че вредите, нанесени на реколтата и добитъка, се усещаха болезнено и в крепостта. Ако Рутгар хванеше този проклет бунтовник, щеше да смъкне кожата му заради всяка заклана крава, прасе, овца или коза. Но бунтовникът беше хитър син на сатаната. Въпреки че Рутгар бе пращал доста от своите хора да го заловят, засега му бяха довели само двама пленника. Но по-лошото беше, че редиците на бунтовниците непрекъснато растяха, тъй като доста младежи от стопанствата, уморени от непрекъснатите набези на Алран, бяха решили, че е по-добре да тръгнат с него.

Звездите постепенно започнаха да никнат в тъмното небе — сякаш ангелите палеха свещите си една по една. Рутгар се изненада от собственото си сравнение. Такива сантименталности не бяха присъщи за него. Напрегнатият живот, който водеше, не му даваше възможност да се пита защо греят звездите или защо луната се пълни и отново намалява. Обикновено оставяше такива безплодни размисли за свещениците, философите или жените.

Жените! Рутгар смръщи лице при самата мисъл за тях. Жена — това беше другото име на бедата. Особено една жена, при това магьосница! Той изпъшка презрително. Магьосница с лице на горска фея, тяло на сирена, усмивка на ангел и блестящи златисти очи на палав елф. Кой би предположил, че бедата ще пристигне в такъв очарователен образ?

Дуумсейър неочаквано вдигна глава и наостри уши. В края на гората, на около десет крачки от тях, изведнъж се материализира някаква фигура — блестящи очи, щръкнали уши, козина със сребристи оттенъци. Звярът изглеждаше като измамна игра на лунната светлина в сенчестия сивкав здрач. Рутгар извади меча си. Вълците обикновено не нападаха хора, а за човек на кон беше абсурдно. Но самото появяване на вълка беше също така абсурдно.

Съществото не проявяваше никакъв страх. Кехлибарените му очи гледаха втренчено, почти като човешки. По някакъв начин те му напомняха подобни очи, с които често го наблюдаваше една жена... Странното беше, че си мислеше за нея, когато се появи вълкът. Одо беше споменал, че някакъв вълк е бил забелязван от палисадата вечер, когато здрачът прелива в тъмнина. Дали бе същият, дето нападнал Едгар и Ноткер край вира? Същият, който бе побягнал, когато Рутгар бе налетял на Гизела в гората?

Всякакви фантастични представи се въртяха в ума му тази нощ. Малката магьосница не се бе превърнала във вълк, който броди из гората нощем. Нито пък дивият звяр бе някакъв познат дух... Нощният въздух съвсем объркваше ума му. А може би това се дължеше на странното въздействие на Гизела. Тя го караше да се смее и да ругае едновременно. Жена, която нито се свиваше страхливо пред него, нито се хвърляше на врата му, Гизела беше истинска новост. Тя наруши естественото му равновесие, като го караше да се мята между нечувана търпимост и достойно за презрение насилничество.

Вълкът подви хълбоци и седна. Без да откъсва поглед от Рутгар той отпусна долната си челюст в нещо като вълча усмивка. Рутгар почувства как Дуумсейър се отпуска под него и някак подсъзнателно разбра, че няма да стане нужда да използва меча си. Но имаше нещо във взора на животното, което бе почти разумно.

— Нали знаеш, че не трябва да се спотайваш наоколо — каза той на вълка. — Някой ще ти пусне една стрела и ще развали хубавата ти козина.

Дали вече беше полудял? Но да говориш на едно животно не бе чак толкова абсурдно! Вълкът наклони глава, сякаш разбираше думите му, а би трябвало да побегне при първия звук или движение на Рутгар.

— А ако се притесняваш за онази твоя малка магьосница, тя е в далеч по-голяма безопасност зад крепостните стени, отколкото ако

бродеше из гората с теб.

Луната сигурно предизвикваше тази негова лудост... Но тя още не се бе издигнала, макар да изглеждаше, че светлината ѝ се лее върху сребристата козина на вълка.

Рутгар пхна меча си в ножницата и обърна Дуумсейър към крепостта. Не вярваше в магьосници — магията беше просто плод на въображението и човешките страхове. Вълците не излизаха от гората, за да започват разговор с господаря на тези земи. Вероятно той самият се нуждаеше от някоя от лечебните отвари на Гизела.

Когато Рутгар погледна назад към гората, вълкът бе изчезнал. Обаче златистите му очи, които го преследваха непрекъснато, оставаха.

Пръстите на ръцете я боляха от търкане и от силната луга. Гизела не можеше да не се ядосва, когато след вечеря дъските на масата изглеждаха така, сякаш войните на Ардун се бяха били с храната. Занаятчиите и прислугата, които се хранеха в залата, не бяха с подобри маниери.

— Грудела от стопанството в Норт Пойнт дойде днес с две телета за краварника на господаря — каза Фределин, която също бършеше дъските. — Видях я в тъкачницата да говори с Драда. Мъжът ѝ Уорт бил ранен в ръката от един от хората на Алран. Те им унищожили цяла нива с ечемик.

— Уорт говори ли с господаря? — попита Атруда, докато изцеждаше парцала си.

— Да, Грудела каза, че Рутгар им опростил рентата и върнал дори телетата. Скоро няма да има какво да ядем, освен онова, което си произведем тук.

— Алран естествено не е толкова смел, че да напада посевите на господаря пред самите стени на Ардун — каза Атруда.

— Може би не е. — Фределин погледна към Гизела. — Какво мислиш, ти си приятелка на Алран? Дали този човек ще реши да ни умори от глад само за да не се подчини на франкската власт?

— Съмнявам се, че Рутгар ще позволи да се случи това — отвърна Гизела.

Фределин я изглежда косо.

— Чух Адалинда да казва на стария Галт, че си направила магия на Рутгар, за да отслабиш оръжието му и да размътиш ума му. А също и никога да няма наследник. Джилън ми каза, че онази му работа била като варен праз.

Гизела вдигна вежди — тя поне не бе останала с такова впечатление.

— Разбира се, че Джилън ще каже така — изсмя се Атруда. — Тя неведнъж се опитва да се намъкне в леглото на Рутгар, но той не я иска. — Погледна Гизела с очакване. — Наистина ли си му направила магия?

— Бих направила магия на Адалинда, за да си затваря устата — отвърна тя.

— Нашата господарка е мъдра. — Фределин помогна на Гизела да нареди дъските за масата до стената. — Пред Рутгар тя е самата любезност, но щом му види гърба, започва да окуражава нашите хора със спомени за саксонското величие. Двамата с Алран ще ни върнат земята.

— По-вероятно е двамата с Алран да ни уморят по-бързо — троснато отвърна Гизела.

— Рутгар е по-добър господар от Алран — осмели се да каже Атруда. — Той не прекарва времето си в пиене и лов.

— Така е, защото Рутгар се страхува да иде в гората — със самодоволна усмивка каза Фределин, — нали гората е все още саксонско владение.

— Мисля, че се заблуждаваш, Фределин — тъжно каза Гизела. — Очакват ни единствено война и разруха, ако поддържаме Алран само защото е саксонец.

Фределин изсумтя високомерно.

— Няма нужда да криеш истинските си чувства, Гизела. Всеки знае, че се събираш с духове и си любимка на старите богове. Каквито и магии да правиш, за да разгромиш Рутгар, тайната никога няма да излезе от мен. — Тя стрелна с очи Атруда, която побърза да се закълне в същото.

— И от мен, Гизела. Наистина. Но не мислиш ли, че не е нужно да убиваш Рутгар? Той е много красив.

Гизела въздъхна отчаяно. Испитваше неотложна нужда от усамотение и спокойствие. Усмихна се леко на другите жени и гребна

канче медовина от съд, който още вреше на огнището.

— Ще поседна за малко отвън.

Никоя от жените не посмя да я последва, вярвайки, че тя ще се занимава с магически заклинания. Гизела се отпусна на каменните стъпала пред къщата. Всички приемаха уменията ѝ много по-сериозно от самата нея. Вече пет дни работеше в къщата — сервираше, чистеше, подреждаше малката стая, която Рутгар ѝ беше отделил за лечебница. В това време беше чула, че е омагьосала войската на Рутгар, че е направила хората на Алран невидими за франките, че е помолила духовете да поболят онези, чиято вяроност към Алран е съмнителна, и че скоро щяла да вдигне Ермангар от мъртвите, за да изгони франките от Ардун с цял легион демони зад гърба си.

Истината бе, че през тези дни капна от умора и откри, че къщата не беше кой знае колко по-добър затвор от мазето. И вместо да омагьосва Рутгар, тя се бе съсредоточила да търси начини да го отбягва — трудна задача, когато той, изглежда, непрекъснато се моташе наоколо и следеше всяко нейно движение.

Една вечер, когато сервираше на масата, Гизела се бе осмелила да поздрави Лотар. Рутгар беше се намръщил и се бе постарал да ги раздели, като я изпрати да налива пиво на хората на най-далечната маса. Преди два дни, докато чистеше огнището, беше поспряла да поиграе с една случайно озовала се в залата хрътка, но той така се бе загледал в нея, че тя бе отпратила хрътката навън с тайното желание да я последва. Адалинда обаче ѝ бе заповядала да остане и да довърши работата около огнището, като се усмихваше и гледаше ту нея, ту Рутгар. После бе прошепнала на франка, но така, че да чуят всички останали, че кучето е водачът на хрътките на Алран и никой освен Гизела не може да се докосне до него.

Това не беше съвсем вярно, мислеше си Гизела, като гледаше звездите в тъмното небе. Старият Стагилър бе доста раздразнителен и едно време беше нахапал някои от кучкарите. Но Гизела не му беше правила никаква магия. Просто му говореше и така с търпение, а не с магии, го бе спечелила.

Тя отпи от горещата медовина и се облегна на каменната стена. Топлината на напитката се разливаше приятно в гърдите ѝ. Дните все още бяха топли, но през нощта въздухът ставаше остър и студен. Изтощена, Гизела притвори очи.

Тя се бе отпуснала в горския вир и топлата вода изсмукваше напрежението от тялото ѝ. Неочаквано една фигура изникна плавно и набразди леко спокойната повърхност на водата, после отново се гмурна. Гизела не се уплаши и не помръдна. Дори когато другият разтвори краката ѝ и се настани между тях. Заля я топла вълна и когато се отдръпна, той беше все още там — тъмен и огромен. Той я покри, обгърна я плътно, както и приятната вода. Кръвта ѝ закипя и тя се уви около него. Отгоре я наблюдаваха сиви очи, сребристи като излят метал, и една усмивка — нежна и в същото време жестока — върху устни, които бяха твърде красиви, за да принадлежат на воин.

Тя гореше и потъваше в тези сиви очи. Дъхът му топлеше кожата ѝ. Плътта му пареше там, където се докосваше до нея. Той се движеше и я изпълваше със сладък огън. Свещеният вир ги заливаше с вълните си, докато Гизела, топлата вода и любовникът ѝ се разтопиха и се сляха в едно.

Девојката се стресна и отвори очи. Кожата ѝ беше изстинала от хладния нощен въздух. Само звездите блещукаха над нея. Тя се задъхваше, кръвта все още бушуваше във вените ѝ.

Сиви очи. Познати сиви очи. Очите на Рутгар.

Това беше само сън, каза си тя, но знаеше истината.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Минаха дни, преди някои от хората на Рутгар да намерят време да придружат Гизела в гората, където да събере своите билки. Повечето бяха заети с поправката на западната палисада и подсилването на останалата част от стената. Други чистеха храсталаци от рова и от насипните укрепления, а трети обикаляха всеки ден на конете си до околните села и стопанства или претърсваха гората за следи от Алран.

Най-сетне в един мрачен ден, когато облаците бяха надвиснали ниско над полята и почти докосваха върховете на дърветата, на Гизела ѝ бе позволено да отиде в гората, придружавана от Етих, Антониус и Ноткер. Земята бе влажна от нощния дъжд и първите окапали есенни листа шумоляха под сандалите ѝ, докато претърсваше за билки гъсталаци, високи треви и бодливи храсти. Докато напълни половината си кошница, беше вече подгизнала и започна да трепери от хладния есенен въздух.

— Глупава жена. — Етих седеше на коня си в края на полянката и клатеше глава, като я гледаше, цялата мокра. — Рутгар няма да ми бъде благодарен, ако наистинеш и вземеш да умреш. Тогава ще трябва да обяснява пред цял Ардун защо е убил малката им магьосница.

— Това е само временна наистинка, великане. Стой там, където си, за да не ми изпотъпчеш растенията.

Отдавна вече бе научила, че Етих, когото по прякор наричаха Мечката, не беше страшният великан, за какъвто го бе взела отначало, макар от онова, което бе видяла, да знаеше, че почти никой не може да го победи в двора за упражнения. Един следобед той беше тръшнал Рутгар на земята в приятелска борба и тази победа му спечели особено място в сърцето ѝ. След като Мечката беше изправил натъртения си вожд на крака, той беше намигнал на Гизела, която ги наблюдаваше сред тълпата зяпачи.

— Сигурно днес си е дал почивка — беше ѝ доверил той така, че да чуят всички наоколо. — Обикновено ми трябва повече време да го

победа.

Дори Рутгар се бе засмял, а лицето му бе грейнало от така рядкото за него добро настроение. Тя се бе запитала какво ли щеше да стане с едно женско сърце, ако Рутгар се обърнеше някога към нея с такова топло чувство.

— А, ето къде си се крило цяла сутрин! — Сякаш да успокои растението, задето трябваше да го отскубне, тя му говореше нежно като на човешко същество.

Етих въздъхна нетърпеливо:

— Ако си намерила това, което търсиш, хайде да тръгваме към Верхона. Все някой там ще ти помогне да се изсушиш, пък и е по-близко от крепостта.

— Както кажеш, но трябва да погледнем и по бреговете на реката за някои растения, които все още ми липсват.

Етих изръмжа неотстъпчиво, докато връзваше кошницата ѝ отзад за седлото си.

— Като мокра кокошка си. — Той я дръпна пред себе си и я обви с наметката си. — Нищо чудно, че трепериш. Лятото е твърде късо в тази безбожна страна.

Село Верхона беше почти пусто, тъй като жителите му бяха излезли на полето. Докато трите коня пристъпваха тежко по калната пътека между колибите, само един глас ги поздрави.

— Добре дошла, Гизела! — Гласът на съсухрената бабичка бе тъничък като нея. Тя стоеше на прага на една колиба от плет и глина, с пуснати бели коси и в одърпани и прекалено широки за слабата ѝ фигура дрехи. — Ти дойде най-послед.

Гизела ѝ се усмихна от коня на Етих.

— Здравей, Хилдегард! Как е дъщеря ти?

— Трябва да влезеш и сама да видиш. — Старата жена направи повелителен знак с ръка.

— Имаш ли огън вътре, жено? — попита Етих.

Хилдегард махна с ръка към него и останалите двама, сякаш ги пъдеше, и отново подкани Гизела:

— Хайде! Хайде!

В колибата гореше огън, беше запушено. Нямаше прозорци, през които да влиза светлина и въздух. Само една дупка в покрива служеше за комин и за проветряване. Стените бяха очернени от дима. Подът

беше от спечена глина, мебелировката се състоеше от четири сламени рогозки, една дървена маса с пейки и една друга, доста по-груба, върху която имаше неща от ежедневна необходимост.

Гизела не обърна внимание на мизерните условия. Тя самата бе родена в подобна колиба на около двацет крачки по-нагоре по калната пътека. Преди майка ѝ да умре, двете бяха живели там заедно, макар жилището на Герсвинда да беше малко по-голямо и значително по-чисто. Тя си спомни как гореше колибата им след смъртта на майка ѝ и как тя се криеше от свещеника зад полите на Хилдегард. Жилището на стервата на дявола — така наричаше отец Гонт дома ѝ. Той с усмивка го бе наблюдавал как гори и непрекъснато бе мърморил думите: *maleficus* и *magus*.

Някакво движение върху една от рогозките я върна отново към действителността. Млада жена с дълги черни коси, които контрастираха ярко с бледото ѝ, почти сиво лице, се усмихваше вяло на Гизела.

— Дъщеря ми, месечното ѝ неразположение нещо се обърка — обясни Хилдегард и изгледа гневно тримата мъже, които се натъпкаха в колибата ѝ.

Етих направи знак на Антониус и Ноткер да излязат, но той остана и се опълчи на старата жена с поглед, не по-малко гневен от нейния.

— Аз отговарям за девойката — кимна той към Гизела.

— Нищо лошо няма да ѝ се случи тук — каза Хилдегард. — Тя си е наша.

Етих само изръмжа.

— Другарите му го наричат Мечката — дяволито обясни Гизела. — Затова и се държи така.

Старата жена се изкиска доволно.

Етих присви очи и изгледа косо Гизела.

— Не си точи ноктите с мен, малка котко. Търпението ми е на изчерпване и може да продължим веднага за Ардун, вместо да берем още от твоите листенца. Сега се изсуши, за да можем да си тръгнем по-бързо.

— Ще погледнеш ли Грималда, докато се сушиш, момиче?

— Разбира се.

Гизела свали мократа си наметка и забрадката си и ги окачи близо до топлото огнище, после коленичи до рогозката на Грималда.

Младата жена взе ръката ѝ, сякаш самото докосване до нея можеше да я излекува.

— Имаш ли лек за мен, магьоснице?

— Откога кървиш? — попита я Гизела и повдигна полата ѝ да прецени силата на течението.

— От осем дни. Така става всеки месец. Кървя, докато не остане кръв в мен. А утробата ми се гърчи така, че не мога да стоя от болка.

Гизела чу, че Етих се размърда неспокойно зад нея.

— Кога за последен път си била с мъж, Грималда?

— Преди девет дни. — Тя се засмя, после изкриви лице: — Алран много ме харесва, а той е мъж, който не може да държи копието си настрана. Пък и то е доста голямо.

— Кървиш ли, когато те вземе?

— Не.

— Болезнено ли е?

— Само когато е груб. Понякога така се разгорещява, че забравя, че е нанизал жена на копието си, а не месо за печене.

Етих се изкашля. Гизела си представи как почервяват страните му. Въпреки своята похотливост, мъжете рядко можеха да изслушат мнението на някоя жена за съвкуплението.

Тя постави пръсти върху корема на Грималда и го опипа внимателно.

— Ще ми попееш ли, девойко?

Гизела се усмихна.

— Не, не мисля, че са необходими заклинания.

— Много съм уморена от цялото това кървене. Достатъчно неприятно е да усещаш как мъжкото семе изтича между краката ти, но то поне трае кратко.

Ново покашляне:

— Гизела... ще почакам отвън.

Гизела не се обърна към Етих, но се усмихна:

— Както желает, великане.

Тя знаеше, че щеше да си плати за това по-късно, но задоволството, което изпитваше сега, си струваше. Откакто напуснаха

крепостта, Етих непрекъснато се оплакваше: „Аз съм воин — мърмореше той, — а не прислужница“.

— И така — каза тя, като отново се обърна към Грималда, — предполагам, че кървенето и болката могат да се успокоят с една доза листа от дяволска уста и от малина. Нямам у мен сега, но ще ти изпратя по Гунтар веднага щом се върна в Ардун. Свари листата в чиста вода и ги остави да киснат известно време, преди да я изпиеш.

— Няма ли да ми побаяш, магьоснице?

— Този път не.

— Онзи свещеник идва непрекъснато тук — обади се Хилдегард. — Говори, че било добре, дето Рутгар те държи затворена в Ардун. Казва, че си работела чрез дявола и си пръскала злостно суеверие.

— Той от години говори така и то предимно за майка ми. Нищо лошо не е направил с това.

— Както и нищо добро. Младият Беодолф имаше обрив и свещеникът обърка малко прах и вода на кал и го намаза с нея, като каза, че прахът бил от гробницата на някакъв светия. Обривът се влоши и свещеникът се оправда, че лекът му не помагал, защото бедният Беодолф си мислел нечестиви неща, когато го мажел с калта.

— Съмнявам се, че отец Гонт би разпознал истински благочестивата мисъл, дори тя да го срита в пицялите.

Старата жена отново оцени шегата на Гизела с висок кикот.

— Той не иска да говори на бедната Грималда. Казва, че женските болки и проблеми са наказание заради първия грях на жената, независимо какъв е бил той.

— Първият грях на жената се крие в това, че е позволила да обучат синовете ѝ за война. — Гизела прегърна старата жена.

— Ще изпратя билките за Грималда.

— Кажи на младия Гунтар да внимава много, като минава през гората. Алран все още върлува наоколо. Преди два дни изгубихме десет овце от кошарите, а стопанството в Норт Пойнт — два коня. Бяха гордостта на стария Уорт. В момента всеки читав човек се поти да прибере реколтата, преди да дойде Алран и да я изгори на полето.

Гизела въздъхна.

— Може би няма да видим повече мир.

Старата жена погледна предпазливо към вратата и тихо ѝ довери:

— Алран разпространява слуха, че Рутгар те държи пряко волята ти. Той се гневи, че това посегателство към една свята жена било престъпление, подобно на онова, което крал Карл извършил, като изгорил светото дърво Ирминсул, когато за пръв път нахлул в нашите земи. Някои от младите мъже го слушат и също роптаят.

— Свята жена? — изсмя се Гизела и сложи полуизсъхналата си наметка. — Алран никога преди не ме е оценявал толкова високо.

Хилдегард я потупа по рамото.

— Ти си възплъщение на някогашните ни традиции. Не са много тези, които още се вслушват в старите ни богове. — Тя погледна с надежда Гизела. — Видяла ли си нещо, което да ни зарадва, девойко?

Гизела поклати глава.

— Напоследък виденията ми носят само смут и объркване.

— Светът е объркан — кимна Хилдегард. — А може би също и боговете.

Мечката изръмжа през вратата.

— Още ли се маеш, девойче?

— Идвам — отвърна тя и се обърна към старицата: — Ще изпратя билките за Грималда.

Хилдегард се вдигна на пръсти и я целуна по бузата.

— Бъди благословена. И ако можеш да убедиш своя звяр-пазач, иди до стопанството Юшъруотър. Наближава време Мерта да ражда. За чужденка тя е силна жена. Но бедрата ѝ са тесни като на момче. Ще види голям зор.

— Ще се опитам да я навестя — обеща Гизела.

Етих не искаше да повярва, че растенията на Гизела виреят само по бреговете на реката, която пресича хребета при стопанството Клиъруотър. Той не престана да мърмори през целия час, който им отне да стигнат дотам. Ноткер и Антониус, изглежда, намираха оплакванията на вожда им за забавни. Гизела почти не ги слушаше, защото сърцето ѝ бе натежало от приказките на Хилдегард за Алран. Този човек разкъсваше Ардун и хората му, за да си върне властта. Още по-лошото беше, че използваше нея като оръдие, което да тласка хората към война. Дори красотата и спокойствието на гората не можаха да оправят настроението ѝ. Изведнъж ѝ се прииска да бъде сама, за да извика Силвър и да излее мъката си пред него.

Клиъруотър беше малко селце, което обработваше земите над реката. Колибите от измазан с кал плет се гушеха в кръг около една обща площ, използвана за градини. Сред тях изпъкваше една по-голяма дървена къща с пристройка за овце, птици и добитък. Ниви в зелено и златисто обграждаха малкия кръг колиби като дипли на пъстра фуста.

Когато Гизела и придружителите ѝ пристигнаха, Мерта плевеше в градината. Гизела я поздрави сърдечно. Тя познаваше Мерта и мъжа ѝ Роланд още от времето, когато за пръв път бяха дошли на север, напускаяки родната Тюрингия.

— Гизела! — Мерта се изправи с усилие. Беше висока и тясна като комин — еднакво широка от раменете до петите, без да се взема предвид издутият ѝ корем. — Сигурно си дошла да ме гълчиш, задето пак чакам дете, въпреки че последното едва не ме отнесе в гроба.

— Не, Мерта. Просто дойдох да видя как си.

— Добре направи, защото няма да откажа някоя и друга отвара. Виждам, че и господарят Етих е тук. Мъжът ми Роланд сигурно ще се радва да те види отново, добри човече. — Мерта обясни на Гизела: — Когато моят съпруг отиде в крепостта да се закълне във вярност на новия господар, той си постави за цел да надпие този великан. — Тя се засмя. — Върна се доста унижен.

Гизела изгледа косо Етих.

— Мечката е специалист по унижаването на хората.

— Само на тези, които го заслужават, малка котко.

Мерта викна Роланд, който им махна от най-близката нива с ечемик, където работеше с още пет-шест души. Той тъкмо се канеше да извика нещо за поздрав, когато една стрела се заби високо в гърдите му. Мъжът се задави и думите замряха в гърлото му.

Мерта и Гизела се вцепениха. Над полето легна зловеща тишина, сякаш времето бе спряло и не допускаше никакво движение или звук, докато чакаше онова, което щеше да става. Изведнъж околните гори сякаш оживяха от хора, които се изсипваха върху узрелите ниви като порой — някои на коне, други, не по-малко бързи — на собствените си крака. Полетяха нови стрели, проблеснаха мечове. Крепостни и роби започнаха да се бият и настана пълна бъркотия. Мерта изпищя и се втурна към битката, но Етих я грабна и я повлече назад, оставяйки я в ръцете на Гизела.

— Влезте в къщата! — нареди той.

И тримата франки скочиха на седлата и извадиха мечове.

— На работа, момчета!

Гизела трепна, като чу радостните нотки в гласа на Етих.

Мерта, макар и дребна, беше доста силна и Гизела с усилие я дърпаше към къщата. Жената продължаваше да пищи, да вика името на мъжа си и да се бори, та накрая Гизела ѝ зашлеви плесница.

— Мерта! Никак не ни помагаш!

Тя се втренчи в нея с широко отворени, но вече разбиращи очи.

— Те убиха моя Роланд, Гизела! Тези саксонски зверове ще ни избият всички!

— Не, Етих и хората му ще ги отблъснат.

— Никога. Онези са много повече.

— Но крепостните...

— Те са безгръбначни свине, които ще стоят кротко, докато ги избият! — Мерта огледа трескаво единствената голяма стая с леглата, масата и огнището, после затръшна вратата, която водеше към пристройката за животни. — Ела тук! — извика я тя.

Гизела я последва и изведнъж се озова с вила в ръце.

Мерта вдигна някаква коса.

— Ще ми паднат тези синове на сатаната.

— Мерта, недей!

Молбите на Гизела останаха нечути. Мерта изфуча от къщата и се втурна към мястото на боя. Пламъци облизваха гладно околните ниви и от тях се издигаше дим. Гизела се втурна след бременната жена, но се спъна в нещо и се спря. С ужас видя в нозете си нечие тяло, чиято глава бе разсечена почти на две заедно с шлема. Беше Ноткер.

Тя падна на колене и започна да повръща. Един женски вик се извиси над околните крясъци. Гизела стана и се запъти към този писък. Димът пареше очите ѝ, давеше я. Стори ѝ се, че измина цяла вечност, докато намери Мерта, но някакъв инстинкт я водеше към мястото, където жената лежеше, захлупила лице върху съпруга си, все още с коса в ръка. Кръвта, която бе изцапала гърдите и гамашите му, не беше негова, а нейна. Гизела я обърна по гръб и видя, че гърлото ѝ зее разрязано.

Роланд изстена. Беше жив, въпреки стрелата, която стърчеше точно под дясната му ключица. Гизела внимателно отмести тялото на

Мерта, но преди да успее да се погрижи за него, грохот от конски копита я накара да се обърне.

— Гизела! — извика дрезгав глас. — О, богиньо Фрига, това е Гизела!

Конят на Алран се закова пред нея, хвърляйки прах и камъни върху двете кървави тела в краката ѝ.

— Това е голям късмет. Ела, трябва да тръгваме веднага. Един от проклетите франки избяга да доведе своя проклет господар. — Алран протегна към нея окървавената си ръка, за да ѝ помогне да се метне на коня му.

Гизела се вторачи като зашеметена в алените му пръсти.

— Не! — едва успя да отговори тя.

— Какво? Ела ти казвам!

— Проклетата свиня! Убиец!

— Те бяха чужденци повечето от тях. Това е саксонска земя.

— Те ми бяха приятели.

— Тогава трябва да си подбиращ приятелите. Ела! Веднага! — Той я хвана за ръката и я повлече към седлото. Гизела неистово се задърпа и се отскубна. Ръката му остави червено петно върху кожата ѝ.

— Няма да участвам в това клане — изпищя Гизела.

— Нямаме време! Прави каквото ти казвам!

Той отново се спусна към нея, но Гизела се дръпна. Неочаквано едно огромно тяло застана между тях. Етих. Кървави струйки се стичаха под шлема му и дясната му ръка висеше безжизнено, но в лявата бе вдигнал окървавен меч.

Но дори Гизела разбираше, че Алран сега има всички преимущества. Саксонецът се изсмя и замахна с меча си. Етих го отблъсна със своя, но лявата му ръка не бе силна като преди. След още две замахвания той се строполи на земята. Алран скочи от коня си да го довърши.

Гизела изпищя и застана помежду им. Саксонецът не можеше да промуши жертвата си, без да посече първо нея. Алран я блъсна настрана, но тя се хвърли върху едва дишащото тяло на Етих.

— Върви по дяволите! — изруга Алран и я стисна за ръката. — Проклетата кучка!

Земята потрепери от тропота на конски копита. Бойният вик на Рутгар накара Алран да подскочи уплашено. Той се огледа трескаво и

после се обърна към Гизела с дива злоба в очите:

— Ти си глупачка, Гизела! Глупачка!

После скочи на седлото и извика на хората си да отстъпват. Пришпори коня си и под копитата му изхвърчаха малки камъчета, които обсипаха разтрепераната девойка.

Тя сложи ухо на гърдите на Етих, Сърцето му още биеше. Масивната планина от мускули се повдигаше леко, когато си поемаше въздух. Притиснала лице към окървавените плочки на бронята му, Гизела даде воля на сълзите си.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Рутгар оглеждаше опустошенията и се задушаваше от гняв. Нивите още горяха. Защитниците на Клиъруотър представляваха кървави купчини сред стърнищата на недожънатите жита. Колибите бяха пламнали и кълба черен дим се извиваха към надвисналите над тях ниски облаци.

Антониус стоеше пребледнял до Рутгар.

— Етих каза, че двамата с Ноткер ще ги задържат, сър.

Етих беше известен с надценяващото мнение за собствената си забележителна храброст, но в този случай Мечката не бе имал друг избор, освен да се бие с повече врагове, отколкото можеше да победи.

— Добре си направил, че си го послушал да доведеш помощ. С един човек повече или по-малко нещата не биха изглеждали по-различно. Проверете всяко тяло. Може някои да са още живи.

Сърцето на Рутгар бе натежало като камък, докато търсеше. Страхуваше се, че сред някоя кървава купчина тела ще открие лицето на Етих. Би трябвало вече да е свикнал със загубата на другари в битките, но Етих му беше повече от другар. Беше му приятел, почти брат.

— Милорд! — извика Лотар. — Етих е тук!

Там беше не само Етих, но също и Гизела, мръсна и опръскана в кръв, надвесена над огромните му гърди, които едва забележимо се надигаха. Рутгар се втрени изненадано. Предполагаше, че саксонската магьосница бе вече някъде далеч оттук — с Алран.

— Отведете я! — рязко нареди той.

Гизела се опита да се противопостави на двамата мъже, които я дръпнаха от Етих. Лицето ѝ беше изцапано с кръв, очите — трескави, златистата ѝ коса падаше на сплъстени кичури върху раменете ѝ. Когато погледът ѝ се спря на Рутгар обаче, тя се успокои като дете, което се е събудило от кошмар.

— Рутгар?

— Да, това е Рутгар. — Той слезе от коня, но продължи да стиска седлото така силно, че кокалчетата му побеляха от усилието да се сдържа, за да не се нахвърли върху нея. — Много глупаво си постъпила, като си останала тук, на мястото на своето предателство. Каква игра играеш сега?

— Игра? — Тя все още изглеждаше като объркано дете, докато погледът ѝ не се спря на Етих. Ужасът се върна в очите ѝ. — Етих е...

— Жив е! — прекъсна я Лотар, който бе коленичил до тялото на великана. — Диша. Роланд също.

— Но не и благодарение на нея! — Рутгар повече не можеше да сдържа гнева си. Той приближи Гизела с треперещи от ярост ръце. Очите ѝ се разшириха тревожно. В тях нямаше никаква преструвка за обърканост, само страх. — Предателка! Антониус ни каза как си ги подмамила тук, защото твоите растения уж виреели само на това място. Колко лесно се лъжат мъжете от една жена! Защо не избяга със своите приятели-бунтовници, глупачке? Нима си мислеше, че няма да те заподозра?

— Не! — хрипливо отрече тя, докато той я дърпаше от ръцете на хората си. — Нямам никакво участие...

— Лъжкиня!

— Не! — Тя хвърли отчаян поглед към Роланд, който седеше, подпомаган от Антониус. — Питайте Роланд. Той може да ви каже... — Гласът ѝ заглъхна, щом очите ѝ срещнаха гневния поглед на Роланд.

— Видях я да говори с онзи боклук — с усилие започна да обяснява Роланд. — Тя хвана ръката му... щеше да се качи... на коня му. Етих я спря. — Селянинът се отпусна назад върху Антониус и затвори очи.

Гневът на Рутгар се втвърди в гърдите му като бучка лед. Какъв глупак беше само, да се размеква пред магьосницата, да я смята за слаба и чувствителна, да позволява на кехлибарените ѝ очи и обезоръжаващата и миловидност да го накарат да забрави, че жените са с каменни сърца. Ноткер и Етих бяха заплатили за неговата грешка. Побеснял, той посегна към гърлото на Гизела и вкопчи пръсти около крехката ѝ бяла шия.

— Не, Рутгар!

Рутгар едва ли чу протеста на Лотар, нито пък чувстваше как онзи се опитва да разхлаби смъртната му хватка. Малките ръце на

Гизела се увиха около китките му, но срещу неговата сила тя бе безпомощна като дете. Къде бяха нейните магии, нейните дръзки думи? Очите ѝ не се откъсваха от неговите — като очи на диво животно, хванато в капан — безнадеждни, пламнали от предчувствието за неизбежна смърт. Тези очи. Тези диви, безпомощни, кехлибарени очи...

Не можеше да го направи, макар тя да заслужаваше и помъчителна смърт. Рутгар я блъсна към Антониус.

— Вземи я! Да язди с теб.

Лотар се спусна към задушената Гизела е изкривено от болка лице. Бедният, наистина беше като влюбен глупак, забеляза Рутгар. Той се протегна и го спря.

— Недей, остави я.

— Но тя е ранена.

— Не е ранена. Кръвта по дрехите ѝ е от други хора, които умряха заради нейния заговор. Върви с Гастон да направите носилки за Етих и Роланд. Останалите да погребат мъртвите.

Той се обърна отново към Гизела, която стоеше вдървено, задържана от Антониус. Тя протегна умолително ръка.

— Рутгар, аз не съм...

— Замълчи! Ако ме предизвикаш още веднъж, няма да се отървеш жива.

Лицето ѝ пребледня.

— Отведи я някъде далеч от очите ми! — заповяда той на Антониус.

Връщането обратно в Ардун бе много тягостно. Рутгар беснееше заради Алран и неговите главорези; против упоритите суеверни саксонци, които приемаха Кръста и властта на техния законен крал само под смъртна заплаха; против лековерната природа на мъжете, които се оставяха усмивката на една жена да ги отведе в капан. Последното се отнасяше не само за Етих и хората му, а и за самия него, защото той беше този, който пусна Гизела от крепостта с трима мъже охрана.

Рутгар погледна към Гизела, която яздеше с Антониус. Тя се бе отпуснала уморено на ръката му, с която той я придържаше на коня, а очите ѝ не се откъсваха от носилката, върху която бяха Етих и Роланд. Вина, нещастие и загриженост бяха изписани по лицето ѝ. Сянка на

съмнение се прокрадна през твърдата броня на увереността му. Саксонската магьосница изглеждаше истински загрижена за Етих и стопанина. И ако само намесата на Етих ѝ бе попречила да избяга с Алран, защо не беше побягнала, след като Алран бе сразил Етих?

Рутгар извърна поглед от нея. Не му се искаше съмненията да уталожат гнева му. Тя бе разтревожена, но както при повечето жени, тревогата ѝ беше породена от страха за собствената ѝ съдба. Но защо бе останала? Нима бе сметнала, че ще може да го заблуди, че е невинна?

Рутгар не искаше да слуша тази безпристрастна страна от разума си, която поставяше под съмнение вината ѝ. Искаше да се отдаде изцяло на гнева си. Той му беше стар приятел, не отслабваше силите на мъжа, както правеха тревогата, страхът и вината, които чакаха да се нахвърлят отгоре му в мига, в който гневът му се стопеше. Тревога и страх за Етих; вина към Роланд и семейството му, които не беше успял да защити. Гизела беше удобна цел, към която да насочи гнева си, а той беше още по-яръстен, защото осъзнаваше, че макар да бе опръскана с кръв и вероломство, тя все още караше сърцето му да пее. Всъщност така беше от мига, когато я бе видял за пръв път в гората — просната гола, но въпреки това дръзка и неотстъпчива. Беше като някаква разяждаща ума му болест с тези кехлибарени очи на фея, с гласа си и нежната извивка на усмивката си.

Проклетата да бъде тази жена, дето така влезе под кожата му! Но той самият си беше виновен, защото се бе размекнал и оглупял заради някакви женски прелести. Искаше му се да намери лек против нейното въздействие, което нямаше нищо общо с истинските магии, а се дължеше преди всичко на необузданата му похотливост.

— Милорд... — Лотар изравни коня си с този на Рутгар. — Може ли да поговорим?

— Какво има?

— Гизела не може да участва в такъв кървав план на Алран.

Рутгар изсумтя презрително.

— Трябва да съм последният глупак, за да слушам теб по този въпрос. Ти очевидно си влюбен в тази жена.

— Не съм, сър.

— Наистина ли?

— Кълна се. Гизела... ми е скъпа... като приятелка. Познавам я, откак се е родила. Тя никога няма съзнателно да причини зло на някое същество.

Отново съмнения... Рутгар стисна зъби.

— Алран не би устроил такава кървава баня, ако знаеше, че Гизела ще е там — продължи Лотар. — Той не би поел риска да я ранят в битката. Явно е дошъл да излее яда си върху едно франкско семейство, което обработва саксонска земя.

— Роланд и Мерта бяха от Тюрингия.

— Алран не цепи косъма на две. За него са били франки. Предполагам, затова е избил селяните, заедно с добитъка. Когато е видял Гизела, вероятно се е опитал да я убеди да тръгне с него. Точно тогава Роланд ги е видял.

— Изглежда, хората тук гледат на Гизела като на някакъв символ на тяхната гордост. — Рутгар не се предаваше.

— Така е, старите традиции умират трудно. Майката на Гизела беше много силна магьосница, макар да правеше само бели магии. Хората приписват на Гизела същите умения. Тя е нещо като техен талисман, една малка сила, която може да се намеси между тях и нещастията на този свят. Но аз се кълна, милорд, независимо какъв символ е, Гизела не носи никакво зло.

В главата на Рутгар се зароди идея. Тя едновременно удовлетворяваше чувството му за безсилие и безпристрастната му тактическа мисъл. Той се усмихна.

— Вие, саксонците, трябва да се научите, че е опасно да се залага толкова на символи. Те могат много лесно да бъдат използвани против вас.

Малката лечебница на Гизела бе просмукана с миризмата на кръв, а въздухът бе натежал от болка. Мисълта, че Етих бе съсечен, докато я защитаваше, се забиваше в сърцето на Гизела като меч. Когато бедният воин дойдеше в съзнание, тя знаеше, че жилото на нейната вина щеше да бъде нищо в сравнение с болката, която щеше да изстрада той заради големия разрез през корема. Беше благодарна, че той остана в безсъзнание, докато зашиваше плътта му. Когато сложи

нагорещеното желязо, за да запечата раната, той дойде в съзнание само колкото да изкрещи и отново потъна в несвяст.

Гизела почисти лечебницата, но все намираше още нещо за вършене, за да не си тръгва. Не ѝ се искаше да оставя Етих. Непрекъснато следеше пулса, дишането, цвета на лицето му. Искаше той да живее, раните му да заздравеят чисто. Когато не можеше да измисли повече молитви, тя седна до него и хвана огромната му лапа в ръката си.

— Не беше по моя вина, Етих. Кълна се, че не беше. — Безчувственият човек беше най-добрият довереник, затова тя не се опитваше да се сдържа. — Рутгар е убеден, че съм престъпница! Ако вашият крал Карл разчита на хора като него, истинско чудо е, че великото му кралство още не се е разпаднало на дузина воюващи парчета.

Тя поспря, за да намаже с малко мехлем наранената му плът.

— Твърдоглав, вироглав, подозрителен, арогантен, груб, недалновиден — продължаваше да нарежда. — Той е най-вероломният и неразумен човек, когото познавам.

— Забрави надменен — долетя до слуха ѝ мъчителен шепот.

— Да, това е Рутгар.

Гизела замръзна. Етих говореше с притворени очи.

— Продължавай, малка котко. По-добре да си остриш ноктите с Рутгар, а не с мен. Чувствам, че някой е ровил из червата ми. Или пък са се изсипали на земята и са били стъпкани от коня ми.

— Не е чак толкова ужасно. — Тя свърши работата си колкото можа по-бързо и по-внимателно. Етих не трепна, докато мажеше защитата и обгорена плът, но въздъхна дълбоко, докато чистеше прясната кръв и му слагаше лапа от чер оман и бяла върба.

— Можеш ли да издържаш на болката, Етих? Или да ти дам нещо за сън?

— Не. Ще заспя завинаги, ако порязаното вземе да загнои.

Гизела не смееше да го погледне в очите.

— Не гледай така, девойче. Ти нямаш пръст в тази работа. Беше мой дълг да те защитавам. Това и направих.

— Аз не съм извикала Алран, Етих. Кълна се.

— Знам. Видях лицето ти, когато онзи дявол посегна към теб. — Той отвори очи. Лицето му бе изкривено от умора и болка. Гизела видя

лошото предчувствие, изписано в зениците му. — Ще живея ли или дяволът ми приготвя дом в ада?

— По-вероятно е дяволът да почака за твоята компания. Мечът на Алран не е засегнал нищо жизненоважно, а аз почистих раната добре със смирна и върба, преди да я обгоря, така че се надявам да не загnoi.

— Аз също — каза той с горчива усмивка, която се превърна в грозна гримаса, когато опита да седне.

Гизела внимателно го положи обратно.

— Трябва да лежиш неподвижно няколко дни, мой добър великане, иначе можеш да довършиш онова, което Алран не е успял. Истинско чудо е, че мечът му не е стигнал до червата. Изглежда, вие, франките, сте неуязвими за саксонските остриета.

— Ще ми се да е така — с мъка изсумтя Етих. Гизела покри пациента си с одеяло и започна да чисти чиниите, които бе използвала, за да смеси лапата. Очите на Етих я следваха.

— Алран ли остави тези синини на шията ти? — тихо попита той.

— Не — докосна ги тя. — Рутгар ги направи. Смята, че съм ви подмамила в капана на Алран и без малко щеше да ме убие заради това.

— Той е много избухлив, щом става въпрос за теб. А и ти му даваш достатъчно дърва, за да поддържащ огъня. — Той вдигна рошавите си вежди. — Чудя се как още не те е смачкал. Сигурно в сърцето си те харесва.

— Та той няма сърце — засмя се Гизела.

— Опитва се да накара света да мисли така — отвърна Етих и бавно се усмихна.

По време на вечерята Рутгар беше в смразяващо настроение, макар Гизела да бе съобщила, че Етих ще се оправи. Тя едва хапваше от яденето си между различните задължения, които изпълняваше край огнището и масата. Апетитът ѝ беше изчезнал, потръпваше от начина, по който Рутгар я следеше с ледения си поглед. Вниманието му я плашеше, както никога досега. Би приела по-лесно неприкритата

омраза, отколкото замисления, съзерцателен и смущаващо мъжки поглед, който следеше всяко нейно движение.

Като се опитваше да бъде на възможно по-голямо разстояние от господаря си, Гизела остави задълженията около масата на Атруда и се зае да сервира на обикновените войници и занаятчиите. Но това беше слаба защита, обречена на провал. По средата на вечерята Рутгар я извика с повелителен жест. Нямаше как да не се подчини.

— Искam още пиво — заповяда той.

Гизела размени бърз поглед с Атруда, която лесно би могла да му налее, без Гизела да прекосява половината зала. С едва забележимо вдигане на раменете Атруда я остави на милостта на Рутгар и отиде да сервира на другите маси.

— Още пиво, Гизела! Нима това е толкова трудно изпълнимо?

Тя вдигна каната и заобиколи стола му, за да налее в стакана, който беше от другата му страна. Рутгар обаче нарочно наклони стола си назад, така че облегалката да опре в каменната стена. Гледаше я с вдигнати вежди как се колебае.

— Искam пиво, момиче. Да не си глуха?

Вече всички ги наблюдаваха. Тя стисна зъби с пламнало от смущение лице. Изкушаваше се да плисне пивото в скута му, но като знаеше характера му, несъмнено щеше да си подпише смъртната присъда. Наведе се през него и гърдите ѝ опряха в рамото му, въпреки старанието ѝ да не го докосва. Докато пълнеше стакана, очите му шареха из процепа на ризата ѝ...

Когато най-сетне се изправи, многозначителната му усмивка я изкушаваше да го удари.

— В теб имало повече магии, отколкото предполагах — каза той така, че само тя да го чуе. Но одобрителният му поглед не остана скрит за присъстващите. — Ще отидеш в стаята ми след вечеря!

Възцари се тишина. Гизела знаеше, че всички бяха наострили слух, а Рутгар дори не се бе опитал да снижи тона си. Едва ли някой бе толкова наивен да вярва, че той иска само да подредят стаята му преди лягане.

— Аз... — заекна девойката.

— Какво?

Тя отчаяно се мъчеше да намери някакво извинение.

— Трябва да се грижа за Етих, милорд. Не мога да го оставя сам.

— Ако той е в такова състояние, в каквото ни го описа, може да мине и без теб няколко часа.

Беше сигурна, че страните ѝ бяха червени като въглените в огнището.

— Имам... други задължения, милорд.

— Предпочитам да изпълняваш задълженията, които аз ти възлагам.

Гнусна свиня, да я унижава така пред очите на всички! Тя стисна устни и го изгледа свирепо.

— Предпочитам да не го правя... милорд.

Усмивката му беше смразяваща, но в същото време предизвикваше странна топлина по тръпнещата ѝ кожа.

— Гизела — каза той, като предупредително поклати глава, — твоите предпочитания нямат никакво значение.

Тя отчаяно ровеше в ума си за друго извинение, но в най-критичния момент той беше празен.

— Иди да донесеш още пиво, преди да отидеш в стаята ми, девойче.

Като едва се сдържа да не го удари, Гизела тръгна към кухнята, но после реши, че никой няма да забележи, ако се забави малко повече и рисковано се втурна към лечебницата. Белият прах, който взе от рафтчето, не бе докосван, откакто бе умряла Герсвинда. Гизела не беше го използвала, но сега щеше да го оползотвори. По дяволите всички, които пиеха и се смееха с Рутгар тази нощ.

Като не обръщаше внимание на многозначителните погледи, които я атакуваха от всички страни, Гизела пренесе каната с прясно налятото пиво през хола и я постави на господарската маса до лакътя на Рутгар.

— Забавлявайте се, милорд.

Той ѝ намигна и лицето ѝ пламна.

— Наистина смятам да се забавлявам, девойко.

Час по-късно Гизела вече бе утъпкала пътека до умивалника в стаята на господаря. Полъхът от нейното минаване разлюляваше завесите на голямото легло, което се бе проснало по средата на стаята като огромен звяр и непрекъснато ѝ напомняше защо се намира там.

Рутгар искаше да съчетае наказанието ѝ с една нощ лудории за себе си. Колко типично за един мъж да превръща всичко в победи — ако не с меч от желязо, то с меч от плът.

В крепостта, селото и стопанствата другите момичета се разделяха с девствеността — доброволно или не — още преди да имат гърди. Но не и Гизела. Никой не се бе осмелил да я насили, а когато си избереше някого, той щеше да бъде човек, който я иска заради самата нея, а не заради силата, която всички си мислеха, че притежава. Алран я бе пожелал като символ на власт. Рутгар я искаше, за да покори старите саксонски традиции. Нямаше да позволи да я използват по такъв начин.

Ами ако той наистина я желаше? „Глупости — нахока се тя, — той не иска мен, а магьосницата на Ардун! Няма да позволя да ме използват по този начин!“ — кълнеше се, застанала пред прозореца и загледала в бързо спускащия се мрак навън.

— Радвам се, че си била така умна да не ми се противопоставяш.

Гласът на Рутгар я накара да се извърне рязко от прозореца. Напрежението изпрати вълна от нова енергия по тялото ѝ, докато той затваряше вратата и слагаше резето.

— Как би могъл някой да си помисли, че може да не се подчини на великия Рутгар? — саркастично отвърна тя.

— Наистина! Ако го беше направила, щях да те извлека от скривалището ти, където и да беше то! — предупреди я той, разкопчавайки бродираната си наметка. Захвърли я върху един стол до гардероба: — И те съветвам да не се опитваш да пробваш.

— Аз също те съветвам да не се опитваш.

— Нима? Действай, котко, извикай всичките дяволи! Къде са старите ти богове, когато ти трябват?

— Внимавай, вожде. Още не е късно да ги викна.

Той седна и събу ботушите си, после се съблече. Меката материя на долната му риза се опъна по широките му рамене и подчерта изваяните мускули на гърдите му, които я привличаха. Може би чувстваше това привличане, защото бе магьосница, а може би просто защото беше жена.

— Нямам желание да се правя на стерва заради теб, Рутгар.

— Никога не бих те сбъркал с такава, Гизела. Стервата обикновено се опитва да достави удоволствие на мъжа. Освен това

нямам никакво намерение да ти плащам за услугата.

— Може да ми платиш по-скъпо, отколкото си мислиш.

— Прекалено дръзка си за крепостна селянка. Сигурно е така, защото хората тук прекалено те гледат.

— Никой не ме глези.

— Трябва да научиш нещо за истините в този свят — каза той, докато събличаше долната си риза. Белезите по гърдите му говореха за годините на войната. Изведнъж се почувства много дребна, но не и изплашена.

Рутгар метна ризата си на стола и се приближи към нея като лъв, който дебне плячката си. Гизела отстъпи една крачка, после още една.

— Не съм направила нищо, с което да заслужи такова отношение, милорд.

— Така ли мислиш? Тогава можеш да се смяташ за жертва на войната. Ти сама се включи в тази битка, значи трябва да приемеш последствията, когато губиш.

— Аз... аз нямам нищо общо с днешното нападение. Кълна се!
— Тя се блъсна в леглото и отскочи от тази ужасна мебел като изплашено зверче.

— Може и така да е. Но твоите хора те смятат за сила, която ще ги предпази от последствията на техния бунт. Ти си нещо като талисман, който гарантира оцеляването на саксонската власт.

Той, изглежда, не бързаше да я хване. По-скоро преследването му доставяше удоволствие. Решителността ѝ да се бори отслабваше.

— Не е вярно! — Гизела знаеше, че лъже, защото Адалинда и Алран се бяха постарали да я наклеветят.

— Съвсем вярно е, Гизела. — Рутгар поклати глава. — Ти си олицетворение на глупавите мечти за саксонско кралство. Щом бъдеш покорена, народът ти също ще бъде покорен.

— Лъжец! — Тя усети, че гърбът ѝ опря в студената каменна стена. Нямаше накъде да отстъпва. — Използвах това като извинение. Ти си само едно разгонено животно.

Той се спря и скръсти ръце на гърдите си. Очите му я оглеждаха възхитено.

— Разгонено животно, а? Още едно престъпление, за което ще отговаряш, защото ти си виновна да съм такъв. Може би не си никаква

магьосница, а сирена, която е дошла от морето, за да разпалва до лудост мъжкия нагон.

— Не оправдавай похотливостта си с мен! Аз съм девица и не познавам мъжете!

— Девица? — Той се изсмя. — Много невероятно извинение, девойче.

— Такава съм! Кълна се!

— Ти се кълнеш за много неща, Гизела. В истинността поне на това твоё твърдение ще мога да се уверя много скоро.

— Не! — Тя се опита да се измъкне, когато Рутгар посегна към нея, но той се оказа по-бърз и като я притисна към стената, покри устните ѝ с целувка. Тялото му прилепна към нейното с всяка своя извивка, сякаш майката природа ги бе създала да останат слети в едно. По нея предателски се разля приятна тръпка и разумът ѝ се превърна в слаб глас, който се опитваше да надвика шума от урагана на разбушувалата се кръв. Същето ѝ препускаше лудо.

Атаката приключи, но очите на Рутгар все още проникваха в душата ѝ. Устните му се извиха в чувствена усмивка.

— Малка саксонска магьоснице, не трябва да се страхуваш. Може би тази битка ще достави удоволствие и на двама ни.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Гизела се опита да се овладее и да отпъди тази странна отмалялост, която обхващаше тялото ѝ. Гневът и възмущението бяха нейни съюзници, сладкият импулс да се предаде — неин враг. Тя събра енергия и се шмугна под ръцете му, които я обграждаха като в клетка.

— Няма да се предам, Рутгар. Аз не съм крепост, която трябва да се завоюва със сила.

Той не тръгна да я гони. Вбесяващо спокоен, се облегна на една от тежките гравирани колони на леглото, скръсти ръце върху голите си гърди и я загледа с такъв поглед, че в душата ѝ започна да се разлива приятна топлина.

— Ти си повече от завоевание, Гизела.

— Аз съм магьосницата на Ардун. Ето това искаш ти.

— Магьосница! — изсумтя той с насмешка. — Ти не си магьосница, а жена. И аз ще ти го докажа. Можеш да използваш своите проклетия, както и да се молиш на боговете си за помощ, но аз съм единствената помощ, която имаш.

Нещо в очите му караше Гизела с готовност да се отдаде — копнеж, който беше повече от стремеж за завоюване или похот. Но то бързо изчезна и отстъпи пред студения сив блясък.

— Гизела, знаеш, че не можеш да ми откажеш.

По лицето ѝ се изписа безпомощна решителност, докато той обходи с поглед фигурата ѝ от глава до пети.

— Свали дрехите си, Гизела. Когато те видях за пръв път, беше гола, както Бог те е създал, и изкусителна като Ева пред Адам. Бих искал отново да те видя така.

Тя предизвикателно затегна връзките на широката си горна риза.

Рутгар се престори на изненадан.

— Нима имаш толкова много дрехи, че можеш да ми позволиш да разкъсам тези парцали на гърба ти?

Гизела стоеше нерешително със стиснати юмруци, но когато той пристъпи една крачка, нервите ѝ не издържаха.

— Недей! — изписка тя.

Но беше твърде късно. Когато се опита да се втурне настрани, Рутгар докопа широката ѝ горна риза. Тя неистово се задърпа да се освободи, но ризата се разпра шумно.

— Мирувай, момиче! Ти би изчерпала търпението дори на светец.

— Един светец не би правил това.

— Стой така!

Нещо в тона му я накара да се подчини. Бавно и неумолимо той я придърпа плътно към себе си. Когато устните му покриха нейните, тя се вкопчи в последните остатъци съпротива, както давец се човек се вкопчва в някой плаващ дънер. Силата му я подканваше да се предаде. Желанието му беше вик, на който жената в нея копнееше да откликне.

— Ти си като трън в ума и душата ми — тихо каза Рутгар. Неумолимите му очи блестяха като острие на меч. — Май само огънят може да ме освободи от теб.

Гизела потъна в море от невероятни усещания, щом той започна да я целува отново, този път много по-нежно. Притисна я към слабините си, плъзна ръка по гърдите ѝ, покрити само с тънката ѝ долна риза. Тя се бореше с желанието си да се вкопчи в него. Не биваше да го желае така! Ръката му се спря върху връзките на полата ѝ, но тя не направи нищо да го спре. Полата се свлече на земята и тя остана само по тънката прилепнала долна риза. Очите му не се отделяха от тялото ѝ, замайваха я и я плашеха. Ръката му посегна към ризата ѝ.

Когато и тя се свлече на дипли около глезените ѝ, Гизела спря да диша. Предателска възбуда се сви между бедрата ѝ.

— Ще имаш по-хубави дрехи, Гизела. Такова съкровище трябва да се облича в коприна. Ти си най-красивата жена, която съм виждал — тихо каза Рутгар.

Гизела притвори очи, едновременно унижена и възбудена от възхищението му. Защо прахчето още не действаше? Защо от всички магии, които бе научила от майка си, най-важната трябваше да се провали?

Рутгар я вдигна на ръце и я положи на леглото, а после легна до нея. Тя не смееше да помръдне, докато устните му изследваха тялото ѝ, започвайки от лицето ѝ, слизайки надолу по шията и после

обхождайки чувствено гърдите ѝ. Тя чу тих и страстен стон и с изненада осъзна, че се бе изтръгнал от нейното гърло. Той прошепна нещо успокоително и отново я зацелува. Гизела се опита да протестира, когато ръката му се плъзна между бедрата ѝ, но той запита:

— Не се страхувай, няма да те нараня. Стой така, малка моя. Тук си като коприна, създадена да влудява мъжа.

Тя се остави на ласките му и несъзнателно започна да разтваря крака. Чувствените изживявания замъглиха ума ѝ и изпита желание да му извика по-бързо да довърши сладкото си завоюване. Но тъкмо тогава Рутгар се отдръпна и като я остави да тръпне в очакване, бързо започна да развързва панталоните си. Изведнъж дишането му се учести, лицето му се сгърчи в гримаса, която не беше израз на необуздана страст.

— Рутгар? — прошепна тя огорчено.

— Какво, по дяволите... — не можа да довърши ругатнята си той и изстена. Очите му се разшириха, после се присвиха подозрително. — Стой тук! — заповяда ѝ, вече без следа от нежност в гласа.

Скочи към нощното гърне зад паравана. Замаяна от желание и от облекчение, че се е спасила, Гизела искаше да се смее и да плаче едновременно. Майка ѝ я беше уверила, че прахчето ще охлади страстите и на най-похотливия мъж, но не ѝ беше обяснила, че той ще прегръща нощното гърне. Надяваше се само да не го убие.

Тя предпазливо се измъкна от леглото и навлече остатъците от дрехите си. Отвори вратата внимателно, за да не изскърца. Нямаше смисъл да го притеснява, пък и не ѝ се искаше да е в стаята, когато той излезеше иззад паравана.

Докато стигна до женското помещение, възбудата от бягството ѝ беше преминала. Тя трепереше от изтощение и странно разочарование. Като се събличаше, Гизела настръхна от спомена за възхитения поглед на Рутгар и ръцете му, които галеха голата ѝ плът. Трябваше откровено да си признае, че когато лежеше под него, бе забравила страха и гордостта си и го желаше с всяка фибра на тялото си. Сега, притихнала в тъмнината, тя изпитваше някаква огромна празнота. Веднъж да стане така, че магията ѝ да подейства, а тя изобщо да не може да се зарадва на това.

Гизела дръпна завивките чак до брадичката си. Рутгар беше опасен играч, желанията ѝ към него можеха да я унищожат. Въпреки малката победа, която бе удържала тази нощ, тя знаеше, че магиите ѝ са слабо оръжие срещу силата му, съпротивата ѝ беше безсилна срещу магнетизма му.

Свита на кълбо и изтощена от бурните чувства, които я раздираха, тя напразно се опитваше да намери успокоение в съня.

На следната сутрин от прозореца на стаята на Рутгар се разкриваше спокойната гледка на късния летен ден. Слънцето бе възседнало билото на възвишенията от изток и караше дърветата да блестят. Вратите на палисадата бяха отворени, сякаш да събират топлина от изгрева. Кравите се точеха една по една на път към пасищата около крепостта. В градината срещу северната стена жените се бяха привели над влажната почва и плевяха ряпата и цвеклото. Дрънченето в ковачницата показваше, че ковачът вече бе запретнал ръкави и работеше здравата.

Но цялото това сутрешно спокойствие се простираше само до прозореца на Рутгар. Той се чувстваше по-зле от всякога. Седеше, отпуснат в каменната амбразура на прозореца, запушил ушите си, за да не чува бодрото дрънчене от ковачницата. Беше само по панталони. Кожата му беше лепкава. Костите го боляха така, сякаш стържеха една в друга. Косата му бе влажна от пот и висеше на кичури край лицето му, а очите му бяха като разпалени въглени.

— Изглежда, бирата не е била добра — каза Гизела, когато Одо я доведе в стаята.

— Не бирата, а жената, която я сервира — успя да изръмжи Рутгар.

Гизела вдигна обидено вежди.

— Не се прави на невинна! Мислиш, че не помня думите ти да се забавляваме с тази кана бира ли? Не съм толкова тъп като саксонците, които въртиш на пръста си.

— Не съм си и помисляла подобно нещо, милорд.

— Така ли? Но си помисли достатъчно и едва не ме уби.

— Не съм те убила, а и да го бях направила, едва ли щеше да е повече от онова, което си заслужил.

— Да, това е истината. Заслужих го заради глупостта си, че не затворих завинаги в мазето си една бунтовничка! Изглежда, размеква се не само сърцето, но и умът ми. — Той присви очи. — Какво сложи в онази проклета кана, Гизела? Всички, които пиха от нея, са болни.

Кехлибарените ѝ очи гледаха спокойно и безстрашно.

— Това няма да те убие, милорд. След няколко часа ще се възстановиш.

— Така ли мислиш? — зловещо попита той.

— Беше една отвара, подсилена с молитва, която да охлади похотта ти. Може би съм я направила твърде силна.

Рутгар се приближи бавно към нея.

— Да охлади моята страст? Тя я пресече от корен...

Тонът му я накара да отстъпи, но се блъсна в Одо, който я стисна през раменете като в менгеме.

— Какво, мислиш, трябва да бъде наказанието на една крепостна, която се е опитала да отрови господаря си? — с привидна учтивост попита Рутгар.

Гизела му се усмихна колебливо.

— Може би трябва да бъде наградена, че е запазила добродетелта си?

Ако не беше толкова изтормозен, Рутгар би се засмял. Беше смятал да я покори с груба сила и похот, а тя го бе превърнала в безпомощно същество. И сега стоеше пред него с предизвикателна усмивка и игриви очи. Един мъж трябваше да се възхити от такава жена — точно преди да я удуши или пропъди на такова място, където единствено да омагьосва плъхове и червеи.

Но все пак нещо в него го подтикваше да продължи двубоя — стига да оцелееше от първия удар, който му бе нанесла. Досега не бе отстъпвал пред никое предизвикателство, а какво по-голямо от този блясък в очите на Гизела! Тази жена — нямаше съмнение в това — все пак се бе оказала достоен противник.

Той се усмихна мрачно, макар мускулите на лицето да го заболяха от това усилие.

— Мислиш, че тя трябва да бъде наградена? Много справедливо. Тя наистина ще бъде наградена... — Внезапната уплаха в очите ѝ бе като балсам за гордостта му. — Одо, донеси едно ведро с вода и четка

за пода. Тъй като цяла нощ цапах заради нея, сега тя може да изчисти това, което е останало след мен.

Рутгар с мъка облече ризата си и се обърна към Гизела. Тя бе възвърнала самообладанието си и го гледаше дръзко, очевидно без да се разкайва за нищо.

— Одо ще ти донесе всичко необходимо, за да изпълниш задачата си. Няма да напускаш стаята. Довечера, когато се почувствам достатъчно силен, ще си получиш заслуженото.

— Но почистването няма да ми отнеме цял ден.

— Тогава можеш да прекараш остатъка от деня, като размишляваш върху продължението на двубоя ни. Ако не си тук, ще те намеря. А когато те намеря, ще ти се иска да не си бягала.

Рутгар излезе, без да поглежда назад, но гърбът му гореше от огнените стрели, които мятаха разгневените й кехлибарени очи. Той се облегна уморено на стената в коридора. За миг си представи как това красиво и бойко девойче, вместо да го гледа гневно, го дарява с усмивка. Самата мисъл го размекна. За щастие Гизела не знаеше, че има такова силно оръжие в арсенала си. И без него беше достатъчно опасна.

Рутгар не посмя да отиде в залата. Самата мисъл за храната, която ще види на масата, караше стомаха му да се обръща. Затова се запъти към лечебницата. При всяко свое посещение предния ден намираше Етих в безсъзнание. Бе успял да се увери, че приятелят му се е задържал на белия свят, но това бе всичко. Тази сутрин, щом влезе в лечебницата, Етих отвори очи.

Мечката изглеждаше в не по-добро състояние от самия Рутгар. Това донякъде го успокои — никой не обича да страда сам. Но Етих беше сразен в честна битка, докато Рутгар бе победен — макар и временно — от една жена. Железният воин, както го наричаха в двора на крал Карл, бе надхитрен, хванат в капан и повален не от меч, а от девойка, която едва стигаше, до брадичката му.

— Вината не беше нейна — хрипливо прошепна Етих.

Рутгар въздъхна. И Мечката очевидно му говореше за Гизела. Тя бе затворена в стаята му, но въпреки това Рутгар не можеше да избяга от нея.

— Чия вина? — попита той с надежда да е сбъркал.

— На Гизела. — Етих болезнено изпъшка.

— Разбира се... Гизела. Не съм казвал, че е нейна.
— Но си го мислеше, нали?
— Е, мина ми през ум и тази възможност — призна Рутгар.
По устните на Етих трепна усмивка.
— Винаги смяташ... жените за неверни.
— Имам си причини — припомни му Рутгар.
— Да. — Мечката се задъха и затвори очи. — Тя ме предпази — каза той с усилие. — С тялото си.

— Гизела?

— Да.

Угризенията още повече го объркаха. Саксонската магьосница се е хвърлила срещу меч на Алран заради Етих? Спомни си яростта, с която бе стиснал гладката ѝ крехка шия. Изруга тихо.

Сухите устни на Етих се разтегнаха в горчива усмивка.

— Май те налегнаха съмнения, а, Каменно сърце?

— Ако не си напругаш голямата уста — кисело отвърна Рутгар, — можеш да се радваш на по-бързо оздравяване.

— Само устата си... мога да мърдам.

— Тогава говори за нещо друго. Дойдох да успокоя един ранен другар, а не да слушам проповеди за добродетелите на някаква жена, която ни носи само неприятности.

Рутгар седна на едно столче до леглото. Въздишката му беше признание за правотата на Етих.

— Етих, приятелю, тя е повече от жена. Тя е символ на саксонската власт, на техните проклети езически традиции и на едно отминало могъщество.

Мечката му беше като баща още от времето, когато го бяха изпратили да се бие във войската на крал Карл едва дванайсетгодишен. Великанът познаваше и кътните му зъби, печално си призна Рутгар. Да бъдеш до него бе по-лошо, отколкото да имаш жива съвест.

— Ами... другата? — попита Етих. — Бертрис.

— Бертрис от Стрингау няма нищо общо с Гизела.

Етих успя да се изсмее тихо.

— Не разбираш от жени. И се заблуждаваш. Ще те изкарам на двора да ти намества мозъка.

— Смели думи, Мечко. Като се изправиш на крака, ще видим дали държиш на думата си.

— Правил съм го преди — напомни му Етих.

— Да. И несъмнено ще го правиш пак, звяр такъв. А сега те оставям да си почиваш.

Рутгар се надигна с треперещи крака, които отново му напомниха за жената, която го привличаше и вбесяваше едновременно. Налагаше се да ѝ благодари за спасяването на Етих точно преди да ѝ покаже, че неговата воля е закон в Ардун. Той наистина я желаше. И смяташе да ѝ достави удоволствие и да я накара да съжалява, че изобщо е искала да го отблъсне.

— Рутгар — каза Етих, докато той тътреше крака към вратата. — Ако разтвориш сърцето си за една жена... — Не му достигнаха сила и въздух.

— Такава вероятност почти няма, приятелю.

— Няма да умреш от загуба на кръв.

Рутгар се засмя.

— Запази нападките си за нашия двубой, Мечко. С меча поне знаеш какво правиш.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Гизела имаше на разположение цял ден, за да се отдаде на воля на въображението си. Вратата на стаята беше залостена отвън и ударите на Одо я срещнаха. Неодобрителният му поглед секна молбите ѝ за освобождаване, преди да ги е изказала. Гизела кротко помоли за оцет и луга, за да доизчисти стаята. Одо кимна, тръшна вратата в лицето ѝ и тя отново чу неумолимото щракване на резето.

Този път наистина бе загазила здравата. Мъжете убиваха жени и за по-малки прегрешения. Много по-умно щеше да е да приеме съдбата си и вероятно щеше да го е направила, ако знаеше, че отварата ѝ би могла да убие жертвата ѝ. Опита се да си спомни кои други бяха седели на господарската маса при Рутгар. Кой още бе пил от каната и в какво състояние беше сега? Чувстваше се безкрайно виновна. Беше предположила, че тези, които пият от бирата, ще се радват на една-две ергенски нощи усамотение, а не бе и помисляла, че може да страдат. Но кога ли пък се бе случвало да направи някоя магия и тя да не се обърне против нея?

Гизела пропъди опасните мисли и се залови за работа. Беше свикнала с такива мръсотии и след около час стаята миришеше на луга, сапун и оцет и от неприятния кисел дъх на повръщано нямаше и следа. Без да пророни и дума, Одо взе кофата и изцапаните парцали и остави Гизела сама зад залостената врата. Когато го попита кой още е болен, той не отговори, само се засмя. Тя копнееше за времето, когато Ардун бе населен с хора, които много внимаваха да не предизвикат гнева ѝ.

С напредването на деня Гизела се опита да поспи, но леглото сякаш пареше, когато легна на него. То ѝ напомни за преживяното през нощта, за това колко силна можеше да бъде властта на мъжа над жената. И колко лесно тази сила можеше да бъде направлявана за радост или за болка. Тя скочи от леглото и се премести на стола, но той бе прекалено твърд, за да може да заспи. Каменният перваз на

прозореца не беше по-добър. Накрая тя се отказа от намерението да спи и се предаде на тревожното и напрегнато очакване.

Когато слънцето потъна зад заострените върхове на западната палисада, Фределин ѝ донесе ядене — хляб, сирене и медовина — както и добрата новина, че онези, които се бяха разболели — а сред тях бяха отец Гонт, Лотар и неколцина други, бързо се оправяха.

Тя остави чинията до стола.

— Най-добре е да се наядеш — предупреди я Фределин.

Гизела въздъхна смутено.

— Не е нужна много сила, за да седиш цял ден.

— Заради онова, което ще се случи. — Фределин си взе парченце сирене и го мушна бързо в устата си. — Цялата крепост знае, че си затворена в стаята на господаря, а Рутгар е разгневен през целия ден. Днес следобед, когато се упражнявах, той така силно цапардоса един от мъжете, че трябваше да го изнесат на ръце от двора.

Гизела се ужаси.

— Умря ли?

— Не, Рутгар го засегна с плоската страна на меча, но ударът беше много силен. — Фределин се замисли. — Радвам се, че не съм тази, която така е подредила Рутгар. Хората му се обзалагат дали ще изцапаш с кръвта си пясъка около кола за бичуване, или ще увиснеш на въжето от наблюдателната кула. Чух един да казва, че господарят направо ще те разкъсва с голи ръце.

— Но туй е невъзможно!

Фределин сви рамене.

— Това чух. По-добре яж, че да нося чинията обратно в кухнята.

Апетитът на Гизела съвсем изчезна, щом Фределин започна да ѝ разказва тези неща. Тя побутна храната настрана.

— Не си ли гладна, Гизела? Ерментруда ще побеснее, ако ѝ върнеш храната. По-добре аз да я изям вместо теб.

Гизела си взе малко сирене и отпи от медовината, докато Фределин обра всичко и облиза чинията. После се оригна и се усмихна лукаво.

— Може ли, след като си идеш, да взема новата долна риза, която Драда ти прави? Ще бъде срамно да се хаби за Джилън или някоя друга, когато ти и аз сме с еднакъв ръст.

— Но аз никъде няма да ходя! — заяви Гизела. — Рутгар може и да е сърдит, но това не значи, че ще ме бие с камшик или ще ме беси. Не е чак такъв звяр, а и знае, че си е заслужил онова, което получи.

— Е, не се цупи толкова.

Фределин изсумтя недоволно, взе чинията и излезе, а Гизела отново остана насаме с мислите си. Здрачът се преля в мрак, дворът отвън утихна. Едно от кучетата зави към пълната луна и скоро самотният му вой се превърна в истински кучешки хор. От прозореца си Гизела можеше да види слабата светлина на някаква свещ в конюшните, но накрая, с напредването на нощта, тази светлина изчезна.

Едно присвиване в гърдите ѝ подсказа, още преди да е чула стъпките му, че Рутгар приближаваше. Резето простърга, вратата се отвори. Гизела се обърна. Стори ѝ се, че мощната фигура на Рутгар изпълни стаята. Лицето му бе изгубило восъчната си бледност и той вече не се олюляваше, а пристъпваше бодро и уверено.

Като постави свещта върху масата, мъжът я огледа доволно.

— Виждам, че не си се превърнала на птица, за да избягаш през прозореца. Но по-подходящо щеше да е да си пойна птичка, затворена в кафез, която се грижи за моето удоволствие.

Заобиколи я като хищник. Гизела замръзна и стисна зъби, но не отстъпи.

— Сигурно си разбрал досега, че не се грижа за ничие удоволствие.

— Трябва да наредя да те набият с камшик — каза той, без да спира да обикаля около нея. — Ако беше мъж, нямаше да се поколебая да го направя.

— Ако бях мъж, нямаше да се налага да се защитавам по този начин.

— По божите и по човешките закони аз съм твой господар. Не можеш да се защитаваш от мен, Гизела. Част от теб дори не иска да го прави.

— Не е вярно.

— Нима от страх и омраза се разтвори за мен като цвете, което се разлиства под слънчевите лъчи?

Гизела не можа да скрие руменината, която обля лицето ѝ. Беше твърде прозрачна в действията си и Рутгар я четеше като отворена

книга.

Той ѝ подаде ръка.

— Ела при мен, Гизела.

Тя събра достатъчно сили да се противопостави, като отклони ръката му.

— Добре е, че когато те видях за пръв път, беше гола и тичаше из гората като дива. Ти трябва да бъдеш опитомена, момиче!

— Е, хайде опитай! — Тя очакваше да посрещне предизвикателството ѝ с гняв, но вместо това той се засмя и се спусна към нея.

Гизела пъргаво му се изплъзна.

— Грубиян! Това ли е най-доброто, на което си способен? — Дали това, което видя в очите му, бе същата лекомислена игривост като нейната, или само си въобразяваше, че противопоставянето им се превръща в игра?

— Ти се изплъзваш през пръстите ми като вода, Гизела, но дори и водата може да бъде уловена.

— Ами! Ти си толкова тромав. Нищо чудно, че Мечката те побеждава толкова лесно.

— Мечката не е примамлива плячка като теб.

Рутгар се опита да я хване в капан пред леглото, но тя падна назад и се преметна от другата му страна.

— Доста ловко! — призна той.

Гизела се засмя.

— Но не е достатъчно — продължи Рутгар.

Той светкавично заобиколи леглото. Гизела се спусна към завивките в желанието си да използва същия трик, но преди да успее да се изплъзне, Рутгар се озова върху нея. Смехът замря в гърлото ѝ — играта бе свършила.

Рутгар приближи лице до нейното. Притискаше я с тяло и парализираше безполезните ѝ опити за борба. Впи устни в нейните.

— Пусни ме да стана — колебливо настоя тя.

— Не, харесваш ми където си.

— Няма да ме насилиш — уверено заяви тя. — Чух присъдата ти над онези двамата. Ти не си човек, който ще държи хорала си отговорни за нещо, което самият той не спазва.

— Няма да има нужда да те насилвам. — Рутгар се отмести от нея и я загледа присмехулно как се мъчи да се изправи. Тъкмо когато успя да докопа ръба на леглото, той я побутна нежно назад и задържа тежката си ръка върху рамото ѝ. — Но точно това те притеснява най-много, нали! Твоите хора може да си помислят, че любимката на техните стари богове се е поддала доброволно на франкския чар.

Той се засмя гърлено и смехът му предизвика странна тръпка по цялото ѝ тяло.

Изведнъж мъжът заговори съвсем сериозно:

— Ти ме желаеш, Гизела, също така, както и аз те желая. Чувствам го винаги когато те докосна. Това, което природата е отредила за мъжа и жената, не може да бъде пренебрегнато.

Наведе се бавно над нея. Сивите му очи бяха станали почти черни и я горяха с такъв огън, че тя изпита силно желание да почувства устните му върху своите и инстинктивно вдигна лице. Докато я целуваше, плъзна ръката си под главата ѝ и зарови пръсти в косите ѝ.

— Трябва ли пак да късам дрехите ти? — прошепна той.

— Не, моля те. — Тя без колебание започна да му помага да я разсъблече.

— Тази туника е направо жалка, Гизела. Няма да ти позволя да я носиш отново.

— Ти скъса единствената ми нова — напомни му тя.

— Ще ти намеря по-добра. Облечена в коприна и кожи, ти ще блестиш по-ярко от всяка благородна дама в двора на крал Карл.

Когато на пода падна и последната ѝ дреха, тя едва се сдържа да не се покрие — такова възхищение излъчваха очите му.

— А без никакви дрехи си по-красива от всички жени, които някога съм виждал. Как може подобна хубост да оцелее на такова диво място?

Рутгар побърза да изпрати дрехите си при нейните и щом отново посегна, тя сякаш се разтопи от допира му. Изведнъж Гизела осъзна, че той е прав — беше се поддала на чара му. Гневът, гордостта и възмущението бяха изчезнали. Сега я изпълваше единствено гореща страст и томителен копнеж. Тя страхливо го погали — плъзна ръце по широките му рамене и надолу по мускулите на гърба му. Светлината в очите му я накара да продължи. Нежните ѝ пръсти докоснаха белезите

по гърдите му. Той хвана ръката ѝ и целуна пръстите ѝ, после впи устни в нейните. Целувката я остави без дъх, усмивката му укроти душата ѝ. Цялото ѝ тяло ликуваше от тази завладяваща близост.

— Кълна се в мощите на всички светии: ако на този свят има истинска магьосница, то това си ти — прошепна в ухото ѝ Рутгар. — Вълшебнице, ти успокояваш гнева дори на самия дявол. Май ще те накажа да топлиш леглото ми още много нощи.

Замаяна от горещите му целувки и възбуждащото галене на ръцете му, Гизела инстинктивно се извиваше и притискаше към тялото му, забравила за всичко останало. Но щом той проникна рязко в нея, болката я свари неподготвена и тя извика, забивайки нокти в мускулестите му ръце.

Рутгар остана неподвижно в нея, сякаш той изпитваше болка, а не тя. После отпусна глава и челото му се допря леко в нейното. Той докосна устните ѝ и облиза сълзите ѝ.

— Моля те, спри — изохка Гизела. — Боли ме.

— Няма да има повече болка — обеща той с отмалял от възбуда глас. После започна отново да я люби бавно и внимателно. Заровила лице в рамото му, Гизела усети как постепенно болката стихна и отстъпи място на все по-нарастващо желание. Не само телата им се сливаха и движеха в един ритъм, за момент тя си помисли, че може да докосне душата му, да надникне в скритите ѝ дълбини.

Неговият стон на освобождение я изпълни със задоволство. Но една част от нея тъжеше като ангел, изхвърлен неочаквано от рая.

— Остани така, любов моя — прошепна той. — Искам да бъда още малко в теб.

Можеше да остане в нея завинаги, мислеше си Гизела. Сега разбра защо майка ѝ я бе предупредила да не отдава моминството си безразсъдно. Жената изгубваше себе си, когато обичаше. Всичко останало на този свят избледняваше пред желанието да бъде едно цяло с мъжа. Гизела затвори очи и потъна в блаженството на близостта му.

Покорството на Гизела накара Рутгар да изпита неприятно чувство на вина. Той се отдръпна и легна до възбуждащото тяло, което го бе извисило толкова близо до рая, колкото никога не бе стигал.

Тя лежеше, отпусната до него като сирена — с разрошена коса, разстлана върху възглавницата, и с леко разтворени крака.

Той посегна и я придърпа отново към себе си. Телата им така прилепваха едно в друго, сякаш сатаната я бе създал специално да изкушава Рутгар. Тя беше изтъкана от смелост и дързост. На светлината от лампата заплетените ѝ къдрици изглеждаха от чисто злато, кожата ѝ беше като коприна под ръцете му. Изведнъж изпита странно желание да я защитава.

Трябваше да ѝ повярва, когато му бе заявила, че е девствена. Трябваше да направи сливането им по-бавно и по-лесно за нея, но желанието го бе превърнало в необуздан жребец. Никога досега не беше искал жена така отчаяно и неудържимо.

А Гизела наистина се оказа недокосната, точно както бе заявила. За пръв път бе любил девица. Предпочиташе да задоволява нагона си с по-опитните жени, вместо с онези, които бърбореха за непорочност и криеха каменни сърца под нежна, изкусителна гръд.

О, светии! Гизела беше наистина нежна и изкусителна. Твърдите ѝ заоблени гърди го докосваха възбуждащо. Стройното ѝ дълго бедро се бе вклинило неразумно между краката му. Нежно заобленият ѝ корем се притискаше в слабините му. Отново я желаше.

— Гизела — прошепна той и ръцете му започнаха да изследват тялото ѝ. Въпреки неудържимото желание да потъне в нея, Рутгар искаше да ѝ достави удоволствие, да възбуди страстта ѝ. Тя бе единственото нежно същество в неговия свят и нямаше да я остави да избяга.

Почувства как тя се отпуска под ласкавите му ръце.

— Ти си моя — шепнеше Рутгар в ухото ѝ. — Твоята страст, нежното ти сърце, дори този остър език, който насочваш като жило. От тази нощ нататък ти не принадлежиш на саксонците, Гизела. Ти принадлежиш само на мен.

По-късно, когато тя се сгуши доверчиво в него и заспа, заситена от ласки и любов, Рутгар се запита кой кого бе покорил в действителност.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сутрешното слънце струеше през полуотворените капаци и една ярка лента светлина пресичаше лицето на Гизела. Тя се размърда, въздъхна и се зарови още по-дълбоко в топлото легло. Нещо не беше наред. Още сънena, не можеше да осъзнае какво беше то, но след малко разбра, че ръката ѝ среща само празнота в другата страна на леглото. Мястото, където бе лежал Рутгар, беше студено.

Рутгар! Спомените я връхлетяха с ярки подробности. Гизела скри очи с ръце и изстена. Страните ѝ пламнаха от огорчение. Съвсем не се бе държала като мъченица, а като обикновена жена. Не се бе наложило франкът да я насилва, тя почти го бе молила да я обладае и беше му отстъпила не само тялото си.

Гизела изчака приливът на срам да затихне, без да маха ръка от очите си, сякаш можеше да се предпази от угризенията, както от слънцето. Старите богове сигурно щяха да изпратят гневни гръмотевици към съвестта ѝ. Тя се напегна в очакване на тяхното отмъщение, но тъй като то не дойде, предпазливо махна ръка от очите си и ги отвори. Трябваше да се вкамени от срам и вина, но изненадващото беше, че съвестта ѝ се чувстваше съвсем свободна. Беше тиха и спокойна, а светът ѝ се струваше мек и светъл. Рутгар не беше враг...

С внезапно нетърпение да поздрави новия ден Гизела отметна топлите завивки. Водата в каната на скрина беше студена, но не можеше да охладя топлината, която все още я обгръщаше.

До купчината със скъсаните ѝ дрехи лежеше ленена пола и избродирана туника, заедно с плетени чорапи, долна риза и фино изработен колан, украсен с малки парченца от скъпоценен камък. Гизела докосна почтително дрехите. Никога не бе носила такива неща, но сигурно бяха за нея.

Първите пристъпи на срам боднаха сърцето ѝ. Ако това беше отплата за нейната добродетел, тя наистина беше продажна жена.

Гизела отпъди тази мисъл. Ако не облечеше тези дрехи, трябваше да слезе долу гола, защото старите ѝ дрипи не се виждаха никъде.

Дългата до пода тъмносиня пола прилепна по тялото ѝ и беше изненадващо мека — съвсем различна от грубата вълна, която бе носила през целия си живот. Туниката беше от по-светло синьо. Деколтетото, ръкавите и долният ръб бяха избродирани с копринен конец. Парченцата скъпоценни камъни в колана отразяваха цвета на плата и сякаш ставаха два пъти по-големи.

Като приглади туниката по хълбоците си, Гизела си помисли, че вече знае как се чувстват благородните дами, облечени в такива разкошни дрехи. Стори ѝ се, че е твърде впечатляваща за обикновена крепостна селянка.

Когато Гизела влезе в кухнята, Ерментруда замръзна, вперила очи в нея. Тя изпусна лъжицата в тестото за палачинки, което бъркаше енергично, но пъргаво я извади и едва се съвзе от изненадата.

— Ставаш много късно — каза ѝ тя, но без обичайната си язвителност. — Отдавна почистихме след закуската, а обядът още не е сготвен.

Гизела изведнъж се почувства неловко. Фределин и Джилън я гледаха като непозната. Разбира се, всички знаеха какво бяха правили тази нощ двамата с Рутгар в неговата стая. Всяка друга жена в Ардун би могла да отиде в стаята на господаря, без да се чуе каквото и да било, но Гизела знаеше, че на нея няма да ѝ се падне щастието да се радва на такова безразличие.

Тишината в кухнята бе неестествена. Тя почувства, че се изчервява. Внезапно вратата се отвори с трясък и Гунтар врхлетя с две ведра вода от кладенеца.

— Къде искате... — Той видя Гизела и едва не изпусна ведрата. Разплиска вода върху току-що измития от Ерментруда под.

— Внимавай какво правиш, глупако! — прогърмя тя.

— Гизела? — Той говореше така, сякаш не очакваше да я види жива. — Ти... добре ли си?

— Да.

— Изглеждаш... различна.

— Това е от дрехите. Моите бяха...

— Мога да си представя в какво състояние са твоите — съвсем на място се обади Ерментруда, — но и тези на майка ти ти стоят добре.

— На майка ми ли?

— Да, господарят попита тази сутрин за нещо, с което да те облечем. Дадох му някои неща, които Герсвинда бе оставила, когато старият Ермангар я изпрати да живее в селото. Хубаво е, че ти стават — сякаш са правени за теб.

Джилън се наведе към Фределин и прошепна нещо в ухото ѝ, а тя се изкиска.

— Хайде на работа! — скара им се Ерментруда. — Мързеливи повлекани. Тези репи ще се сбръчкат, докато ги обелите и нарежете. А ти, Гунтар, донеси дърва за огъня и още вода, за да се напълни големият казан. А за теб — тя се обърна към Гизела — има хляб, сирене и студена наденица да похапнеш. — Огледа я така, че Гизела се изчерви. — Сигурно трябва да се подкрепиш след такава нощ, моето момиче. Яж до насита, после отивай горе да се погрижиш за великана, че ръмжи като мечка цяла сутрин. — Тя махна повелително с ръка към Джилън. — Донеси една филия хляб и малко масло на Гизела.

Джилън се подчини, но огледа негодуващо Гизела, когато ѝ донесе чинията с храна.

— Залавяй се за работа — предупреди я Ерментруда — и престани да гледаш като паднала от луната.

Джилън изсумтя и се махна. Гизела въздъхна.

— Не им обръщай внимание — посъветва я Ерментруда. — Ще усещаш погледи, ще чуваш разни думи, и то не само от тези момичета. Ако се оставиш да ти влязат под кожата, ще бъдеш в окаяно състояние.

Гизела се взираше в масата пред себе си и не смееше да срещне очите на готвачката.

— Не гледай така, момиче. Вината не е твоя, нито пък тяхна. Хората тук смятат, че ти единствено можеш да използваш магия в полза на саксонците. Сега изглежда, че си отдала всичката си магическа сила на Рутгар. Много хора тук го смятат за добър човек, но той все пак не е саксонец, нали?

— Няма нищо магическо в това, което се случи между мен и Рутгар — тихо каза Гизела, но знаеше още докато говореше, че лъже. Магията се правеше и проявяваше по много и най-различни начини. Това, което в тъмните часове на нощта бе превърнало Рутгар от завоевател в любовник, сигурно беше магия. Какво я бе накарало да се отдаде така блажено — това сигурно също беше магия? Но не и такава,

която Рутгар би могъл да използва, за да покори нейния непокорен народ.

Ерментруда се пресегна и хвана неловко ръката ѝ.

— Не ти подхожда да се цупиш така, докато носиш дрехите на майка си, защото Герсвинда беше непресъхващ извор на сила. Вдигни глава, момиче, и бъди достойна дъщеря! Не си отишла по желание при Рутгар и всички, които те укоряват с погледи, ще го разберат, след като преодолеят изненадата си. Не обръщай внимание на Джилън, защото тази повлекана просто ревнува. В края на краищата твоят Рутгар е много хубав мъж.

— Не е моят Рутгар.

— Може би не е твоят Рутгар, но очите ми подсказват, че известно време занапред ти ще бъдеш неговата Гизела и е най-добре да свикваш с това. Спри да трошиш хляба и го изяж. После иди при онзи мърморец великан и излей нещо в гърлото му, та да млъкне.

Бяха преместили Етих от лечебницата в една от другите стаи на къщата. Докато стигне до нея, Гизела забеляза, че старата Ерментруда беше права — момичетата, които чистеха залата, я проследиха с любопитни погледи. Гунтар и синът на ковача, Джеф, ринеха пепел от огнището. Те срамежливо я стрелнаха с очи и се съсредоточиха в работата си. Дори Гунтар, който ѝ беше приятел, не знаеше какво да мисли вече за нея.

Най-неприятно от всичко беше разминаването с двама от хората на Рутгар на площадката пред стаята на Етих. Ухилените им физиономии я накараха да настръхне. Очевидно всички — и прислуга, и воини — знаеха за падението ѝ и я гледаха с разочарование и мрачни помисли. Щеше да се учуди, ако селяните от отдалечените стопанства още не знаеха новината.

Мечката я посрещна с достойно за името си ръмжене.

— Ето те и теб най-сетне! Нямах право да ме оставяш на милостта на старите прислужници в това мухлясало място. Те не ми дават нищо друго, освен бульон — с цвят на конска пикня. И със същия вкус.

Гизела се опита да го погледне строго, но не успя да сдържи усмивката си.

— Виждам, че вече си събрал достатъчно сили! Да не би да имаш навика да опитваш конски бульон, великане? Сигурно затова си

станал толкова голям.

— Ако бях опитал, сигурно щеше да има същия вкус като отварата, която старото черно плашило налива в гърлото ми.

— Не бива да наричаш Адалинда „старо черно плашило“. Тя е с благороден произход. Облеклото и е черно, също като съдбата на народа ѝ.

Гизела разви превръзката от гърдите на Етих и я подуши дали мирише на кисело или гной. Тя беше влажна от пот и от изтеклите от раната секрети. Очевидно Адалинда не беше посмяла да я смени, докато Гизела беше затворена в стаята на Рутгар. Превръзката, слава богу, миришеше добре. Парчетата върху раната бяха изцапани с малко кръв, но тя беше чиста и яркочервена.

— Оправяш се забележително бързо, великане мой. Изглежда, франкската плът не се дава лесно на саксонския меч.

— Да, девойче. Една златокоса магьосница и един подивял бунтовник не са достатъчни да повалят Мечката.

Усмивката на Гизела помръкна и Етих незабавно се поправи:

— Гизела, само се шегувам. Знам, че нямаш никакво участие в планирането на това нападение. Казвал съм го и на теб, и на Рутгар. Макар че кой знае какво си мисли господарят ти!

През изминалата нощ тя знаеше какво мисли той или поне така бе изглеждало. Бе чувствала онова, което чувстваше той, бе вярвала в онова, в което вярваше той, бе станала като част от него. На дневната светлина обаче нощната магия избледняваше като сън.

Докато миеше раната на Етих с отвара от бял равнец и смирна, Гизела почувства как очите му шарят по лицето ѝ.

— Онзи упорит глупак държа ли се внимателно с теб снощи, девойче?

Гизела се намръщи.

— Вече не съм девойче, както ти и всички останали в крепостта знаете. Защо е този интерес към моето падение?

— Предупреждавах те, малка котко. Ако си точиш ноктите върху твърдата кожа на Рутгар, най-вероятно ще бъдеш смачкана.

Очите на Гизела се насълзиха.

— Жената, която се събуди в тялото ми тази сутрин, не е същата девойка, на която Рутгар нареди да отиде в стаята му. Не знам как да се

чувствам или какво да мисля, освен това, че искам да ме оставят на мира.

Гизела отчаяно се опитваше да спре сълзите си, но за неин срам те продължаваха да се стичат по лицето ѝ.

— Груб ли беше с теб, девойче? Не виждам синини.

— Не — каза тя между хлипанията, — не беше груб. Но той... ме накара да забравя кой е... за известно време.

— И мразиш ли го сега? — многозначително се усмихна Мечката.

— Не — въздъхна Гизела. — Никога не съм го мразила. Но си мисля, че сега вече се страхувам от него.

— Умно е да се страхуваш от Рутгар. — Той се вгледа в мокрото ѝ от сълзи лице. — Това неминуемо щеше да се случи. Съдбата е такъв хитър жонгльор. Ще бъдеш добра с бедния човек, нали, девойче?

Гизела го погледна изненадано и избърса мокрите си страни.

— Аз да бъда добра с него?

— Рутгар не е срещал много жени през живота си, като изключим продажните. Съмнявам се, че ще знае какво да прави с теб.

Гизела се сети колко добре знаеше Рутгар какво да прави с нея през изминалата нощ. Но тя нямаше представа какво точно имаше предвид Мечката.

— Този разгонен звяр знаеше по-добре какво да прави с мен, отколкото аз с него. Може би сега ще ме остави на мира — нали вече показва на всички колко лесно може да ме постави на колене.

Етих се засмя, но лицето му се изкриви от болка.

— Не мисля така. Освен това се съмнявам, че Рутгар иска да те види на колене. По-вероятно е в най-скоро време да те пожелае по гръб.

Гизела се изчерви и съжали, че е изложила на показ наранените си чувства.

— Какво е това, което кара мъжете да пренебрегват разсъдъка си, даден им от Бога, и да мислят с мечовете си или с онова дребно оръжие, което носят между краката си?

— Нима беше дребно, девойче?

Кръвта нахлу в лицето ѝ.

— Трябваше да внимавам какво говоря, а ти можеш сам да си сменяш превръзките и да пиеш конска пикня до края на седмицата —

хич не ме интересува! — заплаши го тя и излезе от стаята, следвана от тихото му хихикане.

Гизела беше благодарна, че Рутгар не беше в залата, когато слезе по стълбите. Рано или късно щеше да се наложи да го срещне. Дали можеше да го погледне в очите и да види същия мъж, когото бе открила предишната нощ — онзи, който ѝ бе влял силата си заедно със страстта си, който едновременно я притежаваше и закриляше, който беше откраднал душата ѝ, но ѝ беше дал своята в замяна?

Дали всичко това не беше плод на фантазията ѝ? Не ѝ се искаше да разбере. Скоро щеше да се наложи да го срещне, но поне засега беше спокойна. Тя изтича в тъкачницата.

Седнала пред стана си и втренчила немиждащите си очи в плата, който тъчеше, Драда извика името ѝ още щом влезе. Гизела се усмихна, озадачена, както винаги, когато старата жена познаваше всекиго и всичко, което се движеше край нея.

— Да, стара майко — отвърна тя, надвиквайки шума на станове. — Аз съм, Гизела.

Драда се засмя и другите жени вдигнаха глави от работата си.

— Значи си избягала от задълженията си в господарската къща?

— За известно време. — Докато Рутгар не дойде да я търси. А може би и за по-дълго. Дали веднъж щом жертвата бе повалена, ловецът нямаше да изгуби интерес?

— Добре — кимна Драда. — Ако ръцете ти са свободни, има вълна за разчепкване.

Другите жени следяха с поглед Гизела, докато се отправяше към купчината вълна в другия край на стаята. Преди я посрещаха с приказки и клюки. Сега не казваха нищо, но очите им говореха красноречиво за тъга, примесена със съжаление и презрение. Тя въздъхна и се залови за работа.

Когато Драда я изпрати да донесе ведро вода от кладенеца, Гизела с облекчение тръгна нататък. Атмосферата сред жените бе започнала да я потиска. Би предпочела да слуша закачките на Етих или нравоучителните лекции на Ерментруда. Като минаваше край ковачницата, тя махна с ръка на Томас. Ковачът се втренчи в нея за миг, после се усмихна и отвърна на поздрава ѝ. Обърна се и каза нещо на сина си Джеф, който се втурна към нея и взе ведрото от ръката ѝ.

— Баща ми иска да ти кажа, че изгореното на ръката ми е много по-добре.

Гизела спря и погледна ръката му.

— Радвам се, че заздравява така добре, Джеф.

— Наложил се да заколим старата крава и сега мама ти прави чудни обувки от кожата.

— Много е щедра, Джеф. Не биваше да го прави.

— Това е, задето ме излекува. Тя казва, че една ръка струва десет чифта обувки. Ако дойдеш да ги пробваш, ще ти ги направи по мярка.

Ето че вече съм облечена и обута добре, помисли си Гизела, благодарение на направени услуги. Но онези, които бе направила за малкия Джеф, не тежах на съвестта ѝ, както тези за Рутгар.

— Ще се отбия да поговоря с майка ти на връщане от кладенеца.

— Аз ще ти занеса водата — предложи Джеф.

— А не трябва ли да надуваш ковашкия мях за огъня на баща ти?

— Татко няма да има нищо против. Той казва, че хората тук трябва да се отнасят с теб като с благородница, а не като с незаконородена повлекана.

Гизела се усмихна, като си представи как би се ужасил Томас, ако чуеше да повтарят думите му.

— Тогава помощта ти е добре дошла, сър. И аз съм ти много благодарна за нея.

Не успяха обаче да стигнат до кладенеца. Двамата франки, които бе срещнала, когато отиваше да се погрижи за Етих, стояха облежнати на каменната ограда до конюшната. Единият вдигна глава и очите му светнаха, щом я видя. Той сбута приятеля си и посочи към нея. Гизела стисна по-здраво ведрото. Мъжете се ухилиха и се отблъснаха от стената.

Рутгар прокара чесалото по лъскавата козина на Дуумсейър. Познатият мирис на конюшната беше като балсам за дробовете му, а огромното тяло на коня му действаше успокояващо като майчина гръд.

Трудно беше за един мъж да признае, че е страхливец, но днес той бе точно такъв. Беше се сражавал в толкова много битки, че не помнеше броя им, но тази сутрин бе избягал, за да не се изправи лице в

лице с една малка девойка, която бе тъй беззащитна, въпреки смелите си думи и сърдитите нападки.

Мечката се оказа наистина прав. Рутгар не бе предполагал в какво се забърква. Беше вкарвал в леглото си много жени — дами от двора, робини, крепостни. Всички те бяха доброволни партньорки, някои от тях дори твърде ентусиазирани. Никоя обаче не бе събуждала такава страст у него, както Гизела. Обладаването ѝ не беше само притежаване на едно примамливо тяло. Нито пък покоряване на девойка, станала символ на упоритостта на своя народ. Обладавайки я, той бе загубил част от себе си, а в замяна бе получил само смут и уязвимост.

Жените бяха опасни същества, той знаеше това от много крехка възраст. Трябваше да си го припомни още първия път, когато бе изпитал интерес към Гизела.

Отвън се чу странен шум, който наруши вгълъбеността му. Някаква група хора от другата страна на стената караше Дуумсейър да мърда нервно, а другите коне потропваха и пръхтяха. Рутгар изруга. Светът не беше наред, щом човек не можеше да намери спокойствие дори в конюшната. Изхвъркна навън, доволен, че е намерил възможност да излее поне донякъде яда си върху онези, които бяха решили да нарушават сутрешното му спокойствие.

— Какво става тук? — запита той от вратата на конюшната.

Боричкащите се мъже и момчета подскочиха като ударени с камшик. Пронизващият му поглед попадна на ковача Томас, от чийто нос капеше кръв. Синът му Джеф и още няколко момчета на негова възраст бяха с насинени физиономии. Четирима франкски воители отстъпиха смутено назад, щом Рутгар ги погледна. Очите му, водени сякаш от невидима нишка, спряха накрая върху Гизела, която се бе свила на земята до оградата. Внезапната тревога, която изпита, премина, щом тя се изправи на крака, очевидно невредима, и изглежда гневно воините.

— Пак ти! — въздъхна Рутгар. Ако старите саксонски богове бяха още живи, изглежда, бяха решили да не му оставят минутка спокойствие. — Трябваше да се сетя, че си в центъра на всяка дандания.

— Вината не е моя — заяви Гизела. — Твоите разгонени воители са причина за всичко. Ние с Джеф просто минавахме оттук на път за

кладенеца, когато тези двамата — тя ги посочи с пръст — ни нападнаха. После, като видяха, че не могат да се справят с една жена и едно дете, извикаха и другите двама.

Рутгар задуши внезапния пристъп на гневна ревност, който се надигна в него. Обърна се към своите хора, а те запристъпяха нервно под мрачния му поглед.

— Само искахме да си поиграем с тази мръсница — каза единият, — но ковачът и неговото пале решиха, че могат да ни спрат. — Усмихна се плахо. — Те всички създават само неприятности, наш дълг беше да ги вразумим.

— Господарю! — Ковачът Томас стана още по-блед. — Това разгонено животно тръскаше момчето ми, както хрътка — заек, само защото се опитваше да защити нашата Гизела!

Погледът на Рутгар отново се върна на нея, но тя стоеше невъзмутимо. Искаше му се да посегне и да я докосне, да се увери, че не е наранено друго освен достойнството ѝ, но не можеше да покаже такава слабост пред своите хора.

— Казваш, че тези мъже са те нападнали?

— Да! — Тя ги изгледа презрително. — А когато бедният Джеф ме защити, те едва не го удушиха!

Рутгар кимна към ковача.

— Благодаря ти, Томас. А също и на сина ти.

— Милорд! — възрази единият от франките. — Те лъжат. Тази кучка дойде насам, като полюшваше бедра и друсаше цици с такава подкана на каквато никой мъж не може да устои.

Рутгар го изгледа гневно.

— Там, където управлявам аз, никоя жена няма да бъде насилвана против волята ѝ. Наказанието за изнасилване е смърт или робство, какъвто е бил от векове законът за франките. Имайте го предвид следващия път, когато решите да задоволите нагона си с някоя нежелаеща близостта ви девойка.

Франките разглеждаха втречено земята.

— Тази жена е моя — заяви Рутгар така, че всеки да го чуе. — Запомнете това, защото аз не деля с никого.

Той се приближи към Гизела, а тя уплашено заотстъпва назад, докато дъските от стената на конюшната не опряха в гърба ѝ. Като я хвана собственически за лакътя, той я придърпа да застане до него.

— Ясен ли бях?

Един от мъжете, наемник от Тюрингия, има неблагоприятното да изсумти весело. Но веселието му секна веднага, защото Рутгар пусна Гизела и като го докопа за врата, заблъска главата му в стената.

— Държа да се подчинявате на заповедите ми! Тази жена няма да бъде храна нито за вашата похот, нито за обидите ви. Следващия път, когато нарушите нарежданията ми, ще усетите меча, а не ръката ми до гърлото си.

— Да... да, милорд — уплашено стенеше насилникът.

Рутгар го пусна и обходи останалите с мрачен поглед. Воините гледаха нервно в земята, а младите защитници на Гизела се усмихваха победоносно.

— Имате работа да вършите — сърдито им напомни Рутгар, но с крайчеца на окото си забеляза, че Гизела започва да се оттегля. Пресегна се и хвана ръката ѝ. — Гизела!

— Да, милорд — сухо отвърна тя.

— Имам да ти кажа нещо.

Тя вдигна очи към него и въздъхна:

— И аз така си мислех.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Е, малка магьоснице? Вярно ли е? — попита я Рутгар, след като затвори вратата на стаята. Гизела не можеше да прецени дали сребристият отблясък в очите му се дължеше на гняв или на добро настроение. — Да не би нашата игра да ти се стори толкова забавна, че сега хвърляш предизвикателства и към други, за да те задоволяват?

— Какво? — Той се шегуваше, не можеше наистина да мисли това, което говореше. — По-скоро бих навряла главата си в огнището, отколкото да подмамвам някакви си разгонени зверове в леглото си. Вината е изцяло твоя. Ти ме превърна в разрешен за лов дивеч. Сега твоите хора просто подражават на господаря си.

— Ти не си разрешен за лов дивеч. Нямам намерение да те делия с никого!

Гизела измърмори някакво саксонско проклятие. Чувстваше се по-омърсена от тази случка, отколкото от онова, което бе станало през нощта. Точно в този момент не ѝ се искаше да има нищо общо с мъжете.

Рутгар я изгледа изпитателно. В ъгълчето на устните му заигра усмивка.

— Ще си мушнеш главата в огнището, така ли? Нима беше толкова лошо? Снощи поне изглеждаше, че ти харесва. — Той сложи ръка на рамото ѝ. Палецът му леко погали шията ѝ и предизвика у нея неволен трепет.

— Ти си звяр.

— Да, понякога. И преди си го казвала.

Гизела се опита да се изплъзне от хватката му, но Рутгар я стисна здраво и продължи да я гледа настойчиво, докато страните ѝ поруменят.

— Хареса ти — напомни ѝ той.

— Не, не ми хареса — излъга тя, за да спаси малкото останало ѝ достойнство. Смущението ѝ изкристализира в гняв. — И ти не ми харесваш.

— Хареса ти — потвърди самоуверено той. — Както и аз.

— Ще ми хареса, когато заври морето или замръзне слънцето.

Рутгар я пусна и се засмя.

— Малка магьоснице, след онова, което се случи снощи, мога да кажа, че в теб има достатъчно страст, за да заври морето. А защо пък аз да не се намръщя на слънцето и да го превърна в лед? Като се има предвид онова, което са ми казвали жените за моето сърце, много е вероятно да успея.

— Ако свърши с шегите си, милорд, аз трябва да вървя да си върша работата. — Гизела се отправи към вратата, но той я дръпна назад за ръката.

— Не съм ти дал позволение да напускаш. Както не бях ти го дал и тази сутрин. От теб се очаква подчинение, Гизела. Предизвикай ме и ще съжаляваш.

— Защо правиш това? Вече демонстрира силата си над мен. Трябва ли да ме измъчваш безкрайно?

— Мълчение, това ли било? — попита той с кисела усмивка. — Какъв срам, че магиите ти не могат да те отърват от мен.

Рутгар я притегли към себе си и притисна тялото ѝ към своето, докато устните му търсеха нейните. Пряко волята ѝ устните ѝ се открегнаха в очакване. Почувства предателска топлина между краката си и някаква празнина в сърцето. Но заедно с желанието кипваше и гневът ѝ. Гняв към самата нея, задето беше толкова уязвима и подвластна на нуждата си. Водена от този гняв, тя го ухапа по ръката. Той се отдръпна рязко и изруга, но не я пусна.

— Ти си малък дявол!

— Пусни ме!

— Жилото ти е още невредимо, така ли?

Гизела се опита да се освободи, но после спря, щом усети какво се надига у него. Той се засмя самоуверено.

— Какво правиш?

— Не е ли очевидно какво правя!

— Нима посред бял ден... Имам работа, задължения...

— Твоите задължения са тук, при мен, под мен. Или отгоре, както предпочиташ.

Лицето ѝ пламна от смущение, а той се засмя гръмогласно:

— Невинна малка котка, нима си мислеше, че те искам само за една нощ?

Дъхът ѝ секна, щом видя пламъка в очите му.

— Да, мислех си...

Рутгар я целуна отново и този път Гизела не оказа никаква съпротива. Сякаш бе чакала целувката му цял живот.

— О, Гизела — прошепна той, — ти си огън и лед. Ако си смятала, че ще се задоволя с една-единствена нощ с теб, значи твоите магии са те излъгали.

Тя запротестира, но съвсем вяло, когато Рутгар я положи на леглото. Тялото ѝ копнееше за него. Духът ѝ, пленен от сетивата, едва доловимо се възпротиви, когато той я съблече и с устни отдаде почитта си на всеки сантиметър от плътта ѝ.

Когато покри тялото ѝ, тя беше готова да го моли по-бързо да се слее с нея. Докато му помагаше да свали дрехите си, той шепнеше името ѝ така, че и най-дивият звяр в гората би се кротнал в краката му. Облада я бавно, нежно и дълбоко и Гизела почувства как докосва сърцето ѝ...

Известно време те останаха така, вплетени един в друг, между земята и небето.

— Гизела... — Обичайните нотки на присмех отсъстваха в гласа му. Следобедното слънце влизаше косо през прозореца и багреше прекрасното му тяло в мозайка от сенки и светлини. Красив е, реши тя, все още замаяна от преживяването си. Сякаш нямаше нищо общо с човека, който бе отнел дома на нейния народ, или с този, който я бе задушил до смърт на полето при стопанството Клиъруотър. — Гизела — прошепна отново той. Пръстите му преминаха по челото ѝ. — Ако можех да повярвам в магии, щях да повярвам в теб. Ти си това място, неговата душа и неговият дух. Дотогава, докато имам теб, ще имам и Ардун.

През следващите дни в живота на Гизела настъпи спокойствие, но то беше далеч от живота, който водеше преди. Хората на Ардун се отнасяха към нея с някаква нова почтителност, но и с известно

подозрение. Постепенно усмивките и приятелските поздрави се върнаха, макар и колебливи. Саксонците започнаха да се нагаждат към владичеството на франкския си господар и намираха, че то е по-поносимо от предизвикателството и войната. Повечето хора бяха твърде заети с борбата за оцеляване, за да ги е грижа дали саксонец или франк бе господар на Ардун. Трябваше да жънат ниви, да събират плодове и да ги съхраняват за зимата, да хващат дивеч и да го колят, да осоляват и опущват месо — ако искаха да преживеят гладните зимни месеци.

Алран продължаваше своите нападения, но след като прибраха реколтата, мнозина от селяните се укриха в крепостта заедно със семействата и добитъка си. На саксонските бунтовници, беше оставено малко за грабене и горене и в отговор на Алрановите набези много саксонци дойдоха при Рутгар да се закълнат във вярна служба и да молят за военно обучение. Неколцина от хората на Рутгар, които бяха участвали в покоряването на Ардун, вече бяха изпълнили дълга си към краля и си тръгнаха, но други изпратиха да доведат семействата им и дадоха клетва на господаря на Ардун да му бъдат верни васали.

Дните отминаваха, а Гизела се бореше с едно доволство, което я завладяваше застрашително. Вече всички в Ардун я смятаха за жена на Рутгар. Всяка нощ тя беше в леглото му. Той я научи да изпитва удоволствие от любенето и тя си признаваше, че вече не иска да се отделя от него. Когато лежеше до силното му тяло, се чувстваше в истинска безопасност. Когато телата им се сливаха, душата ѝ сякаш пееше.

Гизела не разбра как се бе случило всичко това. Но тя обичаше Рутгар от Белтан, сега вече Рутгар от Ардун. Не беше чак толкова глупава, че да си мисли, че и той я обича. Той беше благородник, а тя — само една крепостна селянка. Той я използваше за удоволствие и заради влиянието, което тя имаше над своите хора. Гизела си казваше, че е щастливка, защото Рутгар се отнасяше добре с нея и я защитаваше от обиди. Дори Адалинда не смееше да ѝ каже нищо от страх, че ще я застигне възмездието на Рутгар, а след случката при конюшната воините му се отнасяха към нея като към господарка на къщата, а не като към наложница.

Въпреки всичко Гизела копнееше за нещо повече от страстта на Рутгар. Тя искаше сърцето му, колкото и недостижимо да изглеждаше.

С напредването на есента заради кашлиците, треската и коремните болки церовете на Гизела привършиха и Рутгар лично я придружи в гората да си потърси нови билки. След онова, което се бе случило последния път, той нямаше доверие на никого. Независимо поради каква причина бе поел ролята на придружител, Гизела се радваше на компанията му. Щом той беше до нея, тя не се страхуваше, че Алран може да се появи и да я отмъкне. Наистина беше наивно да смята, че Рутгар може да се справи с цял отряд саксонци, но тъй като бе виждала с очите си колко смъртоносни са уменията му с меча, тя се надяваше, че Алран ще бъде достатъчно умен да не го предизвиква, независимо с колко хора разполагаше.

— Как научи какви са свойствата на всички тези малки растения? — попита я Рутгар, когато спряха на една полянка. — На мен ми изглеждат съвсем еднакви.

— Майка ми ме научи. Тя беше прочута билкарка и знахарка.

— А също и магьосница ли?

— Да, болните и хромите се тълпяха при нея. Тя им даваше отвара или им изпяваше заклинание и те винаги чувстваха подобрение, дори да не бяха излекувани напълно. Понякога се нуждаеха повече от балсам за духа, а не от лек за болките — и тя им го даваше.

— Също като теб. — Рутгар седна на земята до нея. — Лечителят и убиецът виждат най-ясно връзката между дух, разум и тяло. Бъди благодарна, че си стигнала до този опит, като си лекувала.

За миг желязната броня на душата му се бе стопила. Някакъв женски инстинкт накара Гизела да посегне и да го погали, но преди да успее, бронята отново се появи на мястото си. Той се обърна рязко:

— Значи майка ти те е научила на магьосничество?

— Опитва се — въздъхна Гизела. — Както сам си открил, не съм толкова добра колкото беше тя. Ако се осмеля да използвам онова, на което ме е учила, нещата или не стават, или се обръщат против мен.

Рутгар я изгледа замислено.

— Чувал съм да казват, че виждаш бъдещето.

Гизела мълчеше, но погледът му очакваше отговор, а тя от опит знаеше, че Рутгар не се задоволяваше, докато не постигне онова, което желае.

— Понякога получавам видения — призна тя. — А също и знаменателни сънища. Не ги измислям нарочно. Всъщност тази дарба

не ми е особено приятна. И майка ми я притежаваше, но не в такава степен.

— А сбъдват ли се тези видения?

— Да. — Тя се сети как мистериозно предугади любовното с Рутгар. Беше се опитала да си внуши, че това е само сън, но още тогава знаеше, че не е. Един ден те щяха да се любят във вълшебния вир, точно както го бе видяла. — Да — тихо повтори тя. — Почти винаги.

Той се усмихна скептично:

— Какво ти казват твоите видения за бъдещето на Ардун?

Тя погледна ръцете си, но вместо черна мокра пръст и оплетени растения, видя по тях кръвта и пламъците на повтарящия се сън.

— Виденията ми говорят, че битките още не са свършили.

— На този свят битките никога не свършват. Още ли не си го научила?

— То не е онова, което искам да науча.

Рутгар поклати глава, после застина, вперил очи в нещо зад нея. Гизела разтревожено се обърна и видя сивата глава, която се показваше от храсталака.

— Силвър! — Тя протегна ръка да покани вълка на полянката, преди да осъзнае, че Рутгар вече беше сложил стрела в лъка, който носеше, праметнат през рамо. Без да мисли за опасността, на която се излагаше, тя се хвърли между франка и вълка. — Недей! Моля те! Той няма да направи нищо лошо.

Стоманеносивите му очи проследиха пътя, който щеше да измине стрелата, и се втренчиха в нея. После бавно отпусна лъка. Без да обръща внимание на стрелата. Силвър пъргаво изприпка на полянката и мушна глава в ръката на Гизела.

— Та той е като домашен любимец! — не вярваше на очите си Рутгар.

— Не съвсем. — Гизела погали вълка между ушите. — Приятел ми е. Но съм изненадана, че е тук. Той се стеснява от непознати.

Рутгар гледаше предпазливо вълка. Силвър седна, облиза се и също се вгледа в него. Гизела ахна от изненада, че животното оказваше такава чест на Рутгар. Сякаш прочел мислите й, Силвър близна ръката й, за да й докаже, че все още е неговата предпочитана приятелка.

— Имаш много странна компания, малка магьоснице.

— Само понякога — дяволито се усмихна тя.

— Виждаш съм твоя другар и преди, по залез-слънце, да обикаля края на гората около крепостта. Държеше се доста странно за диво животно и тогава си помислих, че изглежда малко като омагьосан. Надявам се, че нямаш навика да опитомяваш хищници.

— Повечето от тях не желаят да бъдат опитомявани, милорд.

Той изпъшка високомерно.

— За повечето хищници това би означавало смърт. По-добре дръж хубавата си кожа далеч от Ардун, прекрасно зверче, или стражите на крепостните стени ще я надупчат със стрели.

Силвър го дари с вълчата си усмивка, което накара Рутгар да се разсмее гръмогласно. Техният диалог стопли по странен начин сърцето на Гизела.

— Е, магьоснице, събра ли достатъчно листа и корени?

— Да — отвърна тя весело.

— Успешен лов! — пожела Рутгар на Силвър, щом станаха на крака и вълкът изчезна в храстите.

— Силвър никога не е бил толкова сговорчив с другото освен с мен — каза му Гизела.

— Това не трябва да те изненадва. Неведнъж си ме наричала звяр.

— Да, вероятно разпознава брата хищник.

Рутгар се наведе да я целуне и на Гизела изведнъж ѝ се прииска да останат в гората завинаги, просто като мъж и жена, а не като господар и робиня.

Странното държане на Силвър успокои сърцето ѝ, което бе вече изцяло в плен на Рутгар. През последните дни на лятото тя с изненада откри, че се чувства щастлива. Имаше нещо по-особено в Рутгар. Тя го бе усетила още първия път, когато го бе видяла, макар да се бе опитвала да не го признава. Когато и Силвър се отнесе доброжелателно към този човек, сърцето ѝ потъна още по-дълбоко в магията на неговото робство. За пръв път в живота си Гизела започна да разбира защо майка ѝ беше доволна от Ермангар, макар старият господар никога да не се беше преструвал, че я обича.

След време заваля първият сняг. Рутгар издигна Лотар за командир на стражата — една длъжност, с която той се справяше безупречно, макар и без особен ентузиазъм. Етих оздравя и изостави

леглото. Веднага щом възстанови силите си, великанът напусна Ардун с един отряд воини. „Ескортиращи задължения“, беше казал той намръщено на Гизела, но се бе въздържал от повече подробности.

През една студена и влажна сутрин Хилда, жената на отец Гонт, неочаквано посети Гизела. Тя работеше не по-малко усърдно от мъжа си за каузата на Църквата и против старите езически традиции в Ардун.

— Мъжът ми ще ми одере кожата, ако разбере, че съм идвала при теб за лек — измъчено каза тя. — Той смята, че имаш работа с дявола.

Хилда лично бе изказвала това мнение неведнъж и бе отровила живота на Гизела като дете. Тя често ѝ бе обяснявала какви мъчения сигурно търпи Герсвинда в ада, а веднъж — скоро след като Гизела беше дошла да живее в крепостта — Хилда бе използвала кръвта на едно прасе, за да нарисува кръст на леглото ѝ. Миризмата на кръв бе преследвала Гизела дни наред.

През последните години Хилда се държеше по-сдържано, но не по-малко презрително. Гизела се пребори с изкушението да обсъжда желанието ѝ да търси помощ от такава помощница на дявола.

— Гонт казва, че мъките при раждане са ни останали от Ева. Колкото е по-трудно, толкова е по-добре за душата на жената.

Гизела ѝ подаде чашата с топла отвара от дяволска уста.

— Лесно е за един мъж да говори така, защото не можете са тия, които се мъчат, за да дойдат бебетата на бял свят.

— Да — съгласи се Хилда с драматична въздишка. — Те не знаят какво преживяваме. Нито пък ти, Гизела. Но очаквам, че скоро ще научиш, като гледам как се труди господарят Рутгар между краката ти. А уж се беше заклел да пази с меча си Вярата! Предполагам, че мъжът ми ще му даде опрощение, но той не изглежда склонен на покаяние и май не смята да те зарязва.

— Изпий отварата, Хилда — въздъхна Гизела. — От нея ще изпиташ известно облекчение. Ела след три дни отново, ако имаш нужда. А щом започнат болките, изпрати да ме повикат, но ако отец Гонт не е съгласен, тогава изпрати за майка Готуелд. Тя е израждала повече бебета от всеки друг човек в Ардун.

Хилда изглежда подозрително отварата, но я гаврътна наведнъж с мъченическо смирение и си тръгна, без дори да благодари. Нейните

думи се загнездиха в съзнанието на Гизела и я накараха да помечтае за Рутгар, за децата им...

Тя беше също толкова отнесена в мечти на другия ден, когато Джилън я върна грубо към действителността.

— За какво толкова си се замечтала? — сгълча я момичето, както работеха под зоркия поглед на Ерментруда.

Гизела вдигна поглед от купчината лук и чесън. Мястото ѝ в леглото на Рутгар не опрощаваше задълженията ѝ в кухнята, макар тя лично да предпочиташе да почиства циреи, отколкото глави лук.

— Нарязала съм два пъти повече лук от теб — оплака се Джилън. — При всичката тази работа заради Рутгар, който иска яденето си сготвено точно по този начин, май би могла да помогнеш, без да се превръщаш в безполезна фантазьорка.

— Старая се — отвърна Гизела. Истината беше, че си мислеше за Рутгар, за любовните нощи, за бъдещите им деца и други невъзможни неща и работеше доста вяло — само с ръце, но без ум и сърце. Внезапният изблик на Джилън я накара да изправи гръб, но нямаше никакво намерение да се извинява на тази завистлива повлекана.

Джилън изглежда Гизела така, сякаш тя беше виновна за голямата купчина зеленчуци пред тях.

— Никога не съм срещала толкова придирчив към храната мъж. Човек би помислил, че проклетият франк е крал, а не кралски лакей. Не съм виждала нашият добър Алран да си придава толкова важност и да недоволства, че месото било жилаво или че хлябът бил стар.

— Алран не би направил разлика, ако яде сурово, прегоряло или разложено месо — остро отвърна Гизела. — Кухнята приличаше на помийна яма, докато той беше господар тук.

— Брей, че си важна! — озъби се Джилън. — Не си господарка тук, въпреки че забавляваш този франкски дявол всяка вечер. Ти си просто една крепостна, на същото ниско стъпало като всички нас. Дори още по-ниско. Аз поне мога да посоча Гудалф и да твърдя, че ми е баща.

Надвесена над тенджерата, Ерментруда вдигна глава и ги изглежда строго.

— Ако вие двете се караете по-малко и режете по-живо, работата можеше вече да е на привършване.

— Ръцете ми се израниха — оплака се Джилън.

— Ти повече хленчиш, отколкото работиш, мързелано такава. Господарят не изисква нищо неразумно от нас. А ти, Гизела, спри да мечтаеш, освен ако не виждаш нещо, което ще ни каже дали момчетата ще донесат достатъчно диви патици за яхнията утре. Хайде, залавяйте се и двете за работа.

Тази нощ, сгушена в прегръдката на Рутгар, Гизела се питаше дали Джилън не беше права. Тя се бе влюбила в нашественика понякога мечтаеше да роди дете от него. Дали не хранеше някъде дълбоко в душата си надеждата да стане господарка — тук, където толкова време беше робиня? Да се превърне, както в приказката, от жаба в царска дъщеря...

Лежеше до топлото му тяло и мечтаеше. В края на краищата мечтите не нараняваха никого.

Така поне смяташе Гизела, но още следващия следобед разбра каква глупост беше да мечтаеш, когато върволица от ездачи и каруци с багаж, водени от Етих, се изсипа през крепостната врата. „Ескортни задължения“ беше й казал той на тръгване преди няколко дни. Кого ли беше изпратен да ескортира?

— Коя е тази? — попита тя Адалинда. Баба й стоеше и наблюдаваше наметнатата с пелерина жена, която яздеше до Етих. Лицето ѝ беше изопнато, чертите — изострени, очите ѝ се присвиваха оценяващо.

— Тази е от нашия род — огорчено каза тя. — Предателска душица... Бертрис от Стрингау. Племенница на Ермангар и моя внучка. Както и годеница на Рутгар.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Голямата зала, която заемаше основната част от пространството в господарската къща, служеше за много неща. Там господарят изслушваше оплаквания и раздаваше присъди или решаваше спорове. Основното ядене през деня се сервираше тук и занаятчий, крепостни и войници търкаха лакти на масите редом с благородници и икономи. Слугите и шепа воители спяха по пейките покрай стените, а когато времето беше студено — на рогозки край огнището.

Тази вечер залата беше празнично оживена. От двете страни на централното огнище бяха наредени подвижни маси, отрупани с такива количества храна, че Ерментруда се оплакваше, че ще се сгромолясат, ако сложи дори само още една чиния отгоре им. Пейките също проскърцваха под тежестта на селяни, занаятчий, крепостни и воители, които се трупаха около масите и не гледаха кой е франк и кой саксонец.

Господарската маса се намиралше на подиума и се отличаваше от всички останали. Там седеше Рутгар, облечен в черна горна риза със сребриста бродерия. От лявата му страна беше Адалинда — в черни одежди, а след нея се нареждаха Лотар и Етих. От дясната страна на Рутгар редеше една жена, която събиралше погледите на всички — Бертрис от Стрингау. Кожата ѝ беше като сметана, косата — с цвят на есенни кестени, очите — кристални.

Докато слагалше чиния с печено еленско месо на главната маса, Гизела тайничко оглеждаше гоненицата на Рутгар. Напразно се бе молила на Ерментруда да я освободи от задължението да сервира на този пир в чест на Бертрис от Стрингау. Готвачката се бе оплакала, че и без това не ѝ достигат помощници. Никой не можеше да избяга от задълженията си, а защо точно Гизела можеше да търси извинение? Да не би да се смяталше за твърде високопоставена, щом споделяше леглото на господаря? Сякаш на готвачката изобщо не ѝ беше минало през ум в какво неудобно положение се намиралше Гизела.

Тя остави чинията и се обърна — нарочно избягвалше да поглежда Рутгар. Не искаше да вижда как той се възхищава от

Бертрис, макар тя лично да не намираше кой знае какво за възхищение. Бертрис беше отпусната, в изражението ѝ нямаше никаква живост. Носът ѝ бе твърде голям и сякаш не на мястото си, а взет от нечие напълно различно лице. Очите ѝ бяха мънички като на животинче.

Докато сервираше на по-ниските маси и наливаше вино или пиво, Гизела се радваше на тези очевидни недостатъци във външния вид на Бертрис и непрекъснато ѝ хвърляше бегли погледи, за да търси още. Жената бе толкова слаба, че пръстите ѝ изглеждаха като нокти на врана, а очите ѝ бяха хлътнали и оградени със сенки като празни дупки на череп. Каква ли страст би предизвикала у Рутгар? Каква ли майка щеше да бъде?

— По дяволите! Внимавай, непохватна глупачке! Така се буташ, че пръснах сос върху ризата си.

— Съжалявам — разсеяно отвърна тя.

Недоволен от половинчатото ѝ извинение, мъжът — един слуга, дошъл с военната свита на Рутгар — я хвана за китката и замахна, за да ѝ нанесе удар. Още преди да успее да раздаде своето правосъдие, Гизела го ритна по пиццала. Той изскимтя и веднага я пусна, но я проследи с поглед, който не обещавахе нищо добро.

— Трябва да бъдеш по-внимателна — предупреди я Джилън, очевидно забелязала случилото се. — Сега Рутгар си има жена, която да топли леглото му, а ти ще трябва да се учиш отново да бъдеш обикновена крепостна.

За късмет каната на Гизела бе празна. В противен случай едва ли щеше да устои на изкушението да я излее върху главата на момичето.

— Бертрис е много красива, не мислиш ли? — попита я Джилън с блеснали очи.

— Имам си работа и нямам време за празни приказки.

В този момент Адалинда я повика властно. От трън, та на глог, помисли си Гизела. Тази вечер щеше ли да свърши някога?

Рутгар не поглеждаше Гизела, докато тя пълнеше чашите на масата. Вниманието му беше изцяло заето от Бертрис. Бертрис с кокалестите китки и големите уши. Бертрис с блудкавата усмивка и кривите зъби. Камък тежеше на сърцето на Гизела, но трябваше да признае истината — нещастната жена наистина беше много красива, както беше казала Джилън. Всичко, което Гизела изтъкваше като недостатъци, не променяше нещата. Бертрис притежаваше мило лице и

беше толкова крехка, сякаш неземна, че несъмнено би предизвикала у мъжа нежност и желание да я защитава и пази.

— Там ли ще стоиш цяла вечер, Гизела, или ще ми налееш чашата?

Гласът на Рутгар я сепна в мъчителния ѝ транс и тя се обърна рязко, при което лакътят ѝ се блъсна в облегалката на господарския стол и цялото съдържание на каната се изля върху рамото на Рутгар. Намокри ризата и скута му. Залата внезапно утихна. Ужасеното ахване на Гизела отекна между каменните стени. Изведнъж някой се засмя и всички, освен хората на господарската маса, последваха примера му. Рутгар обаче не изглеждаше никак весел.

Без да каже дума, Гизела побягна. Достатъчно дълго беше служила за забавление и присмех. Атруда я изгледа любопитно, когато влетя в кухнята и изхвъркна навън от другата врата. Кожата ѝ веднага настръхна от студения нощен въздух, но Гизела продължи да бяга — от Рутгар, от Бертрис, от самата себе си. Краката ѝ несъзнателно я отведоха в малкия параклис, опрян в западната палисада. Искаше да потърси убежище в него. Измазаните му с кал стени донякъде предпазваха от студа, но проблемите ѝ я последваха и там като глутница хрътки.

„Глупачка!“, укоряваше се Гизела. Какво бе очаквала в края на краищата? Рутгар бе господар на огромно владение. Трябваше да се ожени и да има наследници. Нима тя смяташе, че ще избере нея — една крепостна селянка, магьосница и саксонка?

И Бертрис беше саксонка, но от благородно потекло. Беше родена за господарка на голямо владение, любима на господаря му, майка на децата му, докато Гизела съвсем малко се различаваше от робите и можеше да бъде използвана така, както господарят сметнеше за уместно — в кухнята, в птичарника или в леглото му.

Сърцето я болеше при мисълта, че бе изгубила любовта му, приятелството и ласките му. Странно ѝ беше как се бе борила някога да не става негово притежание, а сега в душата и бе зейнала огромна празнота именно защото губеше своя господар. Тя седна на една от твърдите пейки и хвана главата си.

Постепенно спокойствието в малкия параклис се предаде и на Гизела. Тя вдигна очи към грубия олтар, където едно издълбано в дървото разпятие изглеждаше тайнствено оживяло на трепкащата

светлина на три малки свещи. Сега разбра защо това място така привличаше Лотар. В него имаше някаква магия, подобна на онази, която тя откриваше в сенчестите горски полянки, в спокойните сини езера или в облаците пара над вълшебния вир.

— Ето къде си била! — възкликна някой в тъмнината зад нея. Лотар се отпусна върху една от пейките. — Успокои ли те това свято място, сестричке? — Лотар я наричаше така само когато смяташе, че обстоятелствата са много опасни. — Какво те тревожи толкова, Гизела? Никога не съм те виждал да се държиш така невъзпитано. Ти открито показва презрението си към човека, комуто дължиш покорство.

Гизела извика негодуващо:

— Просто бях несръчна. Не разлях пивото нарочно.

— Наистина ли? Никога не си била толкова невнимателна.

— Бях... разсеяна.

— Колкото пъти те срещнах днес, все беше намръщена така, като че ли са ти потънали гемиите.

Тя скочи ядосано от мястото си.

— Какво друго очакваш? Ако бях изляла каната върху главата на Рутгар, то щеше да е най-малкото, което всъщност заслужава. Той нито ме предупреди, нито дори намекна... че смята да си достави някаква малка стерва, която желае да продаде своята лоялност срещу една стабилна и изгодна женитба.

— Аха — каза Лотар по начин, от който ѝ се прииска да си натъпче обратно думите в гърлото.

— Какво искаш да кажеш?

— Мислех, че ще бъдеш доволна да се отървеш от Рутгар.

— Разбира се, че съм доволна.

— Гизела, съжалявам, че не можах да те опазя от него. Но като му дадох клетва на васал... Отношението му към теб, колкото неприятно да е било, вероятно беше най-добрият начин за запазване на спокойствието тук. А аз и не мислех, че ще ти причини болка.

— Не, не ми е причинил — заяви тя. Рутгар никога не я беше молил да го обича. Нейното глупаво сърце беше виновникът.

— Бертрис е прекрасно момиче, не мислиш ли? Не съм я виждал, откакто чичо ни умря и я изпратиха при монахините. Нямах да позная онова слабичко момиченце, което плачеше винаги когато го дразнех. Сега е толкова...

Гизела можеше да довърши описанието му, но не го направи. Просто не можеше да измие горчилката от сърцето си.

— Отивам във Верхона — каза тя на Лотар. — Не мога да остана тук.

— Да не си полудяла?

— Мога да живея с вдовицата Хилдегард. Селяните на драго сърце ще ми дават зърно или месо от коза, когато ги лекувам. Така преживявахме и с майка ми, докато беше жива.

— Герсвинда беше свободна жена, сестричке. Можеше да живее, където пожелае, но когато тя умря, ти бе продадена в крепостно робство в замяна за твоето гледане. Ти си част от Ардун — също като конюшните, добитъка и нивите, а Рутгар е твоят господар. Смяташ ли, че той ще те пусне да живееш в селото?

— Вече няма да има нужда от мен. Едва ли ще го е грижа, ако си тръгна.

Лотар разтревожено приглади косата си.

— Не можеш да тръгнеш сега, посред нощ. Иди в кухнята и хапни нещо. Ще се почувстваш по-добре.

Гизела последва съвета му, но от рибената яхния и еленското месо не ѝ стана по-хубаво, особено като се имаше предвид, че бяха „гарнирани“ със забележките и коментарите на Ерментруда. Как можело Гизела да бъде толкова лекомислена, несръчна, груба и невъзпитана. Истинско чудо било, че господарят не я наби, което напълно заслужавала. И не била ли новата им господарка благородна душа? Макар да била недостатъчно здрава, за да ражда деца. Независимо от това крал Карл бил постъпил правилно, като уредил жена с благородна саксонска кръв да има дял в управлението на Ардун, защото всъщност Бертрис била наследница на Стрингау, а тази крепост била владение на брата на стария господар Ермангар. Такава женитба можела да успокои настръхналите саксонски бунтовници, предсказа готвачката и погледна внимателно Гизела.

— Да не си се привързала към този мъж, Гизела?

— Разбира се, че не! Не съм такава глупачка.

— Е, дори и да си се привързала, съмнявам се, че ще го изгубиш задълго. В това момиче няма огън, тя няма да задоволи мъж като Рутгар, помни ми думите. Но ти пък не можеш да я виниш за това, че не е страстна, защото е благородница, а благородниците не са

създадени да задоволяват плътски страсти. Когато се нахраниш, вземи водата, която ври на огнището, и я занеси в стаята на господаря. Рутгар сигурно има нужда от баня след онова, което изля отгоре му, а другите момичета работиха вече цяла нощ, след като ти избяга навън.

Гизела прехвърли задачата на момчето, което се грижеше за огъня в кухнята. Рутгар можеше да се къпе, ако искаше да ухае добре за своята бъдеща невеста. Вече нямаше да намира Гизела да го чака в стаята му. Тази вечер тя щеше да отиде да спи в женското помещение, а призори щеше да тръгне за Верхона.

Гизела не можа да стигне до селото, не можа да дочака зората всъщност тя едва успя да стигне до леглото си в женското помещение, когато Рутгар дойде да я търси. Стъпваше тежко и обикаляше редиците хъркащи жени, като спираше пред всяко легло. Жените ахкаха и пищяха, стреснати в съня си, но той продължаваше методичното си търсене, без да се интересува от реакциите им. Когато най-сетне откри Гизела, дръпна я от леглото и я изправи на крака.

— Не си там, където ти е мястото — тихо, но сърдито каза той.

— А къде е то?

— Мисля, че трябва да си научила досега.

— Няма ли да ни е много тясно на тримата в едно легло?

Тихо хихикане в тъмнината на стаята им напомни, че имаха жадна за клюки, макар и уморена публика.

— Ела с мен! — заповяда той.

Гизела се изтръгна от ръката му и изсъска нещо ядно. Той сложи тежко ръце върху раменете ѝ и приближи лице на сантиметри от нейното. Очите му блестяха в мрака:

— Не ми отказвай, Гизела, иначе ще те метна на рамо като плячка, а ти можеш да си викаш и риташ колкото искаш. Не се заблуждавай, че някой ще ти се притече на помощ.

Тя се поколеба — гневът ѝ се бореше със здравия разум.

— Съмняваш ли се, че ще го направя?

Жената въздъхна тихо и отстъпи. С цялото достойнство, което ѝ беше останало, тя тръгна пред него към вратата.

Щом влязоха в стаята му, Гизела избухна, сочейки празното легло:

— Къде е Бертрис?

— Бертрис все още не ми е жена. Пък и тя няма нищо общо с това, което става между нас.

— Нищо не става между нас, особено от мига, в който годеницата ти прекрачи вратите на Ардун.

— Греша, Гизела. Нищо не се е променило в отношенията ни. Все още изисквам да ми се подчиняваш. Мисля, че през последните седмици това не беше толкова неприятно задължение. — Той съблече ризата си и се наведе да свали ботушите си. — А сега приключвай с тези опиявания, преди водата ми да е изстинала. Подгизнал съм до кости с пиво. Никога не съм виждал толкова непохватна жена като теб.

Гизела грабна сапуна и го запрати във водата, която се разплиска по пода.

— Извикай годеницата си да те окъпе. Ще трябва да се упражнява и да свиква със задълженията си. А ако искаш някоя жена да топли леглото ти, можеш да я запознаеш също и с това й задължение.

— Да не ревнуваш? — засмя се Рутгар и изражението му омекна. — Каква женска глупост е това? Моята женитба няма нищо общо с теб.

— Аз няма да петня невестата ти — заяви Гизела. — Смятах те за почтен човек, Рутгар, макар да си франк. Но ти нямаш представа какво значи чест. Освен това нямаш и сърце.

Той вдигна очи към нея, беше съвсем сериозен.

— Говори каквото искаш за сърцето ми, Гизела, но недей да черниш моята чест. Жените не разбират какво означава тази дума. Нито пък имат толкова меки сърца, колкото претендират.

Студеният му поглед я предупреди, че е навлязла в забранена територия.

— Нямам намерение да се откажа от приятната ти компания само защото си взимам жена. Моята женитба с Бертрис е от политическо и икономическо значение и аз ще се отнасям към съпругата си с нужното уважение, като й дам името си, закрилата си, децата си, а също и като споделям с нея всички свои земни придобивки.

— А какво ще кажеш за верността?

— Вярност? Един мъж не дължи вярност на жена си. Откъде ти хрумна такава глупост?

— Съюзът между мъж и жена е най-висшият съюз във вселената. Цялата природа му отдава дължимото. Това е една връзка, която не трябва да бъде разрушавана. В противен случай са застрашени природните закони.

Рутгар избухна в смях.

— От феите в гората ли научи тази песен?

— От майка си — отвърна хладно Гизела.

— Значи и тя е била глупава като феите.

— Ти очевидно нямаш представа какво значи вяност.

— Знам всичко за верността, но започвам да се съмнявам, че ти притежаваш и следа от това качество.

— Ти само... — започна негодуващо Гизела.

— Тихо! — пресече я той с повелителен жест. — Не искам повече да обсъждам това! — Свали сърдито панталоните си и тръгна към приготвената вана. — Ще изпълняваш задълженията си и ще се грижиш за банята ми, както и за всичко, което изисквам от теб. Ясно ли е?

Гизела тъжно отбеляза, че неговата арогантност ни най-малко не намалява от факта, че стои посред стаята съвсем гол. Напротив, така беше по-застрашителен, отколкото с цялото си бойно снаряжение.

— Ще те изкъпя — отстъпи тя.

— Наистина ли? Колко великодушно от твоя страна.

Рутгар утежни още повече задачата ѝ, като настоя да изтърка цялото му тяло. Той затвори очи и отпусна назад глава и тя забеляза дълбоките бръчки, образувани между веждите му и в ъглите на устата му. Изглеждаше много уморен и нещастен. За миг почти изпита жалост към него, но само за миг. Когато той взе ръката ѝ и я насочи към недокоснатите му до този момент слабини, възмущението ѝ отново надделя. Тя дръпна ръката си и изпръска, без да иска, лицето му с пяна.

— Там можеш да се измиеш и сам, милорд.

Той се усмихна:

— Много по-приятно е, ако го правиш ти.

— Задължението ми е да те изкъпя, а не да ти доставям удоволствие.

— Добрата прислужница знае как да съчетае двете неща.

— Моето задължение е само едно — негодуващо изсумтя тя.

— Наистина ли смяташ така? — облегна се той назад и я загледа така, сякаш се забавляваше. Гизела беше като хипнотизирана от чувствения му поглед и не може да реагира бързо на действията му. Той внезапно стисна ръката ѝ. — Мисля, че няма толкова да се дърпаш, ако реша да изпълниш някои не съвсем досадни задължения.

Гизела напразно опитваше да се освободи, но той изведнъж се дръпна рязко назад, тя залитна през ръба на дървената вана и цопна във водата. Пяната опари очите ѝ, Гизела нагълта вода и взе да се дави.

— Така те искам, котко. Радвам се да видя, че се стараеш да ми доставиш удоволствие. И наистина успяваш. — Последните му думи прозвучаха съвсем сериозно. Седнала върху него със заметната на хълбоците пола, Гизела почувства как расте задоволството му.

— Нямам намерение да те развличам — заяви тя. — Знаеш много добре, че можеш да ме имаш по всяко време, сутрин или следобед, или посред нощ, освен ако не избягам достатъчно далеч, че да не си струва усилието да ме търсиш. Но ти няма да ме имаш доброволно. Това поне ти обещавам. Ако ти е приятно да насилваш, тогава действай. Нямам сили да те отблъсна. Но няма да петня честта на своята невеста, като идвам доброволно в прегръдките ти!

Рутгар се намръщи като дете, на което са отнели играчката, и Гизела му отвърна със също толкова сърдит поглед. Въпреки проявената решителност, тя чувстваше как се разколебава. Жадуваше за ласките му. Копнееше да се сгуши нощем до силното му тяло, спокойна и сигурна в топлата му прегръдка. Празнотата, която изпита при първата поява на Бертрис, ставаше все по-голяма и неистово крещеше да бъде запълнена. Колко още можеше да го отблъсква?

Понеже се страхуваше да подлага волята си на по-нататъшни изпитания, Гизела се надигна и излезе от ваната, като крадешком наблюдаваше Рутгар.

— Подай ми кърпа! — студено ѝ нареди той.

Цялата мокра, тя се подчини. Той излезе от водата, подсуши се и се облече, без изобщо да погледне към нея.

— Меча ми! — извика Рутгар.

Тя го положи на леглото и бързо отстъпи, но той не се спусна към нея, както почти ѝ се искаше да направи. След като закопча меча на кръста си и сложи тежкото си наметало, Рутгар се обърна и я изгледа строго.

— Ако напуснеш крепостта, ще те намеря. Не забравяй, че търпението ми си има граници.

Той излезе навън, без да се обръща, и затръшна вратата с такава ярост, че предметите в стаята се раздрънчаха като при земетресение.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рутгар заблъска с юмрук по гредите на палисадата, разранявайки кожата си. Защо, защо позволи на тази жена безнаказано да се държи така? Никой мъж не се осмеляваше да го предизвиква, подлагайки на съмнения честта му. Какво разбираше една жена от чест? Нищо! Самата представа за чест беше чужда на женския ум.

Студеният нощен въздух не успя да охлади гнева му. Ако беше останал с дяволската жена още малко, щеше да направи нещо, което да подхожда на звяра, който тя често откриваше в него. От думите на тази жена можеше да те втресе, те бяха напоени с отрова на усойница.

Трябваше да я надупи на леглото и да я налага, докато започне да моли за милост. Малката магьосница си беше заслужила боя поне дузина пъти, но щом погледнеше в тези големи златисти очи, онова, което трябваше да направи с нея, се стопяваше. Тялото ѝ не беше създадено, за да бъде бито. Но как да пречупи този жив и непокорен дух, който нерядко му създаваше неприятности?

Рутгар винаги бе смятал, че човек, който се оставя да бъде ръководен от чувства или страсти, е глупак, а сега самият той изпаднаше в подобно положение заради една проклета жена. И защо? Жените бяха еднакви. Високи, ниски, закръглени, слаби, благороднички, селянки или крепостни — те всички можеха да облекчат мъжките нужди с тялото си. Какво особено имаше у Гизела, че му беше толкова необходима и искаше да бъде с нея, дори когато не изпитваше нужда да задоволява нагона си? Той отново заби юмрук в дънера. Болката, която прониза ръката му, беше по-поносима от съмненията, които разяждаха ума му. Едновременно му се искаше да удуши Гизела и да я люби. Сигурно изслужваше част от срока, който му се полагаше в ада, още тук — на земята. Вместо да създава жената, Господ, всемогъщ и всезнаещ, би могъл да намери по-добро разрешение за създаването на потомство. Жени! Те бяха или вероломни и използваха разни хитрини, за да получат онова, което искат за себе си или студени като собствената му майка, която го бе

оставила на милостта на втория му баща, когато все още бе висок колкото меча му. Тази нежна дама се бе омъжила за завоевателя на Белтан и убиеца на баща му, а после спокойно и без да пророни нито сълза, бе наблюдавала как той изпраща малкото ѝ момче да се бие за краля като част от военната повинност, която му дължи Белтан.

Горчивината на спомена контрастираше силно със спокойствието на нощта. Луната беше като сребърен сърп, който плуваше над върховете на дърветата. Тя едва осветяваше небето. Рутгар се запита дали вълкът на Гизела бе някъде там, в гората, в очакване тя да го посети. Съчувстваше на бедното животно, защото в момента самият той се чувстваше омагьосан като него.

Но никакъв вой не се издигна към луната. Онова, което достигна до слуха на Рутгар, след като се поуспокои, беше нечие женско хлипане. Той предпазливо сложи ръка върху ножа си и тръгна да търси откъде идва звукът. Спря там, където обновената западна палисада се съединяваше със северната. От всички хора, които обитаваха тази крепост, най-малко бе очаквал да намери тук Бертрис от Стрингау. Тя ридаше сърцераздиращо, заровила лице в гредите, сякаш те бяха майчината ѝ гръд.

Рутгар тихо я повика по име. Бертрис се сепнал веднага се изправи. Лицето ѝ изглеждаше бледо на слабата лунна светлина.

— Лейди, какво правиш тук по това време на нощта?

— Ти ли си, милорд? Аз... съжалявам. Мислех, че съм сама.

— Тя избърса очи с кърпичката си и се опита да си придаде спокоен вид.

— Кое те кара да ридаш така?

— Нищо, милорд. Мъчно ми е за манастира и сестрите. Аз... се извинявам. Обикновено съм дисциплинирана.

— Живяла си със сестрите в Гандершайм през по-голямата част от живота си, нали?

Бертрис въздъхна тихо:

— Кралят ме изпрати в манастира, когато бях само на дванайсет — тогава родителите ми умряха и чичо Ермангар пое отговорността за Стрингау.

— Така ми каза и кралят. Съвсем естествено е сестрите да ти липсват, но вече Ардун ще бъде твоят дом.

Тя се усмихна тъжно:

— Така ми каза и кралят.

Сякаш уплашена от тази своя кратка проява на остроумие, тя застина в неловко мълчание.

— Лейди, не трябва да бродиш сама посред нощ — предупреди я Рутгар. — Аз изчаках хората тук да се поуспокоят и тогава изпратих да те доведат, но все още се намират някои, които подклаждат искрата на бунта.

— Тези тук са моите хора. Те няма да ми направят нищо лошо.

— Най-вероятно. Но може да има някои, които не искат да виждат как се съюзяват старите родове с нови просто защото не желаят да спечеля доверието и верността на саксонците.

— О! — меланхолично въздъхна Бертрис. — Да, разбира се. Не трябваше да излизам навън.

Тя бе миловидна и привлекателна и Рутгар се питаше защо видът ѝ не може да го развълнува. Беше млада и хубава. Още повече че бе кротка, покорна, тиха и учтива — всичко, което една жена трябваше да бъде.

В сравнение с Гизела обаче бе скучна, непредизвикателна.

Мисълта за Гизела още повече засили чувството му за безсилие. Тя е просто една жена, казваше си той, която не се различава от другите по нищо, освен че създава повече неприятности. Бертрис също би могла да накара кръвта му да закипи.

Рутгар пристъпи напред и Бертрис се дръпна с разширени от уплаха очи.

— Не се страхувай, Бертрис. В края на краищата ние ще бъдем съпрузи.

Тя изгърпя целувката му. Устните ѝ бяха студени и безчувствени, тялото ѝ вдървено. Когато я пусна, Рутгар видя, че бе стиснала очи. Изглеждаше така нещастна, сякаш току-що я бяха накарали да целува жаба.

Няма значение, каза си той. Бертрис щеше да се научи и щом започнеше да се отпуска, тялото му щеше да реагира както трябва. Гизела не бе единствената, която можеше да разпалва страстта му.

Решен на всяка цена да изпита някакво чувство, Рутгар целуна Бертрис отново. Въздействието на целувката не беше такова, каквото очакваше — нито за него, нито за нея. Тя се противеше така упорито, че трябваше или да я пусне, или да ѝ причини болка.

Задъхана и ужасена, девойката се сви на разстояние.

— Бертрис — заговори той, потискайки раздражението си, — няма защо да се страхуваш от мен. Ние сме обречени един на друг според повелята на краля и декрет на църквата. Остава само да ни венчаят.

Дишането ѝ се поуспокои, но тя продължаваше да хапе устни.

— Дай ми няколко дни, за да свикна с новото място. От времето, когато ме изпратиха в манастира, никога не съм си представяла, че ще напусна стените му. Самата представа за женитба е съвсем нова за мен.

— Нима мисълта да станеш съпруга ти се струва толкова ужасна? — Той постави успокоително ръка върху рамото ѝ, но тя се сви и се отдръпна. Сетне с видимо усилие Бертрис докосна ръката му в знак на извинение.

— Съжалявам. Прося за търпение, милорд. Ако можем да отложим венчавката за малко...

— Щом такова е желанието ти — въздъхна Рутгар. — Искам да бъдеш доволна от съдбата си. Няма причини да се страхуваш от мен. Не съм някой излъскан салонен ухажор, но пък и не ям девойки.

— Благодарна съм за проявеното разбиране, милорд.

— Ще ми позволиш ли да те изпратя обратно до стаите ти?

— Разбира се.

Бертрис не го погледна в лицето, когато взе ръката ѝ и я поведе към къщата, а се вторачи напред с изражение на мъченица — още една чиста девица, жертвана пред олтара на изгодния брак.

Настроението на Рутгар не се оправи, като се върна и не намери Гизела в стаята си. Беше го очаквал, но въпреки това го заболя. Несъмнено тази проклета жена щеше да се изгуби в лечебницата си или в тъкачницата, където нямаше да я вижда дни наред. Толкова сигурна беше, че Рутгар няма да я насили. Смяташе, че го познава, че може да му дърпа конците като на парцалена кукла и да го кара да играе според свирката ѝ.

„По дяволите, така е!“, разгневи се Рутгар. Той се разсъблече бързо и започна да плиска лицето си със студена вода. По дяволите, така беше! Гизела толкова настояваше Рутгар да отдаде дължимото уважение на Бертрис, че би трябвало да се зарадва на възможността да се грижи за господарката си. Бертрис имаше нужда от жена, която да ѝ прислужва, и Гизела беше идеалният избор. Той щеше да държи

малката палавница под око по цял ден и щеше да види дали така нареченото ѝ чувство за чест можеше да устои на изкованата помежду им близост. Тя го желаше, той знаеше, че беше така.

Рутгар полегна в празното легло и се загледа отнесено в мрака. Можеше да се справи по-лесно с всички мури^[1], хуни и баварци, взети заедно, отколкото с някоя разглежена и упорита жена. А сега, както изглеждаше, трябваше да се справя не с едно, а с две такива същества.

Първите слънчеви лъчи струяха през прозорците на тъкачницата и караха тънките нишки бяла вълна да блестят в ръцете на Гизела. Чекръкът пееше, пръстите на Гизела бяха бързи като светкавици и пухкавата купчина чепкана вълна до столчето ѝ постепенно се стопяваше. От двете ѝ страни също се чуваха чекръци, а становеите им пригласяха в такт. Всички се трудеха да приготвят плат, който да бъде достатъчно хубав за чистата и благородна невеста.

Идеята беше на Драда. Жените от Ардун щяха да подарят на новата си господарка сватбените ѝ дрехи. В Ардун не беше останала никаква коприна, затова долната риза и кърпата за глава щяха да бъдат от меко ленено платно, а полата и горната туника — от най-фина вълна. Полата щеше да бъде синя като северното море, а туниката — златиста като слънцето. Щяха да изработят и тежка вълнена наметка в тъмносиньо, за да подхожда на полата, но щяха да я подплатят отвътре с яркожълто.

Гизела нямаше нищо против, че веднага ѝ бяха дали работа — още щом се бе появила в тъкачницата предишната нощ. Тя не бе достатъчно опитна в преденето и трябваше да съсредоточава цялото си внимание, за да бъде нишката ѝ тънка и равна. Така поне не мислеше за други, много по-болезнени неща. Не искаше да се сеца, че Рутгар се жени за благородната ѝ братовчедка. Не искаше да си представя как ще я заведе в леглото си и ще ѝ шепне нежно, както беше правил с Гизела в тъмнината на много нощи, когато, затворени в своя любовен свят, те не се интересуваха от никого наоколо.

Не беше очаквала, че ще се превърне в използвана жена — като майка си, нито пък бе предполагала, че ще направи същата сърдечна грешка, която бе накарала майка ѝ да страда. Не искаше повече да мисли за това. Искаше да мисли само за вълната, която се плъзгаше между пръстите ѝ, за монотонното бръмчене на чекръка и за щракането на педала и наистина успяваше да се концентрира — до

момента, в който Рутгар отвори вратата на тъкачницата и застана на прага. Яркото сутрешно слънце създаваше ореол около високата му фигура, а дългата му сянка падаше чак до нейния чекрък. Сърцето ѝ се обърна, а кракът ѝ се изплъзна от педала и бръмченето на колелото постепенно замря.

— Добре дошъл, милорд — каза сляпата Драда, без да спира работата си.

— Добричка ми Драда — ласкаво ѝ отвърна Рутгар — дойдох да ти открадна Гизела. Ще ѝ възложат работа на друго място.

Старата извърна глава към момичето, сякаш можеше да я види, а после към една от девойките, които седяха зад станове.

— Луитгард, седни зад чекръка на Гизела. Когато Карис донесе дърва за огнището, ще довърши работата ти на стана.

Гизела бе принудена да последва Рутгар.

— Каква работа има за мен? — попита го тя, като подтичваше, за да върви редом с него. — Не е ли малко необичайно господарят на владението да тича насам-натам да събира прислугата и да възлага задачи? Адалинда разпредели кой къде ще работи, а за по-дребните неща има достатъчно момчета, които няма какво друго да вършат.

— Не е ли също толкова необичайно една крепостна да държи сметка какво прави господарят ѝ?

Когато Гизела спря, той ѝ хвана за ръката и я задържа по стълбите на господарската къща.

— По-бавно! Не всеки има толкова дълги крака като твоите.

— Или хаплив език като твоя. Нямам време за разходки.

Щом влязоха в приемната стая, Рутгар я извърна с лице към себе си. Погледът му я разтревожи — блесналите му очи издаваха някакъв триумф. Очевидно победата ѝ през нощта не се бе оказала толкова решителна, колкото смяташе.

— Както казваш, господарят на Ардун има по-належащи задачи от това да наблюдава работата на прислугата, но аз имам специална поръчка за теб, Гизела.

Дали от вълнение, или от ужас се разтуптя така сърцето ѝ? Нима не ѝ беше повярвал, когато му заяви, че може да я има само ако я насили? Нима увереността ѝ, че той няма да прибегне до насилие, беше проява на глупава наивност от нейна страна? Тя отстъпи крачка назад.

Рутгар заговори с ехидна усмивка:

— Моята невеста Бертрис има нужда от жена, която да ѝ прислужва. Реших, че ти си най-подходяща за тази работа.

— Какво? Най-подходяща?... — Възмущение и обида разкъсаха гърдите ѝ и я лишиха от думи.

Рутгар се отпусна в един стол и удобно протегна напред крака.

— Благородната лейди Бертрис изпитва трудности при привикването към новия си начин на живот — надутото каза той, сякаш не знаеше, че на Гизела ѝ прилява само при споменаването на Бертрис. — Тя се нуждае от жена на своята възраст, която да ѝ прави компания, да ѝ съчувства, да я изслушва. И да ѝ помага с... всичко, което е нужно на жена, на което предстои да се омъжи.

— Не — каза Гизела така твърдо и решително, че безсърдечният мъж да не изпитва съмнения за отказа ѝ. — Не, не и не!

Устните на Рутгар се откrexнаха в измамно приветлива усмивка.

— Продължаваш да си мислиш, че те моля да си вършиш работата, Гизела. Аз не моля. Аз нареждам.

Гизела сви юмруци така силно, че ноктите ѝ се забиха в дланите.

— Ти си жесток, Рутгар. Прави ти удоволствие да наблюдаваш как се гърчат хората, които мачкаш.

— Наистина ми прави удоволствие да те наблюдавам, Гизела, независимо дали се гърчиш или не, затова предпочитам да си по-наблизо тук, в къщата.

— Ами невестата ти?

— Бертрис ще бъде щастлива в твоята компания. Ще можеш да ѝ покажеш какви са традициите в Ардун, а тя може да те научи на женско покорство — качество, което осезателно ти липсва.

— Както на теб състраданието.

— Състрадание? — Рутгар поклати глава и се усмихна пресилено снизходително. — Аз съм най-състрадателният мъж, щом не обръщам внимание на твоето жило и се опитвам да те спася от собствената ти глупост.

— Нима е глупост да очакваш от господаря на Ардун да притежава чувство за чест? Няма да го направя. Има безброй жени в Ардун, които са по-подходяща компания за жена ти. Избери една от тях.

— Достатъчно! Търпението ми се изчерпа!

— Откога смяташ, че търпението е сред качествата, които притежаваш?

— Престани да говориш за неща, които не разбираш. Ще прислужваш на Бертрис! — заяви той, отпуснат на стола, но в следващия миг вече я стискаше за раменете, надвесил лице над нейното. — Ще служиш на Бертрис, Гизела, или...

Той я целуна дълго и страстно и ѝ напомни за онова, което се бе зародило и все още съществуваше помежду им. Да се бори с него означаваше да се бори с изгряващото слънце или с прилива. От самото начало допирът с него изглеждаше толкова естествен и неизбежен, че съпротивата бе безполезна.

— Ще служиш на Бертрис — прошепна той и я целуна отново, този път бързо и силно. — Ще служиш или на Бертрис, или на мен. Избирай!

— Прекрасна е, нали? — Бертрис омота коприната е прасковен цвят около себе си и се засмя щастливо като дете. Разпуснатата ѝ кестенява коса се завъртя около нея, лъскава и със златисти отблясъци, които съперничеха на яркото следобедно слънце. — О, боже! Такова поведение! Майка Анжелика би ме нарекла глупава гъска и би казала, че добре възпитаните млади жени не биха си позволили подобно лекомислие. Но предполагам, че майка Анжелика никога не е виждала коприна с такъв смайващ цвят. Като си помисля, че самият крал ми изпраща зестра и всички тези прекрасни дрехи. Изумително е! — По лицето ѝ премина сянка, която помрачи усмивката и блясъка в очите ѝ, както облак скрива слънцето.

— Прекрасна е — призна Гизела. — По-хубава от всичко, което съм виждала.

Бертрис опипа коприната.

— Лесно е да се оцени такава красота, но даровете на краля не топят. Те са само малка отплата за туй, че ще му бъда от полза. Но това — тя вдигна финото ленено платно, което Драда ѝ бе изпратила същия следобед, — това е направено с любов. То е истински дар от моите хора. Неговата красота стопля сърцето. Ако всичко, с което ще ме облечете за сватбата, е толкова хубаво, тя наистина ще бъде

особена. Жените от Ардун ме трогнаха силно с даровете си, приготвени с толкова много труд.

— Разбира се, че ще се трудят в твоя чест. Ти ще им бъдеш господарка.

Бертрис се усмихна малко несигурно:

— Дали ще ме обичат?

— Разбира се.

„Кой не би обичал Бертрис?“, помисли с известна горчивина Гизела. Тя самата се бе опитвала цял следобед да се настройва против нея, но опитите ѝ се бяха провалили, въпреки че най-много от всички имаше основание да я мрази. Тогава кой в Ардун не би обичал това дете?

Бертрис наистина изглеждаше като дете в много отношения, макар да бе по-голяма с година от нея. На Гизела ѝ се искаше съперницата ѝ да не беше невинна и открита, а цинична, суетна, надута или жестока. Тогава би могла да я мрази. Но тя не беше нито едно от тези неща.

— Вечерята няма да бъде толкова претенциозна като снощи, нали? — попита Бертрис, докато разглеждаха полите, туниките и украсените със скъпоценности колани, които кралят беше наредил да измайсторят за нея още докато беше в манастира и очакваше Рутгар да я извика. — Не бих искала да изглеждам прекалено важна. Имаше толкова хора! — въздъхна тя.

— Няма да бъде същата — увери я Гизела. — Снощи имаше пиршество в твоя чест. Обикновено залата е наполовина по-празна и далеч по-тиха.

Бертрис се засмя:

— Много забавно стана, като поля Рутгар. Той беше ли лош и груб с теб после?

— Рутгар има други начини да си отмъщава — отвърна Гизела замислено.

Бертрис я погледна уплашено:

— Рутгар жесток човек ли е?

— Не. — Въпреки обвиненията, които му бе отправила тази сутрин, Гизела каза на Бертрис истината. — Той е силен мъж, който се грижи за своите подвластни — поне се старае, според него. Това

означава, че мисли като мъж, а мъжкото мислене невинаги е разбираемо за една жена. Но Рутгар е добър като господар.

— Значи ти го харесваш?

Гизела погледна мълчаливо към пода. Не знаеше какво да отвърне. Тя обичаше Рутгар. Завоевателят на Ардун трябваше да ѝ бъде враг, а вместо това беше светлината в нейния ден и страстта в нощите ѝ. Но дали го харесваше — това арогантно, безчувствено, непочтено франкско животно?

— Да, разбирам — тихо каза Бертрис, макар Гизела да беше сигурна, че момичето не разбира нищо. — С мен можеш да бъдеш искрена, Гизела. Разбирам колко трудно за една жена е да не се свива уплашено пред него, защото съм живяла цял живот сред жени. Дори онзи мъж, Етгар, колкото и да е грамаден, няма такова въздействие върху духа като Рутгар.

— Той вилнее повече на думи, отколкото в действие.

— Откакто пристигнах, е самата загриженост и внимание — въздъхна Бертрис. — И все пак... Е, ще изкараме някак заедно, нали, Гизела? Толкова съм благодарна, че си с мен и имам с кого да споделям. Майка Анжелика винаги казваше, че най-големият ми недостатък е бърливостта ми. И е права. Само виж! Слънцето залезе, докато стоя тук и ти надувам главата с приказки. Сега трябва да бързам да се облека за вечеря. Ще ми сплетеш ли косата или да я оставя разпусната? Не, сплети я. Разпусната изглежда много буйна, а не искам Рутгар да си помисли, че се старая да привлека вниманието му.

Бертрис продължи да бърби, а Гизела се зае да стяга гъстите вълни на кестенявата ѝ коса. Тя ѝ говореше за сестрите в манастира, които се бе надявала да последва със свети обети, за другите млади жени, дошли да бъдат обучавани. Говореше за прекрасните манастирски градини, за сладките дни, изпълнени с молитви и домакински задължения.

— Косата ти е готова, милейди. Нека ти помогна да се преоблечеш.

Бертрис сграбчи ръката ѝ, както удавник клона, за който би могъл да се задържи, за да не го отвлече пороят.

— Ще дойдеш ли тук с мен след вечеря?

— Трябва да помагам в кухнята, милейди.

— Не! Ще кажа на Рутгар, че трябва да те освободи от всякакви други задължения. Трябва да си до мен, Гизела. Нужна си ми. Моля те!

— Не трябва да ме молиш, милейди. Ти си господарка тук, а аз — слугиня. На твое разположение съм.

— Не, не ми е нужна робиня — умолително продължи Бертрис. — Нужна ми е приятелка. Обещай, че ще ми бъдеш приятелка!

Гизела стисна успокоително ръката на Бертрис, но не можа да я погледне в очите. Тази жена щеше да се омъжи за Рутгар, да спи с него, да се люби с него, да ражда децата му и един ден щеше да се научи да го обича. А Гизела щеше да ѝ бъде приятелка, да слуша женските ѝ тайни за съпружеския живот и да гледа как двамата с Рутгар си живеят щастливо.

Как стана така, че изведнъж животът ѝ толкова се обърка?!

[1] Неправилен превод — става въпрос за маври. — Бел.ел.кор. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Много е красив наистина. — Бертрис подаде мострата на Драда и се усмихна любезно. Жените от тъкачницата ѝ се усмихнаха плахо в отговор. — Дори платът, който излиза изпод станове в абатство Гандершайм, не е толкова хубав. Много съм ви благодарна за сватбените подаръци.

— За нас е радост, че можем да ви окажем чест, милейди. Дано свързването ви с нашия господар да донесе мир и спокойствие на тази земя.

Бертрис беше разгледала всичко в тъкачницата много учтиво, но без истински интерес. Цяла сутрин Гизела ѝ бе показвала отвън и отвътре крепостта, където тя щеше да царува, но нито мазетата за съхраняване на зеленчуци, нито ковачницата или оръжейната, нито птичарникът или краварникът успяха да предизвикат интереса ѝ. Конете в конюшната я плашеха — тя бе стискала ръката на Гизела при всяко изпръхтяване или потропване с копито.

Щом напуснаха тъкачницата, Гизела призна, че денят не върви както трябва. Бертрис не разбираше нищо от предене, тъкане, съхраняване на храни, готвене, правене на сапун или свещи — от хилядите дребни нещица, които всяка господарка на владение като Ардун трябваше да умее. Тя поздравяваше слугините любезно и вежливо, но близостта на мъж — независимо дали беше воин, крепостен или свободен селянин — я караше да се затваря в черупката си като костенурка.

Трябваше да ѝ се признае обаче, че се стараяше да се отнася мило и любезно с всички, които я поздравяваха. Независимо дали ѝ беше приятно, Бертрис остави струпалите се около нея деца да посегнат и да я пипнат с мръсните си ръце. В параклиса, където се отби да се помоли, тя изглеждаше като светица или поне така, както според Гизела би трябвало да изглежда една светица. Спокойна и съдържана, съсредоточена в молитвата, Бертрис изглеждаше така далеч от света и неговите дребни грижи. Дори отец Гонт се поколеба дали да

я обезпокои, щом влезе, облечен в най-хубавите си църковни одежди. Гизела подозираше, че той иска да впечатли господарката на Ардун с високото си обществено положение. Когато Бертрис стана след молитвата, за да му обърне внимание, той превърна приветствието си в импровизирана проповед срещу все още живите езически обичаи на саксонците. Непрекъснато предупреждаваше, хвърляйки недружелюбни погледи към Гизела, господарката да не се доверява лесно на хора, които могат да застрашат душата ѝ.

— Какъв надут пуяк! — прошепна Бертрис на Гизела, когато напуснаха параклиса.

Гизела се засмя и се предаде на вътрешното си чувство: тя харесваше това момиче, но и го съжаляваше.

Най-накрая се спряха в градината с билки, която Гизела грижливо подготвяше за следващата пролет. Беше избрала едно слънчево място, там, където се срещаха северната и източната палисада.

— В манастира помагах на сестра Бернарда за билките — каза ѝ Бертрис, а в очите ѝ за пръв път през деня проблесна интерес. — Много ми харесва това, че растенията имат лечебни свойства. Чудесно е, че Бог ни дарява с растения, които ни пречистват и лекуват. Нямам смелост да лекувам, но за мен ще бъде чест да споделяш знанията си.

Те прекараха цял час в обсъждане на това какво може да вирее в градината, като настъпи пролетта, и откъде да вземат билките и растенията. Вероятно биха прекарали така и целия ден, ако вниманието на Бертрис не бе привлечено от някакво оживление в двора за упражнения.

— Май трябва да се връщаме в къщата — предложи тя.

Заобиколиха двора, където няколко младежа размахваха дългите мечове срещу неподвижни стълбове — първите врагове на начинаещите момчета. Двама воители на коне се упражняваха с щитовете и копия. Неколцина стрелци се мереха в цели върху палисадата, а двама души се дуелираха с мечове. Те именно привлякоха вниманието на Гизела. Никой не беше толкова грамаден, освен Етих, а имаше само един човек, който се осмеляваше да му излезе на среща с меч — Рутгар.

— Това... той ли е? — разтреперано попита Бертрис.

— Да, той е.

Въпреки че беше студено, и Рутгар, и Етих бяха голи до кръста. Мечката бе гъсто окосмен, подобен на своята съименничка, а Рутгар имаше по-гладка гола плът. Като го видя, Гизела се изчерви. При всеки замах и удар мускулите му играеха — блеснали на слънцето. Тя познаваше всеки белег по тялото му, беше заравяла лице в гърдите му, беше целувала мазолите по дланите му, беше усещала грубата кожа на ръцете му по всеки сантиметър от нежната си плът.

Изведнъж я завладя чувство на вина. Тя копнееше за чужд годеник, а това бе порочно и глупаво. Тази липса на самодисциплина можеше да предизвика само нещастие.

Тих вик върна вниманието ѝ обратно към Бертрис. Момичето беше бяло като платно.

— Погледни ги! Може да се убият! — изстена тя, като стисна ръката ѝ.

— Само си играят на война — успокои я Гизела. — Рутгар е единственият, който се осмелява да се упражнява с Етих.

— Толкова са жестоки! Като зверове, които ще се разкъсат всеки миг.

— Ние живеем в жесток свят. Бъди благодарна, че имаш такъв мъж, който да пази и теб, и всичко твое.

— Най-жестокото нещо, което съм видяла в Ардун, е Рутгар! — призна си Бертрис. — Кой ще ме пази от него? — Тя веднага сведе очи в разкаяние. — Съжалявам, Гизела. Нямам нищо против Ардун или неговия господар. Говоря така, защото съм свикнала с тихата и блага женска среда в манастира.

— Няма защо да се страхуваш от Рутгар, Бертрис — каза Гизела и хвърли последен поглед към господаря на Ардун.

— И той ме уверява в същото — безизразно отвърна Бертрис. — Сигурна съм, че е прекрасен и почтен човек. Чух, че крал Карл много го цени и го нарича свой приятел. Майка Анжелика смята, че бракът с него е много благоприятен за една осиротяла дъщеря на дребен саксонски благородник, каквато съм аз. — Тя въздъхна и погледна уплашено към двора. — Толкова е едър! И толкова жесток! Когато съм до него, ми се струва, че само с един поглед ще ме направи на парчета. У човек като него няма никаква нежност.

Гизела знаеше, че Бертрис не е права. Спомни си ръцете и устните на Рутгар, които я милваха и галеха, тихата нежност в очите

му, когато я гледаше на леглото до себе си. Прониза я остра ревност, като си представи, че цялата му сила и страст щяха да принадлежат на Бертрис — една жена, която не ги искаше. Думите заседнаха в гърлото ѝ и тя замълча.

— Май те обидих — завайка се Бертрис, като спряха на стълбите пред къщата. — Ти си права, Гизела. Трябва да съм благодарна, че имам такъв силен мъж. Ще се науча да го обичам. Но от мига, в който напуснах Стрингау и бях приета в манастира, цялата ми любов бе насочена към Бога и красивия живот, който сестрите водеха като негови невести. И изведнъж кралят заявява, че трябва да бъда невеста на военен вожд.

Разкъсвана между ревността и съчувствието, Гизела сложи успокоително ръка върху рамото ѝ.

— Рутгар ще те направи щастлива, Бертрис. Той е по-добър, отколкото си мислиш.

Бертрис въздъхна и сведе глава.

— Ще се старая да бъда добра съпруга, с божията помощ. Не е необходимо да бъда щастлива.

— Гизела! — изтрополи Гунтар по стълбите, като дишаше тежко и пресекливо, а дъхът му излизаше в студения въздух като облаци дим от устата на митичен дракон. — Гизела! Ела бързо! Старият шопар, дето е в краварника, нападна Джеф.

— О, небеса!

— Той се перчеше пред Луитгард, като вървеше по оградата, но после падна. Това гадно старо прасе щеше да го убие, ако Луитгард не го бе измъкнала.

— Кажи им да не го местят, докато не си донеса нещата.

— Добре. — Той направи лек поклон на Бертрис, преди да хукне със съобщението си.

— Ще ти помогна — едва чуто пожела Бертрис.

— Мисля, че не бива. — Какво щеше да прави с Бертрис, която можеше да припадне при вида на раните? Отговорът ѝ дойде наум в момента, в който видя Лотар да излиза от параклиса. — Искаше да знаеш повече за реликвите в параклиса, милейди. Ето човека, който е най-добре запознат с тях.

Лотар с радост прие да придружи Бертрис, докато Гизела се погрижи за Джеф. Тя се загледа след тях за момент. Двамата отиваха

към параклиса. Лотар погледна братовчедка си и каза нещо, и на лицето на Бертрис грейна блажена усмивка. Плахата манастирска послушница, изглежда, се чувстваше добре в компанията на Лотар, който беше воин по професия и почти също толкова едър, колкото Рутгар. Но Лотар ѝ беше братовчед, а и наистина имаше нежно сърце. Докато Рутгар постигаше военните умения с лекота, на Лотар те се удаваха с доста усилия. Може би Бертрис усещаше разликата помежду им.

Гизела въздъхна и хукна към лечебницата.

Два дни по-късно Рутгар, Бертрис, Гизела, Лотар, Одо и още десет въоръжени мъже тръгнаха към Стрингау. Бертрис желаше да види дома на своето детство, преди да се омъжи — или поне такъв бе слухът, който се разнесе из Ардун. Гизела знаеше истината — пътуването до другата половина на владението на Рутгар беше още един повод за отлагане на сватбените приготовления.

Времето беше неприятно и доколкото Гизела можеше да прецени, настроението на Рутгар беше като него. Причината обаче бе друга, защото настроението му бе такова и предишния ден, и по-предишния, когато небето бе ясно и грееше ярко слънце. Почти всеки си патеше от острия език на Рутгар и дори Адалинда го бе отбягвала през изминалите няколко дни. Гизела не се опасяваше, че ще попадне на пътя му, защото беше с Бертрис, когато не я викаха в лечебницата, а Бертрис припикаше като мишка колкото можеше по-надалече, щом го мернеше наблизко.

Ръменето се превърна в дъжд, но Рутгар и хората му, изглежда, не обръщаха внимание на студените струи, които плющяха отгоре им, и на полузамръзналата кал, която пръскаше под копитата на конете. Гизела също не обръщаше внимание на отвратителното време, тъй като умът ѝ беше зает със свои собствени грижи. Разкъсваха я такива противоречиви чувства, че пред тях би бледняла всяка битка, която старите мъже си припомняха на чаша пиво.

Откакто Гизела бе започнала да прислужва на бъдещата му невеста, господарят на Ардун не бе направил нищо, за да се опита да я върне в леглото си. От една страна, Гизела бе доволна, че той бе осъзнал твърдостта на решението ѝ, но от друга, бе наранена, че се бе

отказал толкова лесно. Чувствата са нещо много противоречиво, мислеше си тя. Животът щеше да бъде много по-лесен без тях. Но и по-безинтересен...

Макар да говореше малко, потиснатото настроение на Бертрис бе изписано на лицето ѝ. Тя седеше неловко върху коня си и по никой начин не можеше да убеди животното да побърза, затова с тромавия си и бавен вървеж то бавеше цялата група.

Нощта ги застигна недалеч от Стрингау. Времето и жените бяха превърнали обичайния едnodневен преход в двудневен. Направиха бивак в една горичка от борове и брези. Воините бързо вдигнаха три шатри: една за жените, една за Рутгар, Лотар и Одо и една за самите тях.

Гизела копнееше да се мушне под завивките си и да заспи. Беше премръзнала, гърбът я болеше от язденето, а духът ѝ беше превърнат в парцал от бурните чувства, които бушуваха в сърцето ѝ. Бертрис не беше готова за сън. Веднага щом се усамотиха в шатрата си, тя се разрида отчаяно.

— Видя ли изражението на лицето му?

— Чие лице?

— На Рутгар! През цялото време днес изглеждаше като болен. Не ми е говорил от два дни.

Гизела въздъхна. Не смееше да издаде, че Рутгар не бе говорил почти с никого.

— О, Гизела! Мой дълг е да се подчинявам на краля. Но ми е много трудно. През целия ден наблюдавам Рутгар и си повтарям, че трябва да съм благодарна, че е толкова безстрашен и че с него ще съм в безопасност. Не мога да променя обаче онова, което чувствам.

Тя продължи да плаче. Гизела започна да съжалява повече Рутгар, отколкото тази малка, тъжна монахиня. Беше се уморила непрекъснато да убеждава Бертрис, че Рутгар ще бъде прекрасен съпруг. Гизела загаси свещта, която трепкаше в шатрата.

— Трябва да се опиташ да поспиш, милейди. Утре ни чака тежък ден.

Плачът на Бертрис полека-лека утихна и скоро равното ѝ дишане подсказа на Гизела, че тя спи. На Гизела ѝ се искаше да заспи също толкова лесно. Тя се взираше в мрака, след малко стана и излезе от шатрата да се облекчи.

Войникът на стража ѝ кимна предупредително:

— Не отивай твърде далеч. Може наоколо да дебнат зверове.

Вятърът бе разкъсал облаците, които сякаш си играеха на криеница с луната. Брезовата горичка изглеждаше призрачна в тъмнината — белите стволоче блестяха, а голите клони се издигаха към небето, подобно на скелети.

Никак не бе чудно, че стражата се чувстваше неспокойно. Тъмнината оживяваше от множество слаби звуци. Малки същества шумоляха в мокрите листа, нощният бриз шушнеше в клоната, вода блъбукаше, сякаш си говореха феи. Нощните звуци не плашеха Гизела. Гората беше истинско убежище за нея дори когато бе влажна и студена като сега. Гръдта на майката земя — така я наричаше Герсвинда — където всички същества могат да намерят подслон и утеха.

Докато намери подходящ гъсталак, където да се скрие, бивакът се изгуби в тъмнината зад нея. Но и след това на Гизела не ѝ се искаше да се прибира. В бивака я очакваха неприятности, навити като змии в завивките ѝ, затова предпочиташе чистия и успокояващ нощен въздух. Тук проблемите не можеха да я последват. Гората я успокояваше и пазеше, както майка — детето си.

В далечината се чу вълчи вой. Гизела се сети за Силвър и се усмихна, въпреки че воят не беше негов. Щеше ѝ се Силвър да се появи отнякъде, за да зарови лице в топлата му плюшена козина и да забрави, че трябва да се връща в шатрата, пълна с тревоги.

Сякаш отгатнал желанието ѝ, гъсталакът про шумоля и от него крадешком излезе някаква фигура — не на вълк, а на човек. Рутгар се усмихваше широко и белите му зъби проблясваха на лунната светлина.

Гизела веднага скочи да бяга, но не се оказа достатъчно бърза. Рутгар я стисна за ръката и я дръпна обратно в гъсталака.

— Тихо, девойче, това съм аз! Нима искаш да събудиш целия бивак?

Гизела възропта шепнешком и той я пусна.

— Какво правиш тук? — продума тя.

— И аз мога да те попитам същото.

— Това, от което се нуждаеш, е да насочиш вниманието си към своята бъдеща невеста, а не към мен.

— Тя предпочита да мине без него.

— Не забелязах да спреш, когато изразих желание и аз да мина без твоето внимание.

— Ех, Гизела — въздъхна той, — аз не мога да воювам с думи. Успокой острия си език и седни до мен за малко. Денят беше доста тежък и съм дошъл тук за кратко спокойствие, а не за да споря.

Гизела също бе дошла да търси спокойствие. Не виждаше основание да не го сподели с Рутгар. Двамата седнаха на един полуизгнил пън. Известно време мълчаха, но напрежението, което кипеше в душите им, не им даде мира.

— Липсваше ми. — Рутгар пръв наруши напрегнатото мълчание.

— Бях съвсем наблизко, както нареди.

— Съвсем наблизко, но не там, където те искам. Имаш късмет, че съм толкова търпелив. Не знам колко време ще ти е нужно, за да разбереш, че съм прав за твоето място в живота ми.

— Имаш предвид в леглото ти?

— Там също.

— Не съм променила решението си, милорд. Моето място в живота ти е до своята съпруга, както ти заповяда. Да ѝ служа, а не да я предавам.

— Някоя съпруга не очаква мъжът ѝ да бъде верен. Повечето са благодарни, когато вниманието му се насочи другаде. Откъде имаш тези представи? — Чувството му на безсилие беше направо осезаемо. Той заговори тихо, почти заплашително: — Гизела, аз съм търпелив, но търпението ми не е безгранично. Все още съм твой господар и когато реша, ще се върнеш при мен.

Рутгар посегна към нея и тялото ѝ възнегодува, когато тя му заповяда да се отдръпне. Стоеше до Рутгар, усещаше топлината му, виждаше решителността в погледа му. Той вдигна брадичката ѝ и я принуди да го погледне в очите. Гизела съзря в тях разочарованието му, а нейде навътре в сивите дълбини — огромна самота.

Изпълни я копнеж. Устните му се приближиха до нейните, изкушението идваше все по-близко и по-близко. Прониза я особена болка. Никога не го бе желала така силно. Сърцето ѝ беше слабо — не се подчиняваше на духа ѝ.

Щом устните му докоснаха нейните, Гизела почувства как всичките ѝ благородни клетви отидоха по дяволите. Рутгар се притисна към нея и тя изпита желание да се сгуши в прегръдката му и

да му даде всичко, което пожелае да вземе от нея. В отчаянието си тя направи единственото нещо, което можеше да я предпази от пълното предаване. Удари го.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Гизела осъзна какво беше сторила миг след като ръката ѝ плесна Рутгар през лицето. Крепостен, ударил господаря си, можеше да умре от най-различни, изобретателно измислени наказания. Тя ахна, слисана от собствената си глупава дързост.

Очите на Рутгар я изгаряха.

— Вещица! — изсъска той.

Все още зашеметена от собствената си постъпка, Гизела не се възпротиви, когато той я дръпна към себе си и впи грубо устни в нейните. В гърдите ѝ едновременно се разгоря страст и се надигна гняв. Тя заби нокти в дебелия му наметка. Ако гърбът му беше гол, сигурно щеше да го разкъса.

Когато Рутгар я пусна, Гизела бе останала без дъх. В тъмнината виждаше единствено очите му, в които се отразяваше студената лунна светлина. Огънят, който я изгаряше, утихна и се превърна в тих копнеж. Чертите на лицето му омекнаха и когато отново се наведе над нея. Целувката му бе вече страстна, а не гневна.

Рутгар прошепна името ѝ. Тя се опитваше да запомни усещането за тялото му, притиснато в нейното, за чувствените нотки в гласа му. Толкова силно бе страдала от липсата му, че сега прегръдката му беше истинско пиршество за сетивата ѝ. Тя се разтапяше в море от желание, забравяйки Алран, гората, нощта, студа. Чувстваше само мъжа, който я прегръщаше.

— Ела с мен — изстена той. — В моята шатра. Ще изпъдя останалите да спят другаде.

Изведнъж сякаш я заляха със студена вода. Сети се за Бертрис, която спеше невинен сън и доверчиво я приемаше за своя приятелка.

— Не мога — отблъсна го тя.

Рутгар отново я притегли към себе си, плъзна ръце по раменете и гърдите ѝ. Тя затвори очи.

— Не мога.

— Можеш. Ще го направиш.

— Не, нищо не се е променило. — Тя се опита да се освободи, но той я държеше здраво.

— За бога, Гизела! Искам те. Имам нужда от теб.

— Пусни ме!

Тя се изтръгна от ръцете му и побягна към бивака, преди съвсем да се поддаде на изкушението. Бягаше, без да внимава, спъваше се в корени и камъни, ставаше от мократа земя и хукваше отново. Тичаше и проклинаше плановите на краля, неутолимата страст на Рутгар и своята собствена слабост.

Бертрис стоеше в средата на залата в Стрингау и оглеждаше голите каменни стени. Тя не си спомняше почти нищо от мястото, макар да бе живяла в него до дванайсетата си година. Едно нещо обаче помнеше съвсем ясно — завесите, които разкрасяваха студените стени по времето, когато майка ѝ беше жива. На едната имаше сцена със саксонски кораб, на чийто борд правеха жертвоприношение с пленници. Тя напомняше древните времена, когато саксонските кораби върлуваха свободно покрай бреговете на Европа. Другите показваха сцени от приказките за снежните великани, Голямата земна змия и Локи — безсмъртния палавник. Любимата ѝ картина беше със страшния вълк Фенрис. Тя потреперваше всеки път, щом го погледнеше, и много от детските ѝ кошмари бяха свързани с това ужасно създание с дълги зъби, което едновременно я плашеше и очароваше.

Сега нямаше нищо — всички завеси, вълнени килимчета и възглавнички, бродирани с такава любов от майка ѝ за стола на баща ѝ, бяха изчезнали. Залата беше гола и студена като гробница; стаите над нея — отблъскващи като каменни пещери. Стрингау изглеждаше подходящо място за студен владетел.

— Тук е толкова мръсно! — каза Гизела, като слизаше по стълбището. Лицето ѝ бе изцапано, а косата ѝ бе оплетена в паяжини. — Икономът ми показва къде съхраняват мебелите. О, добре! Огънят в огнището гори. Скоро ще стане по-топло. Кухнята и килерът са доста чисти или поне по-чисти от останалата част от къщата. Изглежда, само там се е вършела някаква дейност през последните години. — Прокара

пръст по стената и огледа саждите, които останаха по него: — Тук ще са нужни доста оцет и луга.

Бертрис се опитваше да проявява интерес, докато Гизела бърбеше възбудено как отново ще превърне Стрингау в удобно за живеене място. Като се има предвид колко бледа и унила изглеждаше тази сутрин, сега Гизела показваше неудържим прилив на енергия. Самата Бертрис не се интересуваеше особено от една такава перспектива и не знаеше защо изобщо оставяше Гизела да я увещава. Много ѝ се искаше тя самата да беше едно крепостно момиче с прости чък живот, в който можеше да проявява ентусиазъм за такива обикновени неща.

Докато стане време да сервират вечерята, залата беше топла и чиста благодарение на Гизела. Бертрис ровеше в храната си, а Рутгар и Лотар разговаряха с икономата за защитни ограждения, складирано зърно и архивите на владението — все напълно безинтересни за нея теми. Тя си тръгна рано, като се извини с главоболие — според майка Анжелика това е женско основание да се измъкнеш почти от всякаква ситуация. Мисълта за скъпата игуменка я накара да изпита внезапна носталгия. Мъдрата стара жена често я бе уверявала, че Бог никога няма да поиска от нея нещо, което тя не може да понесе. Бертрис бе започнала да подозира, че в това отношение добрата игуменка бе останала заблудена.

Когато Гизела се качи в стаята им, на Бертрис не ѝ се говореше. Тя не искаше Гизела да я развеселява или да ѝ описва какво прекрасно място е Стрингау. Прати момичето да спи на рогозката си и когато се увери, че дишането ѝ се успокои, сложи наметката си, прекоси крадешком спящата къща и излезе в нощта. Луната бе вече високо и Бертрис лесно намери пътя до платформата, която се издигаше успоредно на палисадата. Тя застана върху нея, загледана в нощта и замислена за бедите, които я бяха сполетели през последните седмици. Като дете в манастира бе открила, че тишината на нощта често действаше успокояващо след неприятен ден. Нощният въздух бе като балсам, а луната и звездите напомняха, че човешките грижи са съвсем незначителни пред величието на Божията вселена.

— Гизела? Ти ли си?

Бертрис ахна уплашено и се обърна. Като видя високата фигура да се приближава към нея, тя инстинктивно се приготви да побегне.

Веднъж вече Рутгар я бе сварвал в подобно усамотение и никак не ѝ се щеше да се повтаря преживяното.

— Бертрис! Какво правиш тук! Почакай! — Натрапникът замахна и свали качулката на наметката си. — Това съм аз, Лотар.

Бертрис въздъхна с облекчение.

— О, Лотар! Помислих, че може би е... Много е късно.

— Да, така. Да не би нещо да не е наред?

— Не, често се разхождам вечер да поговоря със звездите и луната. — Тя се усмихна притеснено. — Звучи глупаво, нали?

— Не, аз самият съм го правил. Това време на нощта е много спокойно.

— Воин, който цени спокойствието. Много странно.

Лотар се усмихна.

— На този свят много малко от нас имат избор в живота си. Аз самият не бих посегнал към меча и копието, но за един благородник има много малко други пътища в живота.

— Да, сигурно. Ти обаче не си като другите. — Бертрис срамежливо вдигна очи към него и се увери, че е права. Повечето саксонци-воини имаха дълги коси и брадясали лица. Лотар бе гладко избръснат. Леко вълнистата му коса бе подстригана до яката му. Лицето му имаше излъчване на поет или учен. Очите му също не бяха очи на боец. Бяха благи и леко присмехулни.

С този мъж Бертрис наистина се чувстваше в безопасност. Не защото Лотар изглеждаше лишен от плътски страсти, а защото долавяше неговата всепроникваща благодетелност. Воин или не, той никога не би наранил живо същество, ако можеше да го избегне. Странно, но беше уверена в това.

— Като кои други, братовчедке?

Бертрис веднага сведе засрамено очи.

— Другите воини. Рутгар, Етих, останалите...

— Рутгар е прекрасен и почитан човек.

— Да, зная.

— Едва те познах, когато те видях за пръв път — каза Лотар след известно мълчание. — Ти беше дете, когато замина. Сега си красива жена.

— Красива ли съм?

— Да.

Бертрис се усмихна.

— А аз те помня от времето, когато мама и татко бяха живи и всяка година на Еньовден идвахме в Ардун за празненствата. Ти беше едно върлинещо момче. Ти... никога не изглеждаше много щастлив.

— Не бях, но се научих да приемам онова, което не можех да имам.

— И какво е то?

Той поклати глава и се усмихна нежно.

Бертрис погледна към земята.

— Аз нямам почти никакви роднини освен теб, Лотар, но въпреки това не те чувствам такъв. Не сме били заедно от толкова време.

Лотар се поколеба, после заговори:

— Имаш също и Гизела.

— Гизела?

— Предполагам, че не е била в Ардун, преди да заминеш за манастира. Тя е твоя братовчедка — също като мен. Ермангар е неин баща, макар никога да не го призна публично. Но всички в Ардун знаят истината.

— Но защо?...

— Майка ѝ беше любовница на Ермангар, но той я отстрани малко преди да се роди Гизела. Мисля, че се страхуваше от влиянието, което тя имаше сред хората.

— Жените са тези, които страдат от такива неблагоприятни от църквата връзки. Сега Гизела се измъчва заради неустановеното положение, в което е била майка ѝ.

— Гизела страда повече, защото майка ѝ беше много добра магьосница. Някои говорят, че била омагьосала Ермангар, може би и той самият е вярвал в това.

— Бедната Гизела!

— Гизела също има такива способности. Тя ще се справи в този свят.

Лотар неочаквано я погледна по начин, от който ѝ стана неудобно, но въпреки това не ѝ се искаше той да си тръгва. С него се чувстваше така, както не се бе чувствала от деня, в който пристигна в Ардун като годеница на Рутгар. Тя не се сдържа и посегна да погали лицето му.

— Ти си добър човек, Лотар. Ако светът беше устроен другояче, ако не бях обещана, ако не бяхме така кръвно свързани...

Дългите му пръсти обхванаха ръката ѝ, без да я махат от лицето му.

— Ти си много красива, Бертрис.

За миг те останаха загледани един в друг. После Лотар отстъпи крачка назад.

— Завиждам ти за времето, прекарано в манастира — тихо каза той. — За голям ужас на баща ми винаги най-много съм искал да се посветя на църквата. Помолих го да ми позволи да отида в едно от кралските училища, където приемат всички умни и желаещи да учат младежи, а не само синовете на големите фамилии. Искях да придобия достатъчно знания, за да стана свещеник.

Бертрис беше възхитена.

— От теб ще излезе истински свещеник. Но... трябва да си образован, за да дадеш обет. Чувала съм, че ръкополагали невежи крепостни само за да има някой, който да изпълнява светите задължения, когато му нареди господарят. Понякога били толкова неграмотни, че дори не могли да четат Светите писания.

— И аз съм чувал същото, макар отец Гонт да чете и пише доста добре. Но мисля, че тези, които са избрани да говорят от името на Църквата и Бога, трябва да бъдат най-изучените и най-мъдрите сред нас.

— И аз така смятам — заяви Бертрис с копнеж. — Иска ми се да узнаеш какво блаженство е религиозният живот, Лотар. Той възвисява човек. Да можеш да прекараш деня в молитви и размисъл, да избягаш от грижите и безумието на този смъртен свят...

Тя въздъхна и вдигна глава. Лицето на Лотар се озова съвсем близо до нейното. Без да се замисля, тя предложи устните си и той я целуна. Нежно, почитателно, а после със страст, доставила ѝ такова удоволствие, което не би могло да бъде нищо друго освен плътско.

Изведнъж Бертрис се стресна и уплашено го отблъсна:

— Какво правим?

— Братовчедке! — Лотар посегна и тя се остави да я прегърне утешително. — Бертрис, мила, ти не си създадена за съпруга на смъртен. Моето себеотдаване също винаги ще принадлежи първо на Бога. Но нека моята любов към теб грее на тази тъжна земя като свята

и чиста светлина. Признавам, че те обичам, но това не е греховна любов. Човек не може да не боготвори едно от най-прекрасните божии създания.

— Бог може да не ме е създал, за да бъда съпруга на смъртен... Но кралят е заявил, че ще съм такава, и то на човек, който е много земен, човек, който излъчва власт и насилие.

— Бертрис, Рутгар е добър човек. На два пъти е пощадявал живота ми, вместо, за да си осигури спокойствие, да ме убие. Хората от Ардун вече започват да му се доверяват и да го уважават, както ще правиш и ти, мила моя.

Бертрис наведе глава в мълчаливо съгласие.

— Ще направя всичко, което кралят и Бог изискват от мен. — Тя вдигна очи и срещна погледа му. — Но искам да знаеш, че ако трябва да се отдам някому по любов, това си ти...

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Слънцето беше вече високо в небето, но в гората бе влажно и сенчесто, миришеше на изгнили листа. Колкото по-навътре навлизаше Рутгар, толкова по-гъст ставаше клонакът, докато накрая храсти и тръни се преплитаха в непреодолима преграда. Той слезе от Дуумсейър и го върза за едно дърво, точно както бе направил преди няколко месеца, когато за пръв път бе минал оттук в търсене на Едгар и Ноткер. Вместо тях бе намерил Гизела — непослушната и неустоима Гизела, която създаваше толкова неприятности.

Докато си пробиваше път през гъсталака, плътна бяла мъгла започна да се разстила пред него и въздухът стана по-топъл. Изведнъж се озова пред вира, но с инстинктивната предпазливост на воин не излезе веднага от храстите. Малкият вир изглеждаше като нещо извън времето и пространството, тъй като топлата вода и топлият въздух бяха превърнали бреговете му в мек зелен килим, докато заобикалящата го гора бе гола. От прозрачната повърхност на водата се издигаше пара и се виеше в причудливи форми.

Всичко останало изглеждаше замръзнало — дори Гизела, която бе като сянка в мъглата. Тя бе коленичила в плиткото и стоеше тъй неподвижно, та Рутгар си помисли, че е омагьосана.

Тогава тя се размърда. Наклони глава настрани и протегна ръце, а парата около нея се завихри и я обгърна като бял воал. Златистата ѝ коса блестеше дори и на оскъдната призрачна светлина. Беше гола, облечена само в красота.

Сърцето на Рутгар заби лудо и нещо го стегна в слабините. Гневът му се изпари и отстъпи пред нежността и копнежа. Тогава той разбра, че няма никога да се освободи от тази жена. Гизела бе обвързана с него с нещо повече от крепостничеството, а той бе така оплетен в мрежите ѝ, че нямаше надежди за спасение. Без значение колко силно се опитваше тя да му се противопоставя и как той си внушаваше, че просто я използва — техният съюз бе нещо, неподвластно нито на Църквата, нито на политиката, нито на техните

собствени предпочитания. Тя можеше да го презира за това, което вършеше, но той никога нямаше да я изпусне. Рутгар се гордееше, че от деня, в който за пръв път го изпратиха да се бие за краля, не беше имал нужда от никого. Сега бе принуден честно да си признае, че се нуждаеше от Гизела... И то толкова силно, че можеше да умре за нея.

Без да се опитва да бъде безшумен, Рутгар се изправи. Звукът от чупенето на съчки наруши тайнствената тишина. Като изплашен горски дух Гизела се извърна с лице към него. Струйки мъгла се завихряха чувствено около голото ѝ тяло.

— Ти! — Гласът ѝ беше приглушен, вибрираше от нотки на изненада. Дали това не беше радост? Дали беше възможно, въпреки упоритите ѝ откази, и Гизела да се нуждае така силно от него, както той от нея?

— Не трябва да си тук — меко каза той.

Гизела стоеше с гордо изправена глава, без да се срамува от прекрасната си голота.

— Никой няма да се осмели да ме нападне тук.

Без да откъсва очи от нея, Рутгар свали ботушите и наметката си.

— Водата изглежда топла.

Лека усмивка пробяга по устните ѝ:

— Говори се, че вирчето ще погълне всеки, който се осмели да влезе в него.

— Но ти си още тук.

— Аз съм магьосница.

— Ако твоят вир обича магьосници, значи ще хареса и мен — каза Рутгар, докато продължаваше да се съблича.

— Защо?

Той пристъпи във водата.

— Защото аз съм любовник на една магьосница.

Водата наистина беше топла, както и парата, която обви краката му като жива и тръгна нагоре по хълбоците и гърдите му. Очите на Гизела се разшириха от изненада. Тя отстъпи, после спря.

Той я докосна. Тя потръпна, готова да отскочи назад, но все пак някак замръзнала в очакване на ласките му.

— Не ме отблъсквай, Гизела. Бях жесток с теб. Прости ми.

Очите ѝ блестяха от страст, от напирасщи сълзи. Тя го погали по лицето.

— Какво е това? Могъщият вожд моли за прошка?

Устните му потръпнаха и се разтеглиха в усмивка. Не беше се усмихвал, откакто тя се бе откъснала от него.

— Това рядко се случва — увери я той. — Не трябваше да те карам да прислужваш на Бертрис. — С безкрайна нежност отмахна златистите кичурчета коса от лицето ѝ. — Но ти много ме ядоса. Слабост е един мъж да желае толкова силно една жена, чувствата започват да го ръководят... Искях да те нараня, да те накажа, затова те принудих да се кланяш на Бертрис.

Очите на Гизела изгубиха топлината си и тя се отдръпна.

— Бертрис е много нежна и загрижена девойка. Трябва да се отнасяш добре с нея.

Рутгар усети как Гизела се скри в себе си — като цвят, който пази сърцевината си от студа през нощта. Не искаше да я изпусне. Ръцете му се стегнаха около талията ѝ.

— Ще се отнасям добре с нея. Но не искам да говоря за Бертрис. Тя е жената, която кралят ми дава. Както нарежда войските си, така нарежда и живота на мъже и жени — според разните си завоевания и политически маневри. Ти си жената, която възпламенява тялото ми и има власт над сърцето ми. Ти си ме омагьосала, Гизела. Не с вълшебна, а с чисто женска магия.

Тя поклати мълчаливо глава, той продължаваше да я държи здраво. Докосваше талията ѝ, а кожата му започна да гори навсякъде, сякаш нейната мека плът прилепваше по цялото му тяло. Навярно изпитвайки същото усещане, Гизела отпусна глава назад в неустоима покана. Той се наведе и докосна с език бисерните капки по лицето ѝ. После приплъзна устни по-ниско и засмука гърдите ѝ, изпълнен и с детски, и с мъжки копнеж. От устата на Гизела се отрони лека въздишка. Когато я отведе в плитката вода и положи главата ѝ върху мъха, поникнал на самия край на вира, тя се опита съвсем слабо да се възпротиви.

— Не, Рутгар, моля те.

— Не мога да те оставя — тихо каза той. — Използвах те най-жестоко и — бог да ми е на помощ! — ще го направя отново, ако се наложи, за да запазя мира в тези земи. Но най-вече те желаех за себе си. Само като те докосвам, изпитвам такава наслада, каквато доставя водата на човек, страдал от жажда цял живот.

Рутгар се наведе над нея и тя, притихнала, се отпусна в ръцете му. Зацелува я навсякъде, докато накрая тя сама поиска да я вземе. Той се плъзна възбуждащо по корема и гърдите ѝ и отново впи устни в нейните, а тя така плътно се притисна в него, че той почувства прилив на сили, какъвто никога не бе чувствал в битка.

— Вода? Нима съм като вода за прежаднелия? Дори не съм вино?

Той целуна присмехулно извития край на устните ѝ.

— Трябва повече да се упражняваш в съблазнителните слова, милорд.

— Така ли? — Рутгар се надигна и щом отдели тялото си от нейното, усмивката ѝ трепна. — Прекалено смела си за обикновена жена.

— Винаги си го казвал.

Гизела плъзна ръце по гърдите му, като го милваше и възбуждаше. Сякаш си играеха кой по-дълго ще издържи на изкушението. Магьосницата печелеше... Той тръсна глава и се хвърли назад във водата, а като се показва на повърхността, видя, че Гизела, впила очи в неговите, се измъкваше на брега. Тя се облегна назад, вирнала гърди и разтвори крака в безсрамна покана. Рутгар изстена, разтърсен от силата на желанието си. Магьосницата бе победила в малката им игра. Тя беше там, чакаше го и неговата единствена мисъл беше да я обладае...

Дълго след като телата им бяха достигнали върховете на екстаза, Рутгар не искаше да я пусне от прегръдката си. Те се плъзнаха в топлата и приятна вода. Лицето ѝ бе все още заровено в гърдите му, а краката ѝ — плътно обвили тялото му. Рутгар чувстваше как дишането ѝ се успокоява и мускулите ѝ се отпускат. Въпреки че беше уморен и доволен, той отново изпитваше непозната досега нужда. Не беше сигурен дали това му харесва — тази нужда превръщаше сивата равнина на неговото съществуване в ярки върхове и черни низини. Независимо дали му харесваше или не — не можеше да се отдели.

Както и Гизела нямаше сили да го напусне.

Изтощена и смутена от вина, възторг и меланхолия, Гизела се бе отпуснала на ръката на Рутгар, а Дуумсейър пристъпваше тежко по

горската пътека. Около тях се спускаше студена нощ. Покритите със скреж листа пукаха под копитата на коня, а дъхът ѝ се сливаше с този на Рутгар в леден облак. Студеното небе над черната гора беше осветено от милиони звездни точки. Съчетанието между студения мрак и изящното великолепие над нея отговаряше съвсем точно на настроението ѝ.

— Извършихме грях — каза с въздишка Гизела.

Рутгар я целуна, по тялото ѝ преминаха студени тръпки.

— Не сме извършили грях — прошепна той. — В този живот за нас има твърде малко удоволствие, за да отхвърляме това като грях. Освен това не предполагах, че жена, която смятат за магьосница, ще се притеснява от подобни неща.

— Аз съм християнка, кръстена по нареждане на проклетия ви крал.

— Проклетия ни крал!

Тя замълча.

— Както и да е, ти си християнска магьосница. Вярваш ли, че Бог отбелязва всяко твое прегрешение в някоя дебела книга, така че да може да прокълне душата ти на вечна смърт? — Той се изсмя тихо. — Ако е така, сигурен съм, че Бог ще има много малка компания в рая, а Църквата ще има огромно паство в ада.

— Ти се шегуваш с тези неща.

Той я целуна по тила.

— Това, което извършихме, не беше правилно! — Гизела се опитваше да не обръща внимание на топлината, която се разливаше по мястото, където устните му милваха кожата ѝ. С голямо усилие тя се извърна да го погледне. — След два дни ще дадеш свещен обет на Бертрис.

Той се намръщи.

— Казах ти, че не искам да говорим за нея.

— Мислиш ли, че като не говориш, тя ще изчезне?

— Не искам Бертрис да изчезне, Гизела. Тя ще бъде моя съпруга. Няма никаква връзка между моя брак и това, което изпитвам към теб.

Гизела измърмори някакво проклетие и отново се обърна напред. Ръцете на Рутгар затегнаха прегръдката си. Дъхът му стопли косата ѝ.

— Ще продължаваш ли да ми отказваш, Гизела? — Тя мълчеше. — Няма да спечелиш никога. Не можеш да се дърпаш от мен, както и

аз не мога да се въздържа да те искам. Бертрис ще бъде доволна. Ще ѝ дам сигурност и деца, но страстта си ще давам на теб.

Гизела се изви и положи глава на гърдите му. Той придърпа наметката си, така че да ги обгръща и двамата, и тя долови равномерния ритъм на сърцето му. Беше спечелила това сърце. Рутгар казваше истината — тя не можеше да бяга от него, независимо колко грешно беше отдаването ѝ. Той бе твърде силен, а тя — не.

През целия следващ ден я измъчваха угризения, докато помагаше на Бертрис да се приготвя за сватбата. Рутгар ѝ бе предложил да я освободи от задължението да служи на невестата му. Сега, когато отново я бе оплел в мрежите на страстта си, нямаше нужда да я държи под око. Гизела отказа. Никак не ѝ беше удобно непрекъснато да бъде с жената, спрямо която бе съгрешила, но Бертрис имаше нужда от нея. Само Гизела знаеше колко по-нещастна ставаше тя с приближаването на брачната нощ. Момичето се държеше смело, усмихваше се на гостите, беше безупречно любезно с пратениците на краля — епископа, който щеше да извърши брачната церемония, и графа, който щеше да я предаде на Рутгар от името на краля. Но когато останеше насаме с Гизела, Бертрис сваляше маската от лицето си и страдеше открито.

Гизела се опасяваше, че не помага особено много за повишаване духа на господарката си, защото тя самата вършеше задълженията си потисната и засрамена. Не бе свикнала с измамата и виновната ѝ душа страдеше. Презираше се за вчерашната си слабост. Не ѝ достигаше воля да се освободи от капана, в който я бе вкарало сърцето ѝ.

Късно следобеда в деня преди сватбата двете седяха в стаята на Бертрис и правеха последни приготовления по дрехите на булката. Неочаквано Бертрис взе ръката ѝ и я погледна с нежна загриженост.

— Моя скъпа приятелко, няма нужда от тези измъчени физиономии, които правиш. Зная за срещата ти с Рутгар.

Сърцето на Гизела се сви.

— Недей, Гизела, не гледай така. Ти не си ме обидила. Наистина, ако на моя господар Рутгар му е толкова приятно с теб, че изобщо да не ме докосне, аз ще бъда много доволна. Стига похотта му да не те обременява. Подозирам, че не си имала избор и не си могла да отклониш нападките му.

— Рутгар ли ти каза? — попита Гизела тихо, като не можеше да повярва, че той би могъл да бъде толкова жесток.

— Не. Нашата баба с огромно удоволствие ми съобщи, че двамата сте се срещали в гората вчера.

— Нашата баба?

— Лотар ми каза, че сме роднини, мила Гизела. Други могат да се преструват, че си обикновена крепостна, но аз не мога. Много съм щастлива, че до себе си имам жена от моята кръв.

Гизела не можа да сдържи сълзите си.

— Не плачи. — Бертрис изтри сълзите ѝ с бродирания край на своята кърпа за глава. — Ти не си ми направила нищо лошо. Адалинда повдигна въпроса за похотта, с която те преследва Рутгар, като си мислеше, че това ме интересува, но честно казано — аз изпитах единствено облекчение. Не съм човек с лесно наранимо себелюбие.

Двете се прегърнаха, а Гизела продължи да ридае.

— Обичаш ли Рутгар? — попита я Бертрис срамежливо.

Гизела кимна.

— Много ми е чудно как не те плаши.

— Аз трудно се плаша. Макар че той се опитва и един-два пъти вече е успявал да ме стресне.

— И въпреки това го обичаш. — Бертрис погледна за миг ръцете си, после вдигна замъглените си очи към Гизела. — Струва ми се, че изпитвам подобно чувство към... към Лотар. Когато съм с него, съм щастлива. Веднъж се срещнахме случайно в Стрингау, на палисадата, и той ме целуна или аз го целунах. Не зная как стана. Усещането, беше... невероятно.

— О, Бертрис! — тъжно възкликна Гизела.

— Няма нищо. Аз не се заблуждавам с глупави мечти. Ние сме братовчеди и дори да не бях обещана на Рутгар, никога нямаше да мога да се омъжа за Лотар. Освен това Лотар иска да стане свещеник, а най-отдадените на Бога свещеници нямат съпруги, както знаеш. Смятам, че един ден Църквата ще забрани това на всички свои служители.

В словата на Бертрис Гизела долавяше болката и отчаянието ѝ.

— Това най-много ме кара да се възхищавам от Лотар — неговото посвещаване на Църквата. — Тя въздъхна. — Не трябва да ме съжаляваш, братовчедке. Вече съм се примирила с този брак.

Гизела стисна ръката ѝ.

— Колко се объркаха и твоят, и моят живот.

— Да — въздъхна Бертрис, но успя да си наложи да се усмихне.

— Дяволски се объркаха.

— Гледай да не разлееш някоя кана върху важните гости — предупреди я Ерментруда по време на пиршеството вечерта преди сватбата. — Макар граф Лусиус да изглежда така, сякаш малко накваване ще му дойде добре. Не си го и помисляй, момиче!

Сякаш съдбата я наказваше за прегрешенията ѝ — Гизела трябваше да обслужва господарската маса, макар да нямаше никакво желание да бъде близо до Рутгар и Бертрис, както и до останалите техни гости. Адалинда седеше вдървено с изправен гръб и следеше празнуващите с безизразна физиономия. До нея Бертрис ровеше в храната си и изглеждаше крайно нещастна. Щом Рутгар ѝ заговореше, тя се опитваше да се усмихва, но само разтягаше неестествено устни. Самият Рутгар изглеждаше достатъчно неприветлив, за да изплаши човек с далеч по-висок дух от бедната Бертрис. Отляво на Рутгар пресветият епископ Галван ядеше и пиеше с такава охота, която показваше, че светите му задължения не намаляваха земния му апетит. Граф Лусиус от Тюрингия се забавляваше, като се опитваше да стисне всяка прислужница, която имаше нещастieto да мине по-близо до него. Седнал до графа, Лотар упорито се стараеше да не поглежда към Бертрис. Храната му стоеше недокосната, но виното и медовината караха очите му да блестят.

Гизела беше щастлива, когато пиршеството свърши и последните гости се озоваха в леглата си — в къщата, бараките, женското помещение, плевника и дори в параклиса. Масите в хола бяха избърсани и прибрани, а залата вибрираше от хъркането на онези, които бяха легнали по пейките край стената или на рогозките край огнището. Гизела седна пред огнището в кухнята и протегна уморените си крака. Откак служеше на Бертрис, тя спеше в стаята на господарката си, но тази нощ Бертрис искаше да се помоли насаме. Гизела също изпитваше нужда от усамотение, макар горещата медовина и топлината на огъня да ѝ действаха приспиващо. Ерментруда и помощничките ѝ вече хъркаха на рогозки до стената.

Гизела се сепна в дрямката си. Някой я докосна по рамото и прошепна името ѝ. Беше Гунтар.

— Добре ли си, Гизела?

— Разбира се. Защо да не съм добре?

На трепкащата светлина от пламъците луничките по носа му сякаш танцуваха.

— Драда каза, че всички трябва да се отнасяме особено внимателно с теб за известно време. Болна ли си?

— Не, не съм. Драда просто... — Стара жена, която се бърка там, където не трябва, каза си Гизела. Но Драда я обичаше и самата мисъл, че старицата разбираше как се чувства тя сега, правеше мъката ѝ попоносима. — Драда просто смята, че съм уморена. А ти защо не спиш, Гунтар? Не успя ли да си намериш място?

— Ерментруда каза, че мога да спя тук. А Рутгар ме изпрати да ти кажа да занесеш вино в стаята му.

Гизела помръкна. Не тази нощ, не точно тази нощ.

— Ще занесеш ли виното вместо мен, Гунтар?

— Да, щом кажеш. Наистина си уморена, нали?

— Да, Гунтар. Наистина съм уморена.

Ще спя в лечебницата, реши Гизела. Там поне щеше да е сама и да излее свободно сълзите, които се надигаха в нея. В каменната стаичка имаше малко легло, което вероятно никой не беше открил.

Тъкмо се бе съблякла и бе дръпнала завивките върху себе си, когато вратата на лечебницата се отвори с трясък и Рутгар изпълни рамката ѝ. Светлината на факлата в коридора го правеше да изглежда като черна сянка, обградена с червен ореол — вид, който напълно отговаряше на настроението му.

— Гунтар не може да замени човека, когото извиках — сопнато каза той.

Гизела беше наистина уморена — и физически, и душевно. Понеже нямаше желание да се разправя с него, тя зарови лице в завивките.

— Гизела? Болна ли си? — Ръцете му изведнъж се озоваха върху голите ѝ рамене и я обърнаха с лице към него. — Болна ли си? Отговори ми!

Страхът, който долови в гласа му, я трогна.

— Не съм болна.

Той я задържа още малко и Гизела усети как очите му я оглеждат в мрака. Плътта ѝ веднага пламваше там, където се спираше погледът му, и тя се презираше за слабата си воля.

Рутгар затвори с ритник вратата.

— Нямах ли поне една свещ? — попита той, докато ровеше из нещата върху масичката ѝ. — А, ето.

Слаба оранжева светлина затрептя в тъмнината. Когато се обърна към нея, Гизела видя, че на лицето му бе изписана безкрайна умора.

— Защо не дойде?

— Това е навечерието на твоята сватба.

— Значи имам още повече основания да се нуждая от теб тази нощ.

Тя скри лице в дланите си, неспособна да устои на съблазнителния му поглед.

— Няма да обиждам Бертрис така открито тази нощ. Сватбата е нещо специално за една жена. Няма да лежа с теб в леглото, което тя ще заема утре вечер.

Гизела се изненада, че Рутгар не избухна. Той дори я погали съвсем нежно.

— Това легло е много малко за двама ни.

Той хвана ръцете ѝ и като ги махна от лицето ѝ, целуна страните ѝ, челото, носа и най-сетне устните ѝ.

— Не ме отблъсквай тази нощ, Гизела. Имам нужда от теб.

— Знаеш, че не мога да ти отказвам. Колкото и глупаво да е, аз те обичам.

Той я дръпна от тясното легло върху пода заедно със завивките.

— Ще ни бъде студено тук — каза Гизела, докато Рутгар я притегляше в прегръдката си.

— Аз ще те стопля, обещавам.

Събудиха се от блъскане по вратата на лечебницата:

— Гизела? Там ли си?

Гласът на Лотар беше много настойчив. Гизела тръсна глава да пропъди умората, а Рутгар тихо изруга.

— Бертрис се разболя! Ела веднага и вземи лекарствата си!

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Бертрис умираше и Гизела не можеше да направи нищо, за да я спаси. Бледна, потна и отмаляла, тя бе толкова студена, сякаш ангелът вече я бе поискал. Свила колене към гърдите си, тя стискаше ръката на Гизела в отчаяние от болката. Не пускаше никого другото в стаята освен малката Луитгард, която редовно сменяше изцапаното бельо и използваните легени. На равни интервали Бертрис се опитваше да повръща, но в стомаха ѝ вече нямаше абсолютно нищо. Вместо храна бликаше кръв и тя се гърчеше в спазми, след които се отпускате, задъхана и изтощена.

Гизела ѝ бе дала отвара от бряст и ливадник за стомаха и от бяла върба за болката, но болестта беше много тежка, за да се повлияе от такива слаби лекове. Накрая бе прибегнала до буника, която не лекуваше, а само упойваше и облекчаваше болката. Когато Бертрис я помоли за още, Гизела поклати глава.

— Ако прекалим с това, няма да се събудиш.

— Това ще бъде избавление — прошепна Бертрис. — И без това умирам. Колко още трябва да страдам, преди Бог да ме спаси от този ужас?

Гизела стисна ръката ѝ. Не искаше Бертрис да се предава, но не можеше и да я лъже.

— Още малко — молеше се Бертрис. — Само още малко да ме отпусне. Тогава трябва да видя свещеника. Няма да напусна този свят, без да се изповядам.

— Само мъничко. — Гизела поднесе чашата към устните ѝ, после кимна на Луитгард да извика свещеника. Бертрис стисна ръката ѝ, щом отец Гонт влезе в стаята.

— Ще се върнеш ли?

— Разбира се.

— Закълни се, че няма да ме оставиш да умра сред тези чужди хора.

— Имаш моята най-свята клетва.

Свещеникът изгледа внимателно Гизела, като непрекъснато държеше кръста пред себе си, сякаш той можеше да го предпази от нея.

В залата, където, изглежда, целият Ардун чакаше притеснено, Рутгар подаде на Гизела стакан медовина и я дръпна до огнището. Тя незабавно бе заобиколена от питащи лица, но те отстъпиха пред смръщената физиономия на Рутгар. Остана само Лотар. Пребледнял и със сенки под очите, той изглеждаше не по-добре от Бертрис.

— От какво страда? — попита Рутгар.

— Не зная.

Рутгар въздъхна с нетърпението на човек, свикнал да побеждава врага с уменията си да върти меч и със силата на ръката си. Той не можеше да стои безпомощно, когато знаеше, че се губи някаква битка.

— Има ли някаква надежда? — тихо попита Лотар.

Гизела отпи от медовината. Течността я стопли и малко я отпусна, но камъкът остана да тежи върху сърцето ѝ.

— Тя умира — отчаяно призна Гизела. — Никога не съм виждала болест, която да поразява така бързо.

Рутгар я стрелна с остър поглед:

— Не мислиш ли, че това не е болест?

Тя не можеше да изкаже гласно тази твърде ужасна вероятност. Имаше доста отрови, които биха могли да докарат човек до такава агония, но кой би пожелал такова зло на малката и невинна Бертрис? Алран можеше да я проклина, че се жени за врага, но дори той не бе толкова безсърдечен, за да направи това, мислеше си Гизела. Дори да бе твърде великодушна в преценката си за него, ръката на Алран не бе достатъчно дълга, за да достигне крепостта от гората.

Рутгар избърса лицето си, сякаш се опитваше да махне нещо, което му пречеше да вижда. Изражението му бе мрачно и злокобно.

— Ако някой е отровил това нежно създание, ще го открия и тогава той ще съжали, че сам не е изпил отровата.

Отец Гонт слизаше по стълбите намръщен. Когато Рутгар стана с очевидното намерение да отиде в стаята на Бертрис, свещеникът сложи ръка на рамото му да го спре. Само един поглед беше достатъчен да убеди бедния отец да дръпне ръката си и той се окашля неловко.

— Дамата моли само Гизела да влезе при нея, милорд.

Всички очи се обърнаха към Гизела. Изражението на Рутгар разкриваше уязвимост, каквато тя не бе предполагала, че съществува у него.

Отец Гонт вдигна кръста, сякаш се пазеше.

— Гледай, вещице, да не изцапаш душата на бедното момиче, защото е пречистена за срещата с нейния Създател. Бог ще те накаже десетократно, ако поквариш една невинна с твоите магии.

— Млъкни, отче! — студено заповяда Рутгар.

— Аз само защитавам вашата милейди, милорд.

— Няма нужда да слушаме повече за магиите и дяволите, за които мърмориш цяла нощ. Млъкни или се махай!

Свещеникът прехапа ядосано устни, а Рутгар направи знак на Гизела да се върне към задълженията си.

Бертрис я посрещна със слаба усмивка, но веднага се сви в спазъм, много по-силен от отминалите досега. Дори буниката не беше достатъчно ефикасна. Когато най-сетне се отпусна в ръцете на Гизела, Бертрис успя да се усмихне. Гизела се чудеше на куража на това момиче, което бе смятала за толкова слабо и крехко.

— Малко остава. Виждам Тъмния ангел в далечината. — Устата ѝ трепна леко. — Мислех, че изглежда като Рутгар, но не е така. Той е красив, повече от красив.

— Бертрис, не се предавай!

— Не съжалявам, че ще умра, Гизела. Какво ме очакваше в живота освен нещастие? Бог ме вика в рая — това е проява на божията милост. Не тъжи. Не оставяй и Лотар да тъжи.

— Рутгар иска да говори с теб.

— Не, не искам да го обиждам, но не желая да го виждам сега.

— Нека поне Лотар дойде да те види.

— Лотар не трябва да ме помни такава. — Тя се засмя хрипливо. — Колко е странно, че все още страдам от греховна суета, когато съм толкова близо до срещата си с Онзи, когото красотата не може да измами.

Тя се сви отново в пристъп на болка. Гизела я държеше, докато повръщаше и дишаше тежко, после почисти кръвта от посивялото ѝ лице.

— Трябва да успокоиш Лотар — прошепна ѝ Бертрис, докато тя я бършеше. — Обещай ми.

— Знаеш, че ще го направя.

— И трябва да не се отделяш от Рутгар, ако наистина го обичаш. Гизела не може да измисли какво да отвърне.

— Бог ме пощади и аз няма да стана жена на Рутгар. Може би той ще постави задачата на някоя по-подходяща девойка — каза Бертрис с лека усмивка.

— Бог несъмнено ще постигне своето.

Гизела не се опита да припомня на братовчедка си, че благородниците не се женят за крепостни селянки. Те ги използваша. В някои редки случаи дори ги обичаха, но не се женеха за тях.

Бертрис се умълча толкова дълго, че Гизела провери дали още диша. Когато наведе глава, до устата ѝ, Бертрис прошепна с безкръвните си устни:

— Остани при мен, докато умра.

Гизела я погали нежно:

— Знаеш, че ще остана.

В личната приемна стая на Рутгар, встрани от голямата зала, Лотар, Рутгар и Адалинда чакаха мълчаливо, докато Гизела беше горе при Бертрис. Адалинда седеше до мангала и за пръв път изглеждаше вяла и отпусната, а не гордо изпъната. Рутгар стоеше до единствения прозорец на стаята и размишляваше, втренчен в тъмнината навън. Лотар крачеше нервно из стаята. Той беше изпил с необичайна за него жажда две гарафи с вино, които стояха празни върху масата, затова сега крачките му бяха малко колебливи и от време на време залиташе. Често поглеждаше навъсено към вратата и устните му редяха беззвучно някакви слова.

— Вие не скърбите за нея — изведнъж каза Лотар и изгледа другите двама. — Не скърбите! — Той седна до Адалинда. — Теб те разбирам — каза той на старата жена. — Ти никога не скърбиш за никого. Но ти... — Последното беше обвинение, отправено към Рутгар, който се извърна бавно и го изгледа студено.

— Ти си пьян, Лотар. Върви да си легнеш. Бертрис не иска да те види. Не иска да вижда никого освен Гизела. Едва ли ще ѝ помогнеш, като се напиеш до смърт.

— Ти имаш камък вместо сърце, Рутгар. Твоята годеница умира, а ти скърбиш само за загубата на преимуществата, които ти носеше бракът с нея.

Рутгар се владееше отлично. Малко хора биха се осмелили да му говорят така. Той не търпеше никакви обиди. Все пак трябваше да прояви снизхождение към човек, чиято родственица умира и чиято преценка се влияеше от прекомерното количество вино, което беше изпил.

— Седни, глупако! — заповяда му Адалинда. Тя изгледа гневно и двамата мъже. — Вашите взаимни обвинения не могат да помогнат на внучката ми, нито пък скръбта ви — независимо дали е по изгубената любов или по изгубената власт. Господарю, това не е случайна болест. На някого не е харесала идеята една саксонска благородница да споделя наследството си с франкски вожд.

— Нито съм сляп, лейди, нито съм неопитен. Добре разбирам каква смърт сполетя Бертрис от Стрингау. И когато открия човека, отговорен за нея, твоята внучка ще бъде отмъстена както подобава.

Адалинда кимна мрачно и изгледа Лотар смразяващо.

— Ето как говори един истински мъж. Един-единствен акт на отмъщение струва колкото целогодишно скърбене.

Лотар се извърна към нея, а тя продължи:

— Аз си тръгвам. Щом като внучката ми отказва утешението, което мога да ѝ предложа, отивам да си легна. Твърде стара съм, за да чакам цяла нощ смъртта. Съвсем скоро тя ще дойде и за самата мен.

За пръв път, откакто бе срещнал Адалинда, Рутгар си помисли, че тя наистина изглежда стара. Лотар се изправи, когато тя мина край него, но двамата изобщо не се погледнаха.

— От баба ти щеше да излезе свиреп воин — каза Рутгар.

— Да. Тя е повече мъж от мен самия и никога не пропуска да ми го напомни. — Раменете на Лотар се отпуснаха уморено. — Не е честно да я мразя заради това. Ардун е смисълът на живота ѝ. Тя много трудно преглътна горчивата хапка, когато баща ми предаде владението на крал Карл. — Той поклати глава с мътен поглед. — Всички жени в семейството ми са обречени да страдат. Майка ми умряла, като ме раждаше. Майката на Бертрис умряла до мъжа си, когато един алчен техен съсед нападнал Стрингау. Сега Бертрис, бедната нежна

Бертрис... Прокълнати са, те всички са прокълнати! — Той погледна Рутгар крадешком. — Сестра ми също.

Рутгар присви очи.

— Ти имаш сестра?

— Имам. — Лотар се изсмя горчиво. — Мила сестричка със силата на Адалинда, но лишена от злобата ѝ. Ти я познаваш добре. Твърде добре, би казал всеки по-наблюдателен брат. Но бедата е, че тя никога не е била признавана за родственица, затова не съм играл ролята на брат, освен когато ми е било удобно. — Той хвърли изпълнен с възмущение поглед към вратата, през която беше излязла Адалинда.

Просветлението избухна в ума на Рутгар, сякаш го бяха ударили с юмрук.

— Гизела?!

— Да, Гизела.

Рутгар изрева като ранен звяр:

— Какъв човек си, щом позволяваш своята кръв и плът да живее като крепостна селянка?

Лотар се втренчи в пода със зачервено лице.

— Ермангар никога не я нарече своя дъщеря. Когато майка ѝ умря, Гизела продаде свободата си за място до неговото огнище. Тя никога не предяви искания, но всички в Ардун знаят, че във вените ѝ тече неговата кръв. Уважението, което хранят към нея, не се дължи само на това, че е магьосница.

Рутгар седна. Мислите в главата му започнаха да се подреждат поновому с такава бързина, че почти му се зави свят.

— Защо не си ми казал за това по-рано?

Лотар вдигна рамене:

— Никой не смееше да говори за това, докато баща ми беше жив. Мисля, че Адалинда тайно се гордее, че Гизела е от нашата кръв, но едно толкова дълго мълчание се нарушава много трудно. Ако знаеше, щеше ли да престанеш да я преследваш и използваш?

Рутгар си спомни усилията, които напразно беше полагал, за да не допусне Гизела до сърцето си. Връзката ѝ с Ермангар щеше да бъде още едно основание да я търси.

— Не, това нямаше да я спаси. Едва ли има нещо в този свят, което би ме възпряло да я диря. Дори бракът ми нямаше да ме откъсне от нея.

Лотар изпъшка нещастно.

— Наистина ли цял Ардун смята, че Гизела е дъщеря на Ермангар? — попита Рутгар. В ума му се въртеше безумен план.

— Всички, които са били тук, когато Герсвинда принадлежеше на Ермангар, го знаят, защото магьосницата беше безумно влюбена в баща ми и никога не легна с друг. — Лотар се намръщи. — Тя беше трудна, когато той я отстрани от себе си. Това беше работа на Адалинда. Тя се страхуваше, че влиянието на Герсвинда над Ермангар щеше да стане по-силно от нейното.

— Има ли начин да се докаже произходът на Гизела?

— Какво значение има това?

— Питам има ли?

Лотар вдигна ризата си и показва малко червено петно под мишницата си, отстрани до лявата му гръд. То беше неясно оформено като сърце.

— Повечето, които носят нашата кръв, имат и този знак.

Рутгар почувства как стомахът му се свива. Гизела наистина бе незаконородена дъщеря на Ермангар.

— Ако Карл Велики иска от мен да се ожения за момиче от рода, управлявал тук преди мен, то трябваше да ми даде Гизела.

През мъглата, която обгръщаше ума му, Лотар много бавно осъзна за какво говори Рутгар.

— Ти... не е възможно да я искаш за жена!

— Защо не?

— Тя е крепостна, освен това е незаконородена.

— Свободата лесно се дава. Тя е моя крепостна мога да я освободя. А и самият крал е копеле.

Лотар го изглежда с неприкрито отвращение.

— Бог да ме прощава, но ти си един дявол. Ами бедната Бертрис?

— Никой вече не може да нарани или обиди Бертрис, освен ако не я спаси някакво чудо. Тя няма да се сърди на Гизела, че е заела мястото ѝ като господарка тук. Тя обича Гизела.

— Епископът няма да се съгласи на това.

— Епископът ще изпълни волята на краля. А той иска от мен да се ожения за саксонка, за да заздравя мира в района, затова ще направя каквото ми е наредил.

Щом Карл Велики научеше какво е намислил, можеше да поиска главата му на тепсия, но Рутгар се надяваше да не стане така. Кралят нямаше да бъде това, което беше, ако не беше толкова практичен.

На вратата се почука. След миг тя се отвори и Гизела влезе с каменно лице, обляно в сълзи.

— Милорд, Бертрис е мъртва.

Лотар скри лице в длани. Рутгар усети, че нещо го стегна в гърдите. Бертрис не бе заслужила тази съдба. Нито заслужаваше да бъде насилвана за този така ужасен за нея брак, нито заслужаваше да бъде убита заради ролята ѝ в една драма, която тя почти не разбираше. Надяваше се, че нежната ѝ душа най-сетне бе намерила покой.

Отец Гонт се вмъкна в стаята след Гизела.

— Милорд, тялото трябва да бъде пренесено в параклиса.

— Аз ще помогна да я приготвим — каза Гизела с треперещ глас.

— Не! — Свещеникът опипа кръста си. — Ти няма да я докосваш, проклета жено! Достатъчно лошо беше, че стоя до смъртния ѝ одър.

Гизела пребледня, но Рутгар избухна. Той хвана ръката ѝ.

— Казах ти вече да мълчиш, отче! Не пробвай търпението ми точно в тази нощ!

Отец Гонт се стресна и отстъпи.

— Махай се! Ще се погрижа тялото да бъде приготвено и преместено. Ще отслужиш молебен за Бертрис призори.

Свещеникът заотстъпва заднишком така бързо, че се блъсна в рамката на вратата. Разтреперан от възмущение, той изгледа гневно Гизела, преди да излезе.

Гизела също трепереше. Рутгар го усещаше, защото я държеше за ръката. Той потисна импулсивното си желание да я прегърне и успокои. Моментът не бе подходящ за разнежване.

— Гизела — каза ѝ тихо той, — иди в лечебницата и поспи. Има други жени, които ще се погрижат за тялото на Бертрис.

— Не, аз трябва да го направя.

Той обърна мокрото ѝ от сълзи лице към себе си.

— Бертрис вече няма нужда от грижи. Не можеш повече нищо да направиш за нея. Тя би искала от теб да се погрижиш за себе си.

Очите им се срещнаха за миг и тя сведе поглед.

— Лотар, заведи Гизела до лечебницата. Дай ѝ от нейните отвари за сън, тя се нуждае от почивка.

Лотар погледна Рутгар въпросително и той поклати глава. Ако кажеха на Гизела за решението му, тя изобщо нямаше да заспи, а страшно се нуждаеше от сън.

Без повече да се противи, Гизела излезе, подкрепяна от брат си. Лотар ѝ прошепна нещо успокоително, а тя облегна за малко глава на рамото му. Рутгар се усмихна, като се сети колко ревнив бе някога, когато смяташе, че Гизела е влюбена в Лотар.

— Спи — посъветва Рутгар Гизела така тихо, че едва ли би могла да го чуе. — Утре ще бъде нов ден.

А утре, въпреки протестите на когото и да било, Рутгар щеше да си вземе саксонска невеста.

— Хайде, момиче, трябва да ставаш.

Гизела се събуди от острия глас на Адалинда. И в най-спокойните времена гласът на баба ѝ не бе особено приятен, а тази сутрин ѝ се стори по-свиреп от всякога. Физиономията на старата жена бе посивяла и измъчена, беше по-сбръчкана от всякога. Замаяна и още сънена, Гизела си помисли за миг, че някакъв череп се носи над главата ѝ. После си спомни случилото се през нощта и разбра защо Адалинда бе остаряла толкова видимо.

— Будна съм — изпъшка Гизела.

— Тогава ставай, време е.

— Толкова рано ли ще бъде службата? Да не съм закъсняла?

— Вече е почти обяд, Гизела. Бертрис бе изпратена във вечните си покои преди няколко часа.

Очите на Гизела се разшириха ужасено.

— Почти обяд? Как може да съм спала толкова? Защо никой не ме събуди?

— Имаше нужда от сън.

Гизела набързо грабна дрехите си и дори не се запита защо баба ѝ проявява такова внимание към нея. Трябваше да иде до погребалната кладя на Бертрис и да се сбогува с духа на приятелката си.

Адалинда дръпна полата от ръцете ѝ.

— Няма да обличаш това.

Дрехата беше на майка ѝ — една от няколкото, които Рутгар беше възкресил за нея. Това бяха най-добрите дрехи, които някога бе имала, а сега Адалинда ѝ ги вземаше.

— Нямам нищо друго, което да облека. — Тя посегна, но Адалинда запрати настрани полата ѝ.

— Аз ще ти дам нещо. Загърни се с тази роба. Отиваме в моята стая.

Гизела беше озадачена, но нямаше друг избор, освен да се подчини. В стаята на Адалинда я очакваше вана с гореща вода, а до нея бе сложен мангалът. Когато баба ѝ с жест ѝ посочи да влезе в нея, Гизела се поколеба.

— Хайде, дете. Всичко ще ти стане ясно с времето. А сега имаме много неща за вършене.

Сигурно още спя и сънувам, реши Гизела. През цялото време, което бе преживяла в Ардун, баба ѝ я бе забелязвала само когато ѝ поставяше някаква задача или я наказваше за някакво нарушение. Никога през живота си Гизела не бе сядала в дървена вана с гореща вода и не се бе търкала със сапун, който мирише на люляк. Никога не бе влизала в покоите на Адалинда, освен, за да ги чисти. Сега се къпеше в разкош, а Адалинда лично я загърна с ленена кърпа, щом излезе от ваната. После взе да четка косата ѝ, докато изсъхна и започна да пада до кръста ѝ на меки и уханни вълни.

След като Гизела беше изкъпана, сресана и намазана с благоухания, баба ѝ я облече в булчинските дрехи в синьо и златно, които жените от тъкачницата бяха направили за Бертрис с толкова труд и старание. Украшена със скъпоценности лента за главата придържаше воала, а за краката ѝ дадоха меки чехли от бяла кожа.

— Ела, сложи си пръста тук. — Адалинда ѝ подаде навит на руло пергамент. — Рутгар ти връща свободата.

— За това ли бе всичко? Аз съм свободна?

Сърцето ѝ се стопли от жеста на Рутгар, макар сама по себе си свободата да означаваше твърде малко за нея, защото не можеше да напусне Ардун. Рутгар знаеше, че никога няма да го изостави.

— Ще го направиш — каза Адалинда, като я огледа критично. — Ще покажеш от каква кръв си. Имаш повече кураж от другите. Ще направиш каквото трябва.

— Какво трябва да направя?

— Трябва да се омъжиш за Рутгар, сестро. — Гласът на Лотар я стресна. Той стоеше на вратата и болнавият цвят на кожата му контрастираше с ярките цветове на най-хубавите му дрехи. Като въздъхна замислено, Лотар се усмихна: — Трябва да те отведе за брачната церемония.

Гизела не отговори. Сега вече бе сигурна, че сънува.

— Нямах ли какво да кажеш? — попита Адалинда.

Гизела отвори уста, но от нея не излизаше звук.

— Това е за добро, сестро. Рутгар е хубав човек и ще се отнася с теб както трябва.

В двора, между господарската къща и параклиса се бе събрала огромна тълпа. Гизела зърна ковача Томас и малкия Джеф, Драда, Гунтар, Ерментруда и Луитгард. Те ѝ се усмихнаха окуражително, когато мина покрай тях, хванала Лотар под ръка. Воините бяха облечени в най-хубавите си дрехи. Етих подсмърчаше, сякаш той бе планирал това събитие. Джилън изглеждаше позеленяла от злоба. Игуменката от Гандершайм бе много сериозна. Тя бе дошла да види сватбата на Бертрис, но бе изпратила съобщение предния ден, че няма да успее да пристигне преди самия сватбен ден. Колко тъжно, помисли си Гизела, че не беше тук, за да се сбогува с Бертрис.

На стълбите пред параклиса стоеше Рутгар, облечен в черно и златно, вперил нежен взор в любимата си, която приближаваше към него, водена от брат си. Епископ Галван бе бляскаво облечен, както подобаваше на кралски любимец. До него стоеше отец Гонт — с такава физиономия, сякаш някой бе опрял нож в гърба му. Граф Лусиус наблюдаваше от първите редици на тълпата и се усмихна студено на Гизела, когато Лотар я повери на грижите на Рутгар. Голямата ръка на Рутгар обхвана нейната и я стисна нежно за кураж. Нищо не изглеждаше истинско — освен че ръката на Рутгар бе толкова здрава и топла, а нейната — толкова студена.

Церемонията протече за Гизела като в мъгла. Параклисът беше много задушен — в него се бяха скупчили прекалено много хора. Гизела бе замаяна, струваше ѝ се, че се издига над земята, а тялото ѝ е въздушно. Рутгар я подхвана, когато се олюля. Тя тръсна глава и изведнъж всичко стана истинско — монотонното мърморене на епископа над неспокойно шумящата тълпа, миризмата на толкова много тела, събрани в малко пространство, празнотата, която

чувстваше в стомаха си, здравата ръка на Рутгар, която я стискаше под мишницата.

Това не беше сън — беше лудост, но не беше сън.

Епископът обяви Гизела за съпруга на Рутгар. Младоженецът я целуна нежно по челото. Гизела притвори очи и за пръв път в живота си припадна.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Седнала в стаята на Рутгар, Гизела се чувстваше като пируваща кралица от епическа легенда. Рутгар се бе изтегнал в един стол наблизко, сключил ръце под главата си. Той я наблюдаваше доволно — като хищник, който току-що е повалил особено вкусна сърна, и се усмихваше търпеливо, докато тя поглъщаше втора порция пастет от еленово месо.

Долу, в хола, гостите пируваха, а Гизела се гощаваше в стаята на Рутгар. Не страдеше от никаква болест, която да не може да се излекува с малко храна, но Рутгар все още се държеше така, сякаш тя може да рухне всеки момент. Той й спести напрежението да присъства на сватбения пир и сам се грижеше за нея, докато Адалинда и Лотар ги заместваха като домакини.

— Съжалявам, че припаднах — каза Гизела, хапвайки сирене.

— Адалинда трябваше да те нахрани. Сигурна ли си, че не си болна? — Той я огледа загрижено.

— Добре съм. Всъщност... преяла съм.

Тя си спомняше изминалия ден съвсем неясно, не знаеше кое бе истина и кое — сън. Сега съзнанието й бе прояснено, но светът все още й се струваше не съвсем реален. Вече не знаеше къде е и коя е.

— Наистина ли сме женени? — колебливо запита тя.

— Самата истина — сякаш Светият отец сам ни е венчал.

— Това е много странно, милорд. Да се ожениш за крепостна? За една обикновена робиня без баща?

Той поклати глава.

— Вече не си крепостна, а господарка на цялата земя оттук до Северното море.

Гизела притвори очи. Мислеше си, че като ги отвори, светът отново ще бъде предишното мрачно място. Но не стана така. Тя все още седеше в стаята на Рутгар — която вече беше и нейна — а в очите му се четеше глад, който нямаше нищо общо с храната, поставена пред тях.

— Бертрис...

— Тя няма да ни се сърди.

Гизела вярваше, че е така. Но чувството за нереалност остана.

— Благородните военни предводители не се женят за обикновени прислужници.

— Гизела, ти си всичко друго, но не обикновена. Не ти ли казах веднъж, че би надминала по блясък всяка благородна дама в двора на крал Карл?

Тя се изчерви и почувства как особена топлина обгърна сърцето ѝ. Беше мечтала да стане съпруга на Рутгар, но никога не бе вярвала, че това може да се сбъдне. Ето че се бе случило... Тя щеше да изживее живота си с него, да му роди деца, да бъде негова съпруга. Това бъдеще ѝ се струваше прекалено хубаво.

Рутгар вдигна малката масичка, на която бяха подредили вечерята им, и я сложи настрана. Гизела се досети за намеренията му от погледа му. Тя се усмихна дяволито.

— Не мислиш ли, че трябва да слезем долу?

— Не. — Той я хвана за ръце и я изправи на крака.

— Но твоите гости може да се обидят.

— Нашите гости, мила.

— Нашите гости — съгласи се тя с усмивка. Никога преди очите му не я бяха поглъщали така жадно, както сега.

— Гостите ни гуляят и се забавляват отлично — каза Рутгар и я притегли към себе си. — Няма да им липсваме, ако си направим наше лично тържество. — Погали я по страната, после вдигна булото от главата ѝ. — В края на краищата ти си преуморена. Всички в Ардун знаят, че припадна в краката ми.

Докосването на Рутгар я накара да забрави необичайния ден. Тя въздъхна доволно, когато ръцете му се плъзнаха по раменете ѝ, а после се върнаха нагоре и спряха върху гърдите ѝ. Много дрехи разделяха тялото ѝ от милувките му, но въпреки това тя чувстваше обещанието за нови и по-сладки ласки.

— Изтърпях целия днешен ден, защото мислех за този момент — тихо прошепна той. — Сега си наистина моя, в очите на Светата църква и на цялото християнство. Кажи ми, че идваш при мен по собствено желание, че не само тялото ти, а и сърцето ти ми принадлежи.

— Няма част от мен, която да не е твоя. Знаеш, че те обичам, Рутгар.

Той я накара да седне на леглото и събу обувките ѝ, после смъкна чорапите ѝ. Започна да я гали, възбужда и милва, докато накрая мангалът повече не бе нужен, за да я топли. Тя копнееше да легне и да почувства допира му по цялото си тяло.

— Рутгар — пламенно прошепна Гизела, отметнала назад глава.
— Моля те.

Той се усмихна, хвана я за ръце и я изправи отново на крака.

— Обърни се, любов моя, за да развържа тези досадни връзки.

Дрехите падаха по пода. Тя искаше да стъпи встрани и да се обърне към него, но той я притисна до себе си и започна да целува косата, шията и раменете ѝ. Тя потръпваше неспокойно.

— Търпение — шепнеше той, но ръцете му продължаваха да я възбуждат все повече.

Единствено тънката ѝ долна риза бе останала помежду им. Гизела искаше да я разкъса, да почувства мазолестите му ръце по горещата си плът. Пресекливото му дишане показваше, че той също се измъчваше от сдържаната си възбуда.

— Това наистина е сватба — прошепна Рутгар, а ръката му се плъзна по корема ѝ, между краката ѝ. — Това е съвкуплението, което ще ни свърже завинаги, така че никой да не може да ни раздели. Ти си моя за вечни времена — да приемаш моята похот, моето семе, както и да държиш сърцето ми в ръцете си. — Тя почувства усмивката му до лицето си, когато той взе ръката ѝ и я насочи там, където се издуваха панталоните му.

Гизела се обърна и на драго сърце прие предложението му, измъчвайки го така, че той се хвана за колоната на леглото. Тя нетърпеливо свали панталоните му, но той се отдръпна със стон.

— Ако продължиш, играта ни ще свърши, преди да е започнала истински. — Рутгар я изпиваше с поглед. — Свали тази риза. Искам да видя каква съпруга съм си взел.

Тя се съблече без колебание и застана гордо пред него. Той се втренчи в гърдите ѝ, сякаш никога досега не ги беше докосвал и милвал, а устата му се изкриви в завоевателска усмивка. Туниката и ризата му изчезнаха с едно повдигане на широките му рамене. Гол и нетърпелив, Рутгар ѝ подаде ръка.

— Вълшебнице — тихо каза той, — ела и ме плени със своята магия.

Рутгар игриво я плесна отзад и Гизела се събуди.

— Мързеливо момиче, още ли спиш?

Тя го изгледа укорително, после се прозя, тъй като не я беше оставил да си почине както трябва. Макар сватбената нощ да бе започнала, когато слънцето бе все още на хоризонта, Рутгар не ѝ бе позволил да заспи до първи петли.

Гизела се пресегна и разтри мястото, където я беше плеснал, но ръката му бързо измести нейната.

— Заболя ли те?

— Не.

Масажът му много скоро премина в милувки. Пръстите му се плъзнаха по корема ѝ и дъхът ѝ секна. Макар отпаднала от любене, тя отново го желаше.

— Магьосница. — Рутгар я целуна леко по корема. — Правиш такива магии, че съм готов да стоя цял живот в това легло с теб. — Изглеждаше сериозен, нито един мускул на лицето му не трепна и той дръпна ръката си. — Но стига толкова засега. Имаме гости, които могат да се почувстват пренебрегнати. Един мъж не трябва да бъде толкова влюбен в невестата си.

Гизела се надигна от леглото, но Рутгар я притисна обратно върху възглавницата със страстна целувка.

— Спи, ако си още уморена. Любих те прекалено много снощи.

— Не искам твоите... нашите гости да си мислят, че си ме вързал за леглото за собствено удоволствие — усмихна се тя.

Рутгар вдигна вежда и отвори вратата.

— Ще ти изпратя някого — обеща той и излезе.

„Сега пък какво има предвид!“, учуди се Гизела.

След малко плахо почукване на вратата оповести пристигането на Луитгард.

— Господарят каза, че аз ще ти бъда прислужница — обясни момичето.

— Прислужница? — засмя се Гизела. Защо ѝ беше нужна прислужница?

Луитгард продължи да я гледа с необичайна почителност.

— Искаш ли да ти донеса нещо за ядене?

— Не, разбира се. Ще слеза долу да се нахраня.

— Всички ядоха доста отдавна.

— Тогава ще намеря нещо в кухнята.

Луитгард се нацупи неодобрително:

— Ако аз бях господарка, щях да искам да ми носят медени хлебчета и сладка сметана всяка сутрин. А може би също кървавица и вино.

Изведнъж Гизела осъзна, че новото ѝ положение означаваше много повече от това да лежи, без да се срамува, в прегръдките на Рутгар всяка нощ. Тя беше господарка на всички онези, които до вчера наричаше приятели, наставници, противници. Дяволита усмивка грейна на лицето ѝ като си представи как Хилда, жената на отец Гонт, щеше да се гърчи от яд, като разбере, че детето, чието легло някога пълнеше с крастави жаби, сега беше господарка на владението. А Джилън с нейните хапливи забележки и лицемерничене — сигурно сега беше посиняла от завист и притеснение.

Стана ѝ забавно, но въпреки това знаеше, че не можеше да използва новото си положение, за да си отмъщава. Щеше да бъде много дребнаво. Благородната Бертрис никога не би си помислила за такова нещо.

Изведнъж реалността я връхлетя отново, заедно с образа на Бертрис. Бракът с нея беше една много рискована за Рутгар постъпка. Нищо чудно, че толкова много от гостите изглеждаха смутени и не особено доволни от сватбата, включително и великолепно облеченият епископ. Рутгар се бе оженил още в деня на погребението на своята годеница. Това очевидно не бе особено почиттелно поведение. И за кого се беше оженил? За крепостна! При това незаконородена. Жена, дадена му не от краля, както беше Бертрис.

Стомахът ѝ се сви, като осъзна какво бе сторил Рутгар. Сигурно много я обичаше, за да се лиши от имущество и да рискува да си навлече гнева на Карл Велики.

— Можеш да я носиш, има цвета на очите ти. — Луитгард метна една пола на леглото, после отново се наведе над някакъв предмет.

— Какво е това? — Гизела забеляза със закъснение резбования сандък, в който ровеше Луитгард.

— Адалинда нареди да го качат тук още вчера. Каза, че бил на майка ти. Някои неща наистина са много красиви.

Гизела надникна в сандъка и започна да рови в него заедно с Луитгард. Дрехите бяха много красиви — по-красиви дори от малкото неща на Герсвинда, които вече беше видяла. Да бъдеш дама определено си имаше своите преимущества.

Когато новата господарка отиде в кухнята да закуси, Ерментруда вдигна голям шум и настоя да ѝ сервират в залата.

— Не си правете труда — помоли Гизела, — само ще си взема малко сирене и х-м-м! Това печено пиле ли е? — С пакостлива усмивка тя дръпна единия крак на пиленето. Атруда и Фределин ѝ се усмихнаха колебливо, а Джилън се цупеше над тестото, което месеше.

— Махни ръцете си от птицата, ще ядеш в залата! — заповяда Ерментруда. — Някоя господарка на Ардун няма да закусва като непослушно дете, което си взема тайничко от масата! Вън!

Готвачката я последва в голямата зала, носейки поднос със сирене, избрани парчета от печена кокошка, няколко филии меден хляб и купа варен овес.

— Не мога да изям всичко това! — възкликна Гизела.

— Изяж го! — нареди Ерментруда. — Сега, когато си съпруга, ще ти трябват сили. Знам по себе си, погребала съм трима добри съпрузи.

Вероятно ги е прехранвала до смърт, помисли си Гизела. Не можеше да познае дали това бе същата жена, която обикновено я цапваше през ръката с бъркалката, ако посегнеше да опита пудинга или щипнеше късче месо, преди да бъдат сервирани.

Гизела се хранеше необезпокоявана. Повечето гости бяха отишли с Рутгар на лов, останалите все още се излежаваха в леглата си поради главоболие или стомашни проблеми заради препиване. Чак когато привършваше с щедрите порции на Ерментруда, Лотар се присъедини към нея на масата и накара една прислужница да му донесе медовина.

По цвета на лицето му Гизела прецени, че медовината беше последното нещо, което му бе нужно сега. Той се отпусна тежко на стола до нея.

— Добре ли си, Лотар?

— Достатъчно добре.

Тя не знаеше как да го утеши. Бертрис ѝ бе споделила чувствата си към Лотар, но Гизела не бе предполагала, че и той бе изпитвал същото към нея. Никога не го бе виждала да поглежда към жена, толкова големи бяха, амбициите му да стане свещеник.

— Бертрис...

— Тя е много по-щастлива там, където е — уверено продума Лотар. — Липсва ми, това е всичко.

— И на мен също.

Той се усмихна тъжно.

— Ти винаги си приемала наранените същества под крилото си.

Атруда му донесе стакан с медовина и той отпи голяма глътка. Като видя гримасата на Гизела, Лотар каза:

— Не ме укорявай, сестро. Няма да се напия до безсъзнание, макар точно това да ми е нужно. Не ще посрамя паметта на нашата братовчедка.

Неочаквано чувство на вина накара Гизела да премигне. Чувствителен за настроенията ѝ, Лотар посегна към ръката ѝ.

— Не си мисли, че си я обидила. Бертрис щеше да е щастлива да те види на мястото ѝ като съпруга на Рутгар. Когато ѝ казах за несправедливостта, която понасяш, тя плака за теб с нещастиято, което те е сполетяло.

— Какво си ѝ казал?

— Че сме брат и сестра. Защо да не признаем онова, което всички знаят? Баща ми няма да стане от гроба да ме накара да мълча. Нашата баба не отрича истината. А твоят съпруг ще иска всички да знаят, че е взел дъщерята на Ермангар за жена.

— Рутгар? — Изведнъж Гизела почувства, че ѝ прилошава. — Казал си на Рутгар?

— А защо мислиш, че се ожени за теб? Отначало бях изненадан, но това е едно добро разрешение и за двама ви. Той се нуждае от саксонска съпруга от рода на старите владетели, за да заздрави мира. А ти получаваш свобода, положение, сигурност... всичко, което винаги ти е било отказвано. Радвам се за теб, сестричке моя.

— Ето защо ме взе за жена. — Гизела се чувстваше безкрайно глупаво.

— Беше истински подвиг да го убедя, че говоря истината за потеклото ти — призна Лотар. — Отначало му беше трудно да

повярва, затова му показах белега. — Една усмивка омекоти измъчената му физиономия. — Не бях сигурен, че го имаш. Понякога жените от нашия род го нямат. Но ти сигурно не си от изключенията, защото след като научи за този знак, Рутгар бе твърдо убеден, че нито епископът, нито кралят, нито самият ад могат да му попречат да те има.

Трябваше да се досети — благородниците не се женят по любов! Спомни си как се беше усмихвал Рутгар, когато докосваше малкия белег под гърдата ѝ. Той никога не отричаше, че я бе използвал като средство да подчини народа ѝ. Не можеше да му се сърди за това. Той не я беше излъгал — тя самата се бе излъгала. Това просветление помрачи един ден, който бе започнал наистина чудесно.

Лотар я изглежда недоумяващо.

— Трябваше ли да държа езика си зад зъбите, Гизела?

— Направил си това, което си смятал за правилно.

— Не искаше ли да бъдеш съпруга на Рутгар?

— Точно това исках. — Беше го желала много повече. Беше искала да бъде жена, а не талисман, да бъде желана заради самата нея, а не заради онова, чийто символ беше.

Очите на Лотар бяха проникателни, стигнаха до сърцето ѝ.

— Гизела — нежно каза той, — любовта е нещо рядко срещано. Тя е най-добра, когато е насочена към Бога. Имаш страстта на Рутгар и неговото уважение. Той ще се грижи добре за теб.

Тя стисна ръката му в отговор.

— Зная, Лотар, зная...

Раздразнението не я напусна през целия ден. В сутрешните часове везните бяха уравновесени — колкото се ядосваше на Рутгар, толкова я беше яд и на себе си. Но с времето гневът ѝ натежа към Рутгар. Затова когато гостите се върнаха от лов, Гизела беше довольна, че ще се погрижи за банята на съпруга си.

— Ловът беше ли успешен? — попита тя, докато му помагаше да сваля горната си риза.

— Да, чудесно беше.

Разбира се, че е бил, помисли си Гизела раздразнено. Когато Рутгар ловуваше, жертвата му никога не се спасяваше, независимо дали беше елен, крепост, мъж или жена.

— Донесохме два елена, но доста ги погонихме.

Вероятно преследването е било далеч по-благородно от нейното, обидчиво си каза тя.

Рутгар потъна във ваната с блажена въздишка.

— Граф Лусиус е доста добър с лъка. Той улучи едното животно.

Гизела сапунисваше гърдите на съпруга си и слушаше довольното му като на тигър мъркане. Тя имаше страстта му, беше й казал Лотар. И това беше нещо.

Доставяше й удоволствие да усеща грапавините на мускулите му, ръбчетата на белезите. Рутгар беше боец. Той живееше заради победата и я постигаше по всякакви възможни начини. Гизела беше оръжие за него, също както мечът му — нещо, което владееше, за да постига власт, и което обичаше — заради ползата, която му носеше.

Четири дълги драскотини на гърба му показваха къде го бе одрала, без да иска, в най-страстните моменти през нощта. Тя имаше страстта му, както той — нейната. Защо това не й стигаше?

Рутгар изпъшка, когато Гизела проследи драскотините с ноктите си.

Тя се усмихна невинно.

— Нека измия косата ти.

Рутгар изтърпя стоически силното търкане.

— Ти си в особено настроение, жено. Трябва ли да внимавам да не взимам вино от ръката ти тази вечер?

— Затвори очи — предупреди го тя.

Водата за плакнене беше направо от кладенеца, леденостудена, както извираше от земята. Когато я изля върху главата му, той изрева гръмогласно. Отмъщението бе сладко.

Рутгар се изправи и яростно избърса водата от очите си.

— Божичко, жено! Да не се опитваш да ме убиеш?

Гизела бързо отстъпи на безопасно разстояние и се усмихна дяволито.

— Водата не беше ли добре затоплена, мили съпруге?

— Жени! — Той излезе от ваната и хвърли кърпата настрана. — По-добре да се изправа срещу орда хуни. Те поне открито показват намеренията си.

Гизела му се изплъзна игриво, когато той се опита да я издебне, гол и заплашителен като онези варвари, за които говореше.

— Какво те накара да си извадиш жилото този път?

— Защо не ми каза, че си се оженил за мен, понеже съм копелето на Еркандар? Защо ме накара да си мисля, че... — Не можеше да изкаже с думи собствените си глупави предположения.

— Да си мислиш какво?

— Отговори първо на моя въпрос!

— Едва ни бяха венчали и ти се отпусна като увехнал плевел и припадна. А после — той се усмихна похотливо — имах да правя много по-интересни неща, вместо да приказвам. Защо те ядосва това, глупаво момиче?

Трябваше да се досети, без да му се обяснява, ядосваше се Гизела. Тя вирна глава и го изгледа високомерно.

— Кажи ми! — Рутгар подпря ръце на стената от двете ѝ страни и я затвори като в клетка. — Ще намеря отговора, преди да си ми дала някоя отвара, от която цяла нощ да прегръщам нощното гърне. Кажи ми! — Гизела усещаше топлината на голото му тяло, поради което вече забравяше гнева си.

— Накара ме да си мисля, че... се жениш за мен, защото...

В очите му проблесна прозрение.

— Мислила си, че се женя за теб от силни чувства? — Беше достатъчно умен да не се изсмее, но тя забеляза веселите пламъчета в очите му и като го отблъсна рязко, побягна от него. — Гизела, върни се тук!

Тя се чувстваше измамена и се държеше като глупачка. Неспособна да го погледне, тръгна към вратата, но той я дръпна и я обърна към себе си. Очевидно вече губеше търпение.

— Какво искаш от мен, Гизела? Да коленича пред краката ти и да декламирам безсмислени поеми като някой глупав ухажор в двора на крал Карл ли? А може би да те лъжа с приказки за любов и всеотдайност или как ще посека десет хиляди дракона, само да поискаш?

— Не, не искам да ме лъжеш.

Рутгар повдигна брадичката ѝ и я целуна така, че ѝ напомни за силата на онова, което ги свързваше.

— Ти имаш цялата ми страст, Гизела, съмняваш ли се в това?

Тя не се противопостави, когато я отнесе до леглото и умело я съблече. Не можеше да му отказва, а и не искаше. Той знаеше, че винаги успява да я прелъсти и беше прав.

— Бракът е един договор — каза Рутгар и зацелува гърдта ѝ. — Законен ритуал. Той няма нищо общо с това, което е между нас. Аз те взех заради това. — Езикът му близна малкия сърцевиден знак, който доказваше нейното потекло. — Но не това обичам да любя. Без теб животът ми е блед — месо без сол, хляб без мед. Бракът е политика, Гизела. Това, което ни свързва, е много сладко.

И той вложи цялото си старание и нежност, за да ѝ припомни какво има предвид. Тя се извиваше като дъга и изгаряща от желание, шепнеше името му.

— Още ли се сърдиш, мила? — прошепна той в ухото ѝ.

— Отпусната като увехнал плевел, а? — дяволито попита тя. — Можеше поне да измислиш нещо по-поетично.

— Аз не съм поет, а воин. — Той се притисна в нея. — И знам едно нещо, което не е увехнало като плевел.

— Така ли?

Той ѝ го доказва. Гневът на Гизела се стопи в горещината на тяхното сливане.

— Нуждая се от теб. Господ да ми е на помощ, но се нуждаю от теб.

Можеше и да не я обича истински, но се нуждаеше от нея. Това трябваше да е достатъчно.

Те лежаха известно време, вплели тела, докато потта изсъхваше по кожата им и дишането им се успокояваше. Стаята беше тъмна, нощта неусетно се бе спуснала над тях. Рутгар не изпускаше Гизела от прегръдката си, сякаш единствената му цел беше да разполага с тялото ѝ по всяко време.

— Отново те продрах — каза тя и нежно погали новите драскотини.

Той се засмя тихо:

— Все още се опитваш да ме убиеш, нали? По-добре да ми издереш гърба, отколкото да ми сипваш някакви магьоснически отвари във виното.

Тя се размърда неохотно, но тялото му отново я притисна.

— Не трябва и тази вечер да изоставяме гостите си.

— И без това всички вече са пияни — каза Рутгар в ухото ѝ. Тя почувства намеренията му и си каза, че едва ли щяха да вечерят.

Изведнъж силно блъскане по вратата наруши романтиката на уединението им.

— Какво има? — попита разтревожено Рутгар.

— Битка, милорд. — Гласът на Одо звучеше напрегнато. — Бунтовниците са проникнали през отбранителните насипи и рова и атакуват стените. Обсадени сме!

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Гизела си проправи път през гостите и слугите, струпали се в голямата зала, и излезе на двора, където нощта вече започваше да избледнява в сиво пред новия ден. В Ардун кипеше трескава дейност. Всеки боеспособен мъж бързаше да иде до крепостните стени и да се покатери по някоя стълба на платформата, която се простираше по дължината на цялата палисада. Жените мъкнеха кофи с вода от кладенеца, за да бъде загрята за лечебницата. Гостите, разбудени, но още сънени, искаха да им бъде обяснено за какво е цялата олелия. Няколко по-издръжливи пиячи, които още не се бяха оттеглили от сватбеното пиршество, вдигаха мътен поглед от стаканите с вино и се питаха защо тържеството бе приключило така изненадващо.

Луитгард изтича до Гизела с развети коси и зачервени от студения въздух страни.

— Господарке! — задъхано каза тя. — Драда иска да знае дали жените трябва да останат в женското помещение, или да дойдат в къщата.

Това обръщение я накара да проумее, че сега тя, а не Адалинда бе отговорна за жените и децата в крепостта, за запасите с храна и вода, както и за ранените.

— Почакайте малко — каза тя. — Не мисля, че сме в голяма опасност.

— Както кажете, господарке. — Момичето хукна нататък, уплашено.

Гизела чуваше викове от стените. Това нелепо нападение трябва да свърши, преди слънцето да е изгряло. Какво си мислеше Алран, като нападаше направо крепостта? Неговата дрипава, гладна и недисциплинирана дружина не можеше да се надява да проникне през стените. Обикновено Алран не беше такъв наивник.

Тя тръгна към онова място в палисадата, където знаеше, че може да надникне и да види нападателите. Същият процеп, през който бе наблюдавала с другите слуги как Рутгар се бе появил с изгрева на

слънцето в онова лятно утро. Но Адалинда я настигна и я хвана за ръката:

— Гизела! Трябва да кажеш на Драда да доведе жените в къщата!

— Няма чак такава опасност.

Адалинда обходи с поглед крепостните стени. Очите ѝ горяха странно.

— Само глупаците мислят като теб, дете. Смятат, че са в безопасност зад крепостните стени, зад броните си и зад техния железен предводител.

Тонът на Адалинда накара Гизела да потръпне. Тя погледна към мястото, където Рутгар стоеше на платформата. Железните плочи на бронята му блестяха на току-що изгрялото слънце и сякаш се запалваха — също както в деня, когато за пръв път бе влязъл в живота ѝ.

— Бунтовниците едва ли се надяват да победят — каза Гизела. — Стената, където Рутгар направи пробива си, отдавна е поправена, а освен това воините му са далеч по-многобройни от тези на Алран.

— Да, така е. Но половината са пияни по случай твоята сватба, внучке. Никога не подценявай хитростта на Алран, нито бойния дух на твоя народ. Онези, които се борят за свободата си, имат два пъти повече сили от онези, които се бият, за да поробват. Ти си господарка тук, поне засега. Погрижи се за тези, които имат нужда от теб.

Гизела проследи с поглед баба си, която се отдалечи към къщата с царствена осанка. Нещо наистина не беше наред. Алран не беше глупак, за да жертва хората си в една безсмислена атака, нито пък Адалинда бе толкова неопитна, че да сияе в очакване на победа, когато поражението беше неизбежно. Ужасно подозрение се зароди в ума на Гизела. Тя се обърна и побягна към къщата.

Опасенията ѝ бяха напълно основателни, защото щом стигна до тъмния коридор встрани от стаята на господаря, пред нея се изправи познато лице. Не беше го срещала от времето, когато беше с Алран в гората.

— Гарет!

Ужасеният ѝ шепот бе пресечен веднага, тъй като бунтовникът я дръпна в тъмната част на коридора, запушвайки с едната си ръка устата ѝ.

— Тихо, девойче, тихо! Минаването през тунела става бавно, а трябва да се съберем достатъчно хора, за да не ни изколят, преди да сме си свършили работата.

Гизела се опита да се бори, но скоро разбра, че не може да мери сили с Гарет. Неясните шумове, които идваха от господарската стая, и подсказаха, че останалите саксонци излизаха от тунела за бягство, който извеждаше в гората. Очевидно човек от къщата бе дръпнал тежкия килим, покриващ вратичката на тунела, и бе махнал резето, така че хората на Алран да излязат.

— Стой мирно! — посъветва я Гарет. — Трябва да се радваш, че ни виждаш, Гизела. Чухме какво ти е сторил този дявол Рутгар и сме тук, за да те освободим и да се погрижим саксонските земи отново да бъдат управлявани от хора със саксонска кръв.

— Или да бъдат напоени със саксонска кръв — каза Рутгар зад гърба им. — Като се започне с твоята, в случай че не пуснеш моята съпруга.

Гарет се завъртя и блъсна Гизела към Рутгар, който стоеше с изваден меч и присвити очи. Той я отблъсна с едната си ръка от острието и я бутна към Етих, който я хвана здраво.

— Рутгар — извика Гизела, — тунелът за бягство!

— Така си и мислех.

Гарет беше вдигнал меча си и отстъпваше назад към вратата на стаята, в която броят на неговите другари несъмнено растеше с всеки изминал момент.

— Кажи на Лотар да доведе едно отделение! — заповяда Рутгар на Гизела. — Ще натъпчем тези змии обратно в дупката им.

Вратата се отвори с трясък и саксонците нахлуха с диви крясъци в коридора.

— Върви! — извика ѝ Рутгар.

Той размахна меча си и задържа врага на разстояние, докато се увери, че Гизела е в безопасност. Гарет скочи напред и замахна с такава сила, че би могъл да разсече шлем с един удар. Мечът му се спря в острието на Етих, а Рутгар се хвърли напред към останалите саксонци. Трябваше да си проправи път до тунела за бягство, преди оттам да са излезли още врагове.

— Към Рутгар! — Викът на Лотар се извиси по стълбището и само след миг бе последван от петима саксонци, които доскоро бяха

защитаваха същата тази къща от нашествието на франките. Като видя, че Лотар води само саксонци, Рутгар бе обхванат от моментно съмнение, което бързо изчезна, щом забеляза с каква ярост се справяха те с хората на Алран.

Битката бе кратка. Стените и килимът бяха опръскани с кръв. От шестимата бунтовници, които бяха излезли през тунела, преди Рутгар да успее да залости вратата му, трима вече лежаха безжизнено на пода. Останалите се предадоха, за да спасят живота си.

— Някой е отворил това отвътре — усъмни се Етих.

— Да, така е.

Всеки симпатизант — от най-нискостоящия слуга до самата Адалинда — можеше да е заговорничел с Алран. Дори Гизела бе използвала тунела, за да избяга с бунтовниците, когато Рутгар бе нахлул за пръв път в Ардун. За миг болезнена тревога вкопчи нокти в душата му. Той нямаше доверие на жените още от времето, когато неговата майка го бе оставила на грубите грижи на втория му баща. Имайки тази жестока жена за пример, Рутгар винаги подозираше предателство във всички две нежни очи и личен интерес — във всяка женска постъпка. Но Гизела беше различна.

Би заложил на карта живота си, че тя не би го предала.

— Няма значение кой е отворил тунела, защото днес ще настъпи краят на Алран и бунтовниците му. — Рутгар избърса кървавия си меч в наметката на един загинал саксонец и безмилостно се втрени в пленниците. — Завържете тези, които могат да се държат на крака, и ги отведете на главната наблюдателна кула. Занесете и мъртвите също. Лотар, вземи хората си и прочисти тунела от всички Алранови гризачи, които си мислят, че ще успеят да се скрият там. Искam хора и в гората, които да блокират пътя за отстъпление.

Лотар се поколеба само за части от секундата и Рутгар веднага се обърна към него:

— Това са твои хора — както нападателите, така и защитниците. Трябва да направиш избора си.

— Аз съм ти дал клетва за вяност — каза най-сетне Лотар.

— Тогава върви.

Алран и хората му никога не бяха хранили надежди да прехвърлят крепостните стени и да победят по-многочислената войска на Рутгар. Тяхната задача беше само да отвлекат вниманието, за да

успее нападението отвътре. Въпреки това влагаха доста усилия и старание и мятаха стрели, камъни и обиди по крепостните стени. Обаче още първото саксонско тяло, хвърлено сред тях от наблюдателната кула, ги накара веднага да млъкнат. Второто и третото предизвикаха ужасени вопли.

— Алран! — извика Рутгар от наблюдателната кула. — Това бяха трима от хората ти. Тук има още трима. — Той избута вързаните и окървавени воители напред, така че другарите им да ги разпознаят. — Други твои хора все още се опитват да избягат от тунела, преди Лотар да ги застигне и направи на парчета.

Няколко бунтовници размахаха оръжие в безсилна ярост. Рутгар беше разкрил тайния им замисъл. Това, на което можеха да се надяват сега, беше да успеят да се спасят в гората, докато бяха все още живи.

— Битката свърши — извика Рутгар. — Не само това недомислено нападение, а абсолютно всичко. Преди два дни се ожених за девойка, във вените на която тече кръвта на стария Ермангар. Родът на предишния владетел ще продължи да управлява Ардун. В чест на моята невеста ще дам амнистия на всеки бунтовник, който днес остави оръжие и ми се закълне във вярност.

— Вземи си амнистията и си я заври отзад, франкско прасе! — изрева Алран и размахна меч си, но неговото предизвикателство остана самотно сред цялото бойно поле. Бунтовниците се споглеждаха смутено или обръщаха очи ту към земята, ту към Рутгар — не смееха да срещнат погледа на своя водач.

— Вземете тарана! — изкомандва ги Алран. — Ние не сме победени! Няма франк, който да може да удържи здравите саксонски воители, когато се бият за родната си земя!

В саксонските редици се надигна врява. Немалко воители попипваха колебливо дръжките на мечовете си.

— Ще се биете ли, докато изгубите всичко? — извика Рутгар. — Алран никога няма да управлява тук.

Неколцина от хората на Алран се обърнаха и побягнаха през рова и насипните укрепления. Но се спряха, ругаейки, щом забелязаха Лотар и воините му да излизат в края на гората. Алран видя капана и като се завъртя към Рутгар, размахна в безсилна ярост меч си във въздуха.

— Войната свърши! — предупреди Рутгар. — Предайте се и се закълнете да ми служите честно или пролейте кръвта си на бойното поле.

— Франкски крадец! — беснееше Алран. — Мое е правото да управлявам Ардун. Ти се би с Лотар за владението, но аз съм този, когото Ермангар остави като свой наследник. Бий се с мен!

Ръката на Рутгар стисна дръжката на меч — далеч по-доволен беше да се бие с меч, отколкото с думи.

— Ще се бия с теб, бунтовнико! Ще решим този въпрос за вечни времена.

Алран се засмя радостно.

— Днес ще срещнеш смъртта си, франк!

Рутгар само се усмихна.

— Ако това стане, ще се закълнеш да пуснеш всеки, който иска да си тръгне след своята... победа.

— Да, мога да бъда великодушен.

— А хората ти няма да нарушават мира, ако паднеш победен.

— Хората ми знаят какво се изисква. Аз ще спечеля днес!

— Ще видим кой ще победи. — Рутгар направи знак на пазача на крепостните врати. — Отвори портата.

Само няколко минути бяха нужни на тълпата, за да се премести в двора за упражнения. Начело наперено крачеше Алран, сякаш вече бе спечелил боя. Хората му вървяха, скупчени заедно, и гледаха гневно, но смутено. Воините на Рутгар също скочиха от крепостната стена и тъй като слуховете се разпространяват бързо, тежките дъбови врати на каменната господарска къща се отвориха и от тях излезе шумна тълпа жени, деца и старци. Рутгар видя как Гизела си проправи път до края на арената. Пребледняла, тя хапеше отчаяно устни. Винаги податлив на съмнения, Рутгар се запита за миг дали тя се страхува за него или за Алран, но сърцето му го увери, че Гизела му е вярна.

Няма защо тя да се бои за него, каза си Рутгар. Той щеше да победи Алран и да спечели мира, който невестата му толкова жадуваше. Щеше да ѝ го поднесе като сватбен дар.

Алран се спусна пръв. Мечът му изсвистя в страховита дъга, но Рутгар го посрещна със своя, малко изненадан от силата на противника си. Алран реагира бързо и замахна на косъм от металните плочки, които предпазваха гърдите на Рутгар. Той отскочи встрани и за миг

отдаде почест на Алран, за да го поздрави за умението му. Бунтовникът отвърна на поздрава с кръвожадна усмивка, която веднага се изкриви в гримаса, тъй като Рутгар поде инициативата.

Атака, отстъпление, спускане напред, замах, мушкане, отбиване — ритъмът на битката пееше в кръвта на Рутгар. Безсилие и ярост намираха израз в жестоки удари и бързи отстъпления. Скоро миризмата на кръв и пот се смеси. Рутгар почувства нещо топло и лепкаво по ребрата си, там, където мечът на Алран бе намерил пролука в страничното свързване на ризницата му. Алени струйки потекоха по ръката му и закапаха от пръстите му.

Но Алран беше много по-зле. Саксонецът бе изгубил шлема си и разрязаният му скалп спускаше кървава завеса от едната страна на лицето му. Движенията му бяха станали непохватни, защото пазеше десния си крак, чието бедро бе разсечено до коляното. Множество други по-дребни рани го обагряха целия в алено.

Въпреки това дуелът продължаваше. Това беше битка, която трябваше да завърши със смърт. В очите на Алран блестеше решителност, но се четеше и болка. Физическата сила на саксонца не можеше да се мери със силата на неговата целеустременост. Тя се изцеждаше все повече и той се биеше все по-бавно и тромаво. Най-сетне един гневен замах на Рутгар изби меч от ръката му. Когато саксонецът се спусна встрани да вземе оръжието си, Рутгар безмилостно атакува и опря върха на меч си в гърлото му.

— Ти загуби — изръмжа Рутгар. — Предай се или плати с живота си.

Земята, където лежеше Алран, потъмня от кръв. Рутгар неволно се възхити от този мъж, който гледаше толкова смело и предизвикателно, дори когато вражеският меч бодеше гърлото му.

Алран изрече някакво проклятие на саксонски и с безкрайна горчивина в очите изрева, сякаш надаваше боен вик:

— Предавам се!

Болезнен вой последва думите на Алран. Един от бунтовниците вдигна недоволно меч и извика:

— Не, никога!

Сред хората на Алран настана объркано раздвижване, но то бързо замря, защото воините на Рутгар и хората на Ардун ги обградиха и избутаха на окървавената площадка, за да вкусят те поражението

заедно със своя вожд. Саксонците бяха дрипави и гладни — явно трудно преживяваха зимата, раздвоените им саксонски бради бяха сплъстени, грубите кожени ризници — изтъркани и корави от кръв и мръсотия. Въпреки това ръцете им здраво стискаха дръжките на мечовете.

— Ще ми дадете ли клетва за вярна служба? Или ще споделите килията с Алран?

Бунтовниците се размърдаха неспокойно и се скупчиха поплътно, сякаш да извлекат сили един от друг. Рутгар махна на Етих да доведе Гизела.

Забеляза изненада и неохота, изписани на лицето на съпругата му, но беше твърдо решен да доведе нещата до желания край. Никога не я беше мамил, Гизела отлично знаеше намеренията му. И тя, като меча му, беше оръжие за постигане на мир. И смяташе да я използва така, както бе използвал и меча си.

Рутгар я хвана за ръката и я накара да застане до него.

— Вижте моята съпруга — обърна се той към бунтовниците и към тълпата. — Гизела, дъщеря на последния пълноправен саксонски владетел на Ардун, племенница на последния саксонски владетел на Стрингау и любимка на старите саксонски богове. Вие смятахте, че нейните магически умения ще ви донесат победа. Така и стана. Тя ми даде себе си, като встъпи в християнски брак с мен, и децата от нейната утроба — потомци на стария саксонски род — ще управляват тук след моята смърт. Бъдете мъдри и я последвайте, като ми дадете своята вяност.

Рутгар се втренчи неумолимо в хората на Алран.

— Закълнете се във вяност към мен и крал Карл, а после ми помогнете да превърна Ардун в едно силно владение, където можете да живеете с жените и децата си в мир.

Настана тягостна тишина, нарушавана единствено от плача на някакво дете. Рутгар стисна студената ръка на Гизела, но тя не откликна. Той я погледна и видя онова, което предполагаше — беше й противно, че я бе превърнал в символ на отстъплението.

Един по един бунтовниците хвърляха мечовете си на земята. Един по един те коленичеха, поставяха ръка между двете ръце на Рутгар и се заклеваха да му служат вярно. Гизела бе готова да избяга веднага щом пусна ръката ѝ, но той я задържа до себе си с

предупредителен поглед. Чувстваше как гневът ѝ нагорещява въздуха помежду им, но изражението ѝ прикриваше онова, което изпитваше.

Рутгар знаеше, че гневът на Гизела лесно може да бъде превърнат в страст. Важното бе, че настъпи така дълго жадуваният от нея мир. Войната бе свършила.

Гизела се учуди колко бързо хората от крепостта се върнаха към обичайните си дейности след една подобна битка. Тълпата се разпръсна, сватбените гости подновиха своето пируване, воините се поздравяваха за безкръвната — поне за тях — победа, а жените отново се върнаха към домакинската си работа.

Гизела си проправи път през тълпата, като се опитваше да не обръща внимание на отправените към нея погледи. Люшката се между облекчението и гнева, задето бе изложена на показ пред хората си по такъв начин.

След време гневът ѝ взе превес. Той забушува като буря в гърдите ѝ, помитайки последните остатъци от страха, зародил се у нея сутринта, когато бе събудена от новината за нападението на Ардун. Тя прегърна гнева си, може би дори излъчваше огнено сияние, защото Рутгар не дойде при нея да му лекува раните. Той превърза раната си с някакъв парцал и се зае да възстановява реда в крепостта и да успокоява гостите. А може би скимтенето, което се чуваше от килията на Алран, след като Гизела влезе с лекарствата си там, го бе обезкуражило да потърси помощта ѝ. Тя не беше особено внимателна с Алран. След неприятностите, които беше причинил на нея и на Ардун, той не заслужаваше особено грижите ѝ. Но в никакъв случай не го бе наранявала нарочно. Хленчът му се дължеше повече на страх от евентуална болка, а не на никакви болезнени процедури. Гизела още не бе срещала воин, който да не се страхува от зашиването на раната повече, отколкото от самото ѝ получаване. Дори търпяха по-стоически желязото за обгаряне, отколкото иглата. И все пак Алран беше възмутително шумен и вероятно Рутгар смяташе, че Гизела подготвя същите мъчения и за него.

След вечерята, по време на която празното място на господаря се набиваше на очи, Гизела на драго сърце се зае да лекува един крепостен, който беше ритнат в окото от мулето си. За щастие окото му

не беше трайно увредено, а само одраскано и кървясало. Тя го проми с билки и му направи превръзка.

— Благодаря, господарке — каза селянинът Готие с вежлив поклон. — Вече се чувствам по-добре.

— Дръж превръзката на окото поне до утре по това време — предупреди го Гизела. — Иначе лапата няма да помогне много.

— Както кажеш, господарке.

Гизела се усмихна.

— Готие, аз съм същото малко момиче, което гонеше от градината на жена си всяка пролет. Едва ли съм някаква дама.

Старият стопанин взе ръката ѝ в своята груба и сбръчкана лапа.

— Ти наистина си дама. Ние сме щастливи — моята Клотилда и аз — да те видим да заемаш мястото, което ти се полага. А твоят Рутгар е добър човек. Алран също е добър човек, но не може да се сравнява с Рутгар.

— Да — тихо се съгласи Гизела. — Рутгар ще направи всичко, което е нужно, за да запази мира.

Готие кимна.

— Като раздаваше правосъдие, той накара Селдан да върне овцете, които беше откраднал от брат ми. Накара тази гадина да работи на брат ми цяла седмица, за да плати за постъпката си. Да, твоят Рутгар е твърд като камък, но е справедлив. Можеше да ни се падне и по-лош владетел. — Той присви здравото си око. — Виждаш ли мир за нас, господарке?

— Не съм виждала нищо през последните няколко седмици. Вероятно дарбата ме е напуснала.

— Не, господарке. Боговете никога няма да изоставят такава като теб.

Щеше да е истинска благословия, ако го направеха, мислеше си Гизела, след като старият човек си тръгна. Предвиждането беше повече проклетие, отколкото дар. Тя не бе видяла сватбата си или двубоя между Рутгар и Алран. Отначало си бе помислила, че това е двубоят от видението, което я преследваше след смъртта на Ермангар, но не беше така. Макар да полудяваше от страх преди схватката, тя нямаше вкуса на онзи ужас, който изпитваше, когато получаваше видението. Светът беше прокълнат да изпитва много видове страх, всеки със собствен привкус, но нито страхът, който бе преживяла този

следобед, нито смущението, което я бе обзело, когато Рутгар я бе изложил на показ пред тълпата, представляваха трагедията от нейното видение.

— Гизела, знаех си, че може да си тук. — Адалинда се озова в малката лечебница. — Винаги щом сърцето ти е разтревожено, се обръщаш към своята лечителска дарба, нали? Когато майка ти беше притеснена, обичаше да кара предметите да летят из въздуха и накрая да се разбиват в стената. Твоето разрешение е много по-добро.

— Аз не съм разтревожена, господарке.

— Не ме наричай господарка, внучке. Вече не съм господарка в тази къща. И не ми казвай, че не си уплашена. Разбира се, че си.

Гизела подозираше, че Адалинда е тази, която бе разтревожена. Бе видяла изражението на баба си тази сутрин, когато саксонците бяха хвърлили оръжието си и бяха дали обет на Рутгар. Лицето ѝ, което винаги беше много слабо и изпито, бе заприличало на страховит череп с две дупки вместо очи.

Адалинда провери рафтовете, по които бяха наредени гърнета със сушени корени и билки, тинктурите, които отлежаваха на работната маса, спретнато съгнатите парчета плат, служещи за превръзки. После се обърна към Гизела с кисела усмивка:

— Разбира се, че си разтревожена, внучке! Как би могла да не си? Познавам те. Може да си родена в колиба и израснала в калта, но ти си истинска дъщеря на Ардун и не можеш да си спокойна, когато това франкско животно те е използвало, за да подчини един горд и благороден народ — твой народ.

Гизела се извърна. Тя обичаше Рутгар, той беше добър господар на Ардун. Да, беше я използвал безмилостно и щеше да го направи отново, ако станеше нужда. Но нима Алран не беше опитал да направи същото, без дори да се съобразява с нейните чувства?

— Започвам да свиквам да ме използват.

Очите на Адалинда горяха на слабата светлина на единствената свещ в лечебницата.

— Можеш да попречиш на това.

— Как?

— Ти си съпруга на Рутгар. Ти седиш до него в залата, докато се храни. Ти изцеждаш похотта му в тъмнината на нощта. Той ти има доверие — видяла съм го. Обича те с глупава мъжка страст.

— Той не ме обича — отрече Гизела подозрително. — Дори и да беше така, какво общо има то с каквото и да било?

— Убий го!

Решителните думи на Адалинда сякаш увиснаха във въздуха помежду им. Тя би шокирала Гизела много по-малко, ако я удареше.

— Убий го — повтори старата жена. — Има хиляди начини да го направиш. В теб са средствата, остава само да събереш смелост.

— Не говориш сериозно, нали?

— Напротив! Това трябва да бъде направено и ти си тази, която ще го свърши! Ти си моя внучка. Във вените ти тече разтопено желязо вместо кръв, също както в моите. Жените от нашето семейство винаги са имали силата да правят онова, което трябва да бъде сторено, макар мъжете от рода ни да са безхарактерни.

Заше метена, Гизела само гледеше невярващо баба си, която с царствена осанка се насочи към вратата.

— Добре помисли върху това — посъветва я Адалинда, преди да излезе. — Ти можеш да бъдеш падението на Ардун или неговият освободител. Лека нощ, внучке.

Гизела дълго стоя неподвижно, после скри лице в треперещите си ръце. Всичко, което някога бе искала от живота, беше спокойствие за себе си и за хората наоколо; всичко, което бе получила след смъртта на Ермангар, бяха конфликти. Беше сметнала, че с днешния ден бе дошъл краят им, но очевидно щеше да има още.

И тогава то отново я връхлетя, изгаряйки я през тъмнината на затворените ѝ очи. Кръв, огън, железни остриета, които пеят смъртоносна песен. Киселият вкус на отчаян, безнадежден страх.

Съдбата маршируваше неумолимо под свой собствен барабанен ритъм, независимо какво правеха тя или Адалинда, или дори Рутгар. Другите ѝ видения се бяха сбъдвали. Това също щеше да се сбъдне.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Когато късно вечерта Рутгар най-сетне се появи в лечебницата, за да му почисти и зашие раните, Гизела беше твърде смутена от разговора с Адалинда, за да си спомня, че е била ядосана на съпруга си. Тя се двоумеше дали да издаде баба си или не. Ако Рутгар научеше, че Адалинда замисля неговата смърт, старата жена щеше да споделя килията на Алран. Гизела не можеше да понесе мисълта да види царствената си баба, подложена на такова унижение. Тя се закле, че ще наблюдава Адалинда отблизо и няма да позволи да се случи нищо лошо на съпруга ѝ.

— Много си разсеяна тази вечер — отбеляза Рутгар. — Гледай да не ми зашиеш ръката за ребрата, докато умът ти танцува нейде около твоето вълшебно вирче.

— Няма да бъда толкова невнимателна — отвърна тя. — Кой тогава ще вдига меча, за да защитава нашия дом?

— В гласа ти има нотки, остри като камата ми. Предполагам, че още си сърдита. Съжалявам, че ти наложих това изпитание тази сутрин, Гизела.

— Но би го направил отново.

— Ако се наложи.

— Предполагам, че правиш онова, което трябва — въздъхна Гизела.

Тя се зае със задачата си. Рутгар не се гърчеше и не викаше като Алран, но може би тя внимаваше повече с ръката на мъжа си, отколкото с крака на бунтовника.

— Гневът ти стихва много бързо — подозрително каза Рутгар. — Днес следобед очите ти мятаха кинжали, които биха ме нарязали. Щяха да са ти нужни много повече конци, за да ме съшиеш отново.

Гизела се усмихна.

— Може би си мисля, че вече имаш достатъчно рани по себе си. — Тя завърза последния бод и изплакна цялата защита рана с тинктура от смирна. — Радвам се, че не уби Алран. Какво ще правиш с него?

— Ще го оставя в килията да си помисли върху греховете си повечко време. После ще видя дали мога да го използвам за нещо.

— Той не е лош човек.

Рутгар, изглежда, не желаете да обсъжда повече Алран. Той дръпна Гизела върху скута си.

— Свърши ли с твоите мъчения, невесто?

Гизела въздъхна:

— Ако бях искала да те измъчвам, съпруге, щеше да ми се молиш за милост.

— Не и аз. — Той се подсмихна. — Нервите ми са като желязо — точно като на воин. Да ти покажа ли какво още е като желязо?

— Точно като на воин ли? — размърда се тя върху скута му.

— Дръзка жена! Ще те накарам да ме молиш за милост!

— Ще ме биеш ли? — дразнеше го Гизела.

— Не. — Той вдигна полата ѝ и я обърна към себе си, така че да го яхне на стола. — Няма нужда да те бия.

— Ще ме умориш от глад тогава?

— Не.

Тя побърза да развърже панталоните му и той проникна в нея.

— Още ли не ме молиш за милост?

— Ти си първият мъж, когото виждам възбуден, след като му е била шита рана.

Рутгар я дръпна надолу и прошепна в ухото ѝ:

— Не е от шиенето, а от шивачката.

— Трябва да си почиваш, съпруге. Не е много разумно да изцеждаш силите си след загуба на кръв.

— Ще си почивам, когато му дойде редът. Само след като покажа на моята жена какви са последиците от дързостта ѝ. Вече молиш ли за милост?

Гизела се задъха, докато той я измъчваше с обещания за рая.

— Викаш ли „милост“?

— Да — предаде се Гизела. — Милост, добри ми господарю.

Когато отново се изправиха на крака, той каза с доволна усмивка:

— Сега вече мога да си отдъхна. Ела с мен, мила моя, чака ни меко легло.

Те отидоха в стаята заедно и там си починаха, но... само за малко.

През следващата седмица Ардун почти се върна към нормалния си живот. Гостите за сватбата започнаха да се разотиват. Пратениците на краля — епископ Галван и граф Лусиус — останаха, за да чуят какви грижи имаха хората. Войната най-после бе свършила. Алран се излежаваше в килията и чакаше благоволенieto на Рутгар, а хората му, всичко тридесет и трима, приеха амнистията и се включиха в ежедневието на крепостта, сякаш никога не я бяха напускали. Повечето се присъединиха към войската на Рутгар. Един се върна към ковачеството, с което се бе занимавал, преди да последва Алран, и стана помощник на Томас. Неколцина други изразиха намерение да се хванат за ралото, щом дойде пролетта, и се заеха да изкарват прехраната си с всякаква работа, докато чакаха сезона за сеитба.

Неколцина от бунтовниците придружиха хората на Рутгар до бивака, за да вземат жените и двамата мъже, оставени да ги пазят. Матруда, Фрида и Груда с радост се върнаха в крепостта, а двамата саксонци с готовност се присъединиха към другарите си и дадоха клетва за вярна служба на Рутгар.

Гизела почти успяваше да повярва, че крехкият мир ще бъде траен. Хората изглеждаха доволни. Рутгар бе достатъчно силен да спечели доверието и уважението им. Можеше да бъде и безмилостен, ако се наложеше — Гизела го знаеше от собствен опит — но беше справедлив към всички, независимо дали бяха саксонци или франки. Когато Лотар помоли за позволение да отиде във Вердун, за да говори с тамошния епископ за приемането му за свещеник, Рутгар с готовност се съгласи. Той възнагради Етих за вярната му служба, давайки му да управлява Стрингау като свой васал. Шегата, която се разпространяваше сред всички воители — и франки, и саксонци — беше, че Ардун не може да задоволява удивителния му апетит, затова го изпращат в Стрингау, за да изпразни и техните килери. Когато шегата стигна до ушите му, Мечката само изръмжа.

Гизела беше съпруга на Рутгар от две седмици, когато една трагедия разтърси спокойствието на снежната зимна вечер. След като прекара два дни в родилни мъки, жената на отец Гонт — Хилда, роди бебе с ужасни деформации — без долна челюст и с аномалии в гръбначния стълб. То умря минути след раждането. Един ден по-късно,

когато Гизела остави родилката, за да ѝ донесе малко супа от кухнята, Хилда взе ножа и си преряза гърлото.

Свещеникът веднага побърза да припише причината за нещастieto на Гизела. Докато тялото на нещастната му жена бе още топло, той се разкрещя, че Гизела винаги била мразила Хилда. Тя била подмамила жена му да изпие някаква дяволска отвара, докато носела бебето; Хилда му била признала този свой грях. Освен това бил чул Гизела да пее зли заклинания, докато помагала на Хилда да роди. Той не престана да беснее, докато Рутгар не сложи край на обвиненията му и не отведе Гизела.

Същата нощ тя отново преживя своето кошмарно видение. Усети мириса на кръвта, чу викове и писъци, почувства горещината от пламъците, вкуси страха, примесен с отчаяние и предателство. Гласът на Рутгар напразно се мъчеше да я отърси от ужаса. Накрая плесницата му я върна в реалния свят. Лицето му беше надвесено над нея — намръщено, но загрижено.

— Прегърни ме! — помоли го тя.

Дори успокоителната му прегръдка не успя напълно да прогони вкуса на ужаса. Незнайно как, но един ден светът от нейното видение щеше да бъде истински.

На следващата сутрин тялото на Хилда бе изгорено на малка клада извън крепостните стени. Съпругът ѝ отказа да каже молитва за нея, тъй като според него самоубийството я е лишило от всякаква надежда да получи божията милост. Горкото бебе не беше положено на кладата с майка си, тъй като телцето му бе изчезнало през нощта. Демоните са го отнесли обратно в ада, защото те всъщност го бяха създали, афектирано обясняваше свещеникът, така че всички да го чуят. Искаше му се да бяха взели и проклетата си земна съучастница с тях.

Гизела се стараеше да не обръща внимание на яростните нападки на отец Гонт. Тя отдаваше поведението му на неговата мъка. По свой собствен начин той бе обичал Хилда. От децата, които тя му бе родила, само едно бе преживяло детството и сега той беше лишен по много жесток начин от надежда за друго. Въпреки това ѝ се искаше да се нахвърли върху него, задето намекуваше, че тя има нещо общо с тази трагедия. Отварата от дяволска уста, която бе дала на Хилда, беше само едно тонизиращо средство, което облекчава всякакви женски

страдания. Нито пък имаше нещо лошо в бавната и успокояваща песен, която бе пяла на Хилда по време на родилните мъки.

Когато Гизела се занимаваше с магии — или по-точно се опитваше да се занимава — те не бяха от лошия вид. Тя не смееше да измърси душата си с черна магия. Но благодарение на обвиненията, отправени ѝ от отец Гонт, хората, които заедно с нея стояха да кажат сбогом на духа на Хилда и които я познаваха цял живот, сега ѝ хвърляха уплашени и пълни със съмнения погледи. Щом се обърна да си върви, зад гърба ѝ започнаха да шушукат.

Най-лошото обаче предстоеше. В лечебницата я чакаше малкото вкочанено телце на бебето на Хилда, все още със засъхналата по него кръв от раждането. Гизела бе свикнала със смъртта и различните ѝ лица. Но около това малко деформирано тяло имаше аура от злоба, каквата рядко бе срещала. Когато видя зловещото трупче върху леглото, тя направи нещо, което не бе правила никога досега — изпищя.

И Рутгар, и Лотар се появиха само след миг и почти се сблъскаха на вратата. Когато видяха какво лежи на леглото, и двамата леко пребледняха.

Рутгар първи се съвзе.

— Махни го оттук — каза той на Лотар.

Рутгар се наведе над Гизела, за да не гледа, докато Лотар взе бебето. Тя потисна желанието си да вика, но само обви шията му с ръце и се отпусна на гърдите му.

— Съжалявам — измънка тя. — Аз само...

Той я взе на ръце:

— Винаги ти си тази, която успокоява и се грижи за другите. Нека сега се погрижа за теб. Искам да си починеш в стаята ни и да изпиеш някоя от своите отвратителни отвари за възстановяване.

Гизела си позволи да потъне в успокояващата му прегръдка, но някакво лошо предчувствие се загнезди в ума ѝ. Тя усещаше омразата на свещеника, която се бе просмукала в малката лечебница. Не се съмняваше, че именно той бе оставил жалкото създание там. Бъдещето идваше да ѝ покаже, че нейното спокойствие скоро щеше да свърши.

Мина само един ден и събитията доказаха истинността на страховете ѝ. Рутгар беше в конюшната, когато епископ Галван се появи на поръсената със слама пътека, облечен във всички символи на църковната власт.

— Трудно може да те намери човек, милорд.

— Така ли?

— Наистина. Очаквах да те открия в залата, но не беше там.

— Това е очевидно.

— За щастие лейди Адалинда ме упъти към конюшната.

— Какво щастие! — въздъхна Рутгар.

— Трябва да поговорим по много важен въпрос, милорд.

— По-точно?

— Смятам, че трябва да го обсъдим другаде.

— Конете не разпространяват слухове, Ваша Светлост. Нито кокошките. За какво става дума?

Епископът прехапа устни и скръсти ръце под самурената си пелерина. Рутгар започна да подозира, че онова, което епископът щеше да му каже, нямаше да му се хареса.

— Познаваш ли добре съпругата си, милорд?

Рутгар вдигна изненадано вежди. После се засмя така, че свещеникът се изчерви.

— Познавам всяка част от нея, така както се очаква от един мъж да познава жена си. Защо?

— Сватбата ви беше съвсем нередна.

— Обстоятелствата бяха такива — предпазливо каза Рутгар. — Опитях се да следвам духа на кралските желания да се оженя за саксонска девойка, тясно свързана с тези хора.

— Оценявам това, но станаха известни някои тревожни неща, свързани с жената, която си взел. — Той сниши глас, сякаш конете и кокошките ги беше грижа какво ще каже: — Говори се, че е вещица.

Рутгар се изсмя.

— Тези саксонци вярват, че във всеки огън танцуват демони, а във всяко вирче лудуват духчета. Те може да са приели християнската вяра, но са си езичници по душа.

— Още едно основание да сме по-прилежни в изкореняването на всякакъв източник на езическа сила.

— Гизела не е свързана с езическата сила, не бих се тревожил за нея.

— Но аз се тревожа — каза епископът, хапейки устни. — Историите, които чух за нея, ме накараха да се почувствам неловко, но реших да ги пренебрегна като безобидни. Сега обаче самият отец Гонт дойде при мен с оплакване, което не мога да отмина. Той обвинява Гизела, че се занимава с черна магия и е извършила няколко престъпления, едно от които е раждането на неговото дете под формата на демон.

Тревога присви стомаха на Рутгар и той неочаквано избухна:

— Това е смешно, Галван! Магии! Не съществуват такива неща и ти много добре го знаеш!

— Грещиш, синко. Сатаната си има свои любимци на този свят, както Бог има своите светци.

— Гизела не е такава!

— Ти едва ли би могъл да знаеш това. Жената сигурно те е омаяла по някакъв начин. Отец Гонт подозира подобно нещо и е загрижен за душата ти.

— Ваша Светлост, не съм бил заблуждаван от жена, откакто станах на дванайсет. Отец Гонт е невеж и тесногръд, той не може да различи светец от купчина тор.

Епископът се отдръпна и стисна тънките си устни още по-силно.

— Милорд, очаквам от един верен човек на краля да проявява повече уважение към представителя на Светата църква.

— Гонт не представлява нищо друго освен себе си.

Галван се намръщи възмутено.

— Отец Гонт е миропомазан за Божии служители, а той има тревожни обвинения срещу твоята лейди. Освен демоничното раждане, споменава и няколко отровителства — едно от които засяга самия теб, мисля.

— Безобидна грешка — заяви Рутгар, вече твърдо убеден, че отец Гонт и епископът са някакво божие наказание за Ардун.

— А най-сериозно от тях е обвинението на добрия отец, че съпругата ти е отровила истинската ти невеста — Бертрис от Стрингау.

Рутгар чувства как лицето му се вкаменява. Изражението му сигурно отразяваше едва сдържания му гняв, защото епископът отстъпи назад.

— Опасявам се, че не мога да отмина едно обвинение в убийство, милорд. Изпроводиш пратеник до краля, така че той да може да повдигне обвиненията лично. А той е много зле настроен срещу магьосничеството... — Гласът му затихна, щом Рутгар направи крачка към него.

— Това е лудост — изръмжа той. Искаше да хване глупавия епископ за гушата и да го разтърси така, че да му дойде умът в главата. — И няма да позволя да продължава!

— Опасявам се, че нещата не зависят от мен. Кралят е известен. Той ще изпрати нареждания и на двама ни. Сигурно най-късно до седмица.

— Кралят ще ти нареди да си гледаш работата! — озъби се Рутгар.

— Не мисля така, милорд. Сега, ако може... да доведеш Гизела. Трябва да бъде затворена до...

— Тя няма да бъде затваряна! Нито ще бъде разпитвана от теб или от отец Гонт. Стой настрана от жена ми, Галван.

— Когато пристигне пратеникът на краля...

— Тогова ще обсъдим волята му. А дотогава моята воля управлява тук. Ясно ли е?

Галван въздъхна възмутено:

— Очаквах повече съдействие от теб, милорд.

— И аз очаквах повече ум от теб.

Рутгар кипеше от гняв. Той удари с юмрук по преградата на една празна клетка и всички коне в конюшната зацвилиха тревожно. Рутгар излезе побеснял навън.

Гизела не беше нито в залата, нито в стаята им. Никой от тъкачницата не я беше видял, но Ерментруда заяви, че господарката изглеждала малко болнава, когато минавала покрай кухнята по-рано през деня.

Тя е разбрала, реши Рутгар. Кой знае как, но е разбрала. И е побягнала.

Както беше предположил, намери я край вълшебното вирче. С гръб към него, Гизела седеше на покрития със зелен мъх бряг, потопила крака в топлата вода. Силвър беше до нея, а тя го беше прегърнала. Полянката наистина бе вълшебна — едно кътче лято сред замръзналия зимен свят, сред земите, опустошавани от войни. Зелената

трева и топлата вода, момичето и нейният див, верен приятел — всичко това бе в блестящ ореол от лед, който покриваше храсти и дървета.

Рутгар изпита странното желание да се върне незабелязано и да остави Гизела тук, където изглеждаше толкова спокойна. Но преди да успее да си тръгне, тя се извърна и му се усмихна.

— Да не си помисли, че съм избягала, милорд?

— Не, никога не съм те виждал да бягаш от нещо.

Той нямаше избор, освен да седне до нея на тревата, след като разкопча меча си и го положи на земята. Силвър го погледна предпазливо, после отново се отпусна до Гизела.

— Водата е много топла — каза тя. — Приятна е за краката.

— Мисля, че веднъж ме предупреди, че този вир ще ме погълне.

Тя се засмя тихо.

— Но той не го направи. Духовете, които обитават тук, знаят, че си част от мен.

Рутгар събу ботушите си и прие поканата ѝ. За премръзналите му крака водата бе болезнено гореща, но той постепенно се отпусна и топлината се разля по цялото му тяло.

— Ти знаеш — каза той.

— Да.

— Как научи?

— Няма никаква магия в това. Гунтар дочул отец Гонт да говори на епископ Галван и дойде да ми разкаже всичко. — Тя замълча за известно време. — Тук съм, за да се сбогувам. — Ръката ѝ прегърна по-силно пухкавото тяло на Силвър.

— Гизела — нежно каза Рутгар, — няма нужда да се сбогуваш. Тази работа е смешна...

Тя срещна открито погледа му.

— Съпруже, аз зная какво е важно за теб. Ти си най-верният човек, когото познавам. Виждала съм те да раздаваш правосъдие, виждала съм те да се разправяш с моите хора. Никога не си позволил личното ти предпочитание да повлияе на справедливостта на решенията ти. И винаги си държал на обещанията, които си дал. Това са някои от причините да те обичам. — Той понечи да заговори, но тя сложи нежно пръст върху устните му: — Ти си дал обет, на краля си. И си обещал да пазиш мира в Ардун.

— Карл Велики няма да оправдае тази лудост. Той е практичен човек.

Гизела въздъхна и се облегна на него. Това беше прекалено интимно за Силвър, който се почувства излишен и се премести на няколко крачки от тях.

— Защо твойт крал мрази магьосниците?

Рутгар се опита да осмисли онова, което си спомняше за Карл Велики — човека, за когото често се бе бил още от малък. Почти като Етих, кралят също бе като баща за него. Той бе всичко, което един крал трябва да бъде — по-висок дори от Рутгар, великолепно облечен, безумно смел. Карл беше човек с големи амбиции и безкрайна енергия, представителен и властен. Беше човекът, дал на Рутгар смисъл в живота и дом, а в замяна на това изискваше неговата вяроност.

— Кралят е човек, който гледа много сериозно на предаността. Той е дал свещен обет да защитава Църквата и нейните догми в името на утвърждаването на християнската вяра, за благоденствието на Светия епископ на Рим.

— А какво общо има това с магьосниците?

— Църквата твърди, че те получават дарбите си от сатаната.

Гизела го изненада със смеха си.

— Нима своята Църква вярва, че земята, върху която живеем, е сатана? Да не мислят, че вятърът е неговият дъх, а прибойт на вълните — ревят му? Те смятат, че Бог може да влага сила в костите на мъртвите и в трески от дърво или парцалчета плат, а отричат, че същите неща могат да преминават през самите хора?

Рутгар въздъхна уморено. Острието на меча беше много по-просто и ясно от такива идеи и със сигурност — много по-лесно за боравене.

— Няма значение, Гизела. Ти не си магьосница. Още по-малко — убийца.

Тя изви очи към него, но той не можеше да прочете какво говорят те.

— Сигурен ли си?

— Не вярвам в магьосници.

— Но твойт крал вярва. И ти трябва да се подчиниш на краля си.

Рутгар поклати глава. Искаше му се да отхвърли гризачото го съмнение.

— Нищо няма да излезе от това. Галван не смее да действа без нареждане от краля, а аз изпратих свой пратеник при него. Нищо няма да стане.

Гизела се усмихна с една от онези усмивки, които жената използва, когато храни чувства към мъжа.

— Обичам те, съпруже.

Рутгар проследи очертанията на устните ѝ с пръста си.

— Ти си радостта на моя живот. — Той се наведе и я целуна, а тя за миг се притисна отчаяно в прегръдката му. Поляната изглеждаше малко по-топла, когато се откъснаха един от друг.

— Пада мрак — каза той. — Трябва да вървим.

Гизела огледа с копнеж мястото. Погледът ѝ попадна на Силвър, който ги наблюдаваше с мълчаливо одобрение. Тя повика вълка при себе си и го прегърна. Силвър близна бързо лицето ѝ и игриво отскочи.

— Не тази вечер — каза му тя задавено.

Той седна, погледна я разочаровано, после с леки стъпки отиде до края на полянката.

— Добър улов, мили приятелю — прошепна Гизела.

Силвър отпусна долната си челюст, сякаш се усмихна, после изчезна.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Минаха осем напрегнати дни на очакване, преди да пристигне пратеникът от двореца Е-ла-шапел. Той носеше съобщения и за Рутгар, и за Галван. Съдържанието им беше почти еднакво — магьосничеството не може да се толерира в едно християнско кралство с християнски крал. Всеки заподозрян в такава дейност трябва да бъде съден, без значение какви са положението и роднинските му връзки. Като представител на краля в Ардун Рутгар трябваше да се погрижи това да стане възможно най-бързо.

В писмото за Рутгар имаше и едно изречение на съчувствие към личния му проблем. Накрая кралят изразяваше увереността си в честта и верността, които бяха превърнали Рутгар в един от най-доверените му братя по оръжие. Галван и Гонт бяха спечелили победа — поне засега. От Рутгар се изискваше да забрави, че е съпруг и да помни, че е човек на краля и Гизела трябваше да бъде съдена за магьосничество и убийство.

Рутгар чувстваше, че животът му се бе превърнал в кошмар.

Процесът започна три дни по-късно. Рутгар седеше до Лотар на единия край на подиума и наблюдаваше как Етих, който специално бе дошъл от Стрингау, водеше Гизела в залата. Съдиите чакаха със сериозни лица. Един-двама от тях очевидно се чувстваха неловко от решението, което им предстоеше да вземат, а Рутгар предполагаше, че онези, които прикриваха чувствата си, също бяха доста нервни. Всички бяха уважавани възрастни хора от Ардун, избрани специално заради тяхната мъдрост и безпристрастност. Рутгар се надяваше, че бяха достатъчно умни да прозрат позата на Галван и суеверните дрънканици на Гонт. Той не можеше да ги съветва обаче, защото се бе отдръпнал от съдийското тяло поради пристрастност.

Етих доведе обвиняемата до мястото ѝ пред обвинителите и съдиите, после седна до нея. Лицето на Гизела беше спокойно, очите ѝ грееха. За Рутгар тя бе болезнено красива дори след трите дни, които бе прекарала в килията в очакване да се съберат съдии. Някои хора от

крепостта бяха допускали, че тя ще изчезне мистериозно от затвора, за да се присмее на онези, които смятат да я съдят. На Рутгар също му се искаше да беше така. Копнееше да чуе отново смеха ѝ, да види усмивката ѝ и дяволитите искри в кехлибарените ѝ очи.

Епископ Галван пое ролята на обвинител. Той повика отец Гонт, който се заклатушка към пейката, седна пред подиума и се вторачи с омраза в Гизела. Внимателно насочван от въпросите на Галван, свещеникът описа в подробности всяко едно от магьосничесвата, за които я обвиняваше — двуглавото агне, родено преди две години; главнята, попарила реколтата на един човек, който я бил обидил; хората, които бе излекувала, след като неговите свети реликви не успели. С повишен глас и зачервено лице той разказа как Гизела подмамила Хилда да изпие дяволската отвара, как създала сатанинско изчадие в тялото ѝ. Той продължи, като ѝ приписа вината за смъртта на Бертрис. Всички видели със собствените си очи, че на сватбеното тържество Гизела прислужвала на годеницата на Рутгар, а магьосницата вече била използвала такива средства, но не с чак толкова смъртоносни резултати. Още по-лошо, заяви свещеникът, горката и невинна Бертрис се изповядала на смъртното си легло, че Гизела я била омагьосала и я принуждавала да извършва сатанински ритуали, които попарвали не само тялото, но и душата ѝ.

При това обвинение Гизела така се втрени в Гонт, че половината от присъстващите очакваха отецът да избухне веднага в пламъци.

— Туй е лъжа — каза Гизела.

— Означава ли това, че всичко останало е истина? — лукаво попита Галван.

— Нито едно от изопачените ви обвинения не са верни.

— Тишина! — скара се един от съдиите. — Ще имаш възможност да говориш, милейди.

Когато свещеникът свърши, други се изредиха след него. Един франкски воин си спомни деня, когато Гизела беше наблюдавала упражненията му на двора и му беше направила магия, след която се беше наранил. Одо разказа с известна неохота колко зле се бяха почувствали болният му господар и още няколко други човека през нощта, когато Рутгар беше наредил на Гизела да го чака в стаята му.

Джилън си спомни някаква своя версия на това колко гневно приела Гизела пристигането на Бертрис в Ардун и как веднъж, като си приказвали в кухнята, магьосницата ѝ разкрила амбициите си да се омъжи за господаря. И за да приключат със свидетелите, отец Гонт разпита няколко изплашени крепостни за амулетите и отварите, които бяха купили от дяволската жена, както и за огромния звяр, с който била виждана неведнъж в гората.

Колкото повече слушаше, толкова повече Рутгар губеше надежда. Обикновените хора винаги с удоволствие търсеха кого да набедят за неприятните обрати на съдбата. Всичко беше изопачено така, че Гизела да излезе виновна. Всички знаеха как Хилда бе измъчвала момичето, което съпругът ѝ толкова презираше; дори Рутгар бе слушал истории за това как Хилда се отнасяла със същата омраза с нея. Лесно беше да се повярва, че Гизела бе използвала възможността да си отмъсти. Освен това нейното облагодетелстване от смъртта на Бертрис беше съвсем явно. Никой, не можеше да го отрече. Никой не можеше също да отрече, че Гизела бе лекувала болести, които бяха нелечими според светите методи на отец Гонт, че бе давала амулети и символи, когато я бяха молили. Истината беше изопачена и осъдителна. Всичко представляваше една лудост — кошмарна лудост, одобрена с печата на краля.

Гизела търпеше всичко възможно най-спокойно, решена да не опозорява себе си или паметта на майка си. Саксонската култура почиташе магьосничеството и уважаваше мъжете и жените, избрани от боговете да го владеят. Не беше свикнала да го смята за нещо лошо, както и себе си за слуга на някаква зла сила. През целия ѝ живот само Гонт и Хилда я бяха хокали заради него и тъй като те виждаха грях във всичко и във всеки, Гизела не бе обръщала внимание на враждебността им.

Докато свидетелите на Галван даваха показания за порочната ѝ дарба, Гизела се опитваше да не поглежда Рутгар. Въпреки това някакво вътрешно чувство я караше да съзнава неговото присъствие. Седнал в края на подиума, той приличаше на градоносен облак, готов да бълва светкавици. Тя чувстваше неговото безсилие, гняв и страх. Каква ирония — смелият воин да се бои заради нея. Гизела осъзна, че

докато той променяше живота ѝ, за да служи на целите му, тя бе влязла в неговия. Беше събудила сърцето му и сега то воюваше с двете неща, които бяха най-ценни за Рутгар — верността и честта. Би му спестила всичко това, стига да можеше. Би пощадила и себе си, но Съдбата нямаше милост към никого.

— Призовавам Гизела, дъщеря на магьосницата Герсвинда, съпруга на лорд Рутгар, на разпит — монотонно обяви Галван.

Етих стисна ръката ѝ, докато тя ставаше.

Галван нападна веднага:

— Ти ли отрови лейди Бертрис?

— Не. — Гизела срещна спокойно изпълнения му с омраза поглед.

— Ти ли я подстрекаваш да изпълнява дяволски ритуали с цената на безсмъртната си душа?

— Не.

Галван се усмихна недоверчиво.

— Ти ли стана причина съпругата на отец Гонт да роди демон?

— Не. Нямам такива умения.

— Но Хилда е признала на съпруга си, че е изпила отвара, която ти си ѝ дала.

— Онова беше лекарство за тежка бременност.

— Това е грях! — заяви Галван. — Бог е наредил дъщерите на Ева да раждат децата си в болка, като наказание за греха на Ева. Следователно признаваш, че не съблюдаваш Божиите закони.

Гизела не беше наясно относно греха на Ева. Може би и нея я бяха смятали за магьосница?

— Отричаш ли, че господстваш над злите зверове в гората? — попита Галван.

Гизела въздъхна уморено:

— Отричам.

— Не ме лъжи, лошо създание! — предупреди я епископът. — Трябва ли да губя времето на съдиите, като разпитвам многобройните хора, които са виждали твоите хищници да обикалят крепостта, а също и теб да играеш и да говориш с тях в гората? Чу как Груда разказа за вълка, който те чакал, докато сте били с бунтовниците на Алран.

Този човек може да превърне дори и най-хубавите неща в грозни, тъжно си помисли Гизела.

— Преди две години спасих едно останало без майка вълче и му носих храна, докато започна само да се грижи за себе си. Станахме приятели. Няма никаква магия в това, освен ако не смятате любовта и приятелството за магия.

— Ами разкажете за това как се превръщаш във вълк и тичаш из гората?

— Ако можех да се превръщам във вълк, щях сега да тичам из гората, вместо да отговарям на такива въпроси.

Най-накрая с драматичен жест Галван обобщи обвиненията си в един изобличаващ въпрос:

— Гизела от Ардун, ти магьосница ли си? Ще признаеш ли, за да спасиш душата си от ада?

Гизела се поколеба. Осмели се да извърне очи към Рутгар, който я гледаше напрегнато. Ако излъжеше, ако отрече това, което бе наследила, щяха ли тези самозвани служители на Църквата да ѝ позволят да остане при съпруга си, да роди децата му, да го обича, да продължи живота, който двамата биха могли да изградят заедно? Дори ако успееше да убеди съдиите, че не е магьосница, щеше ли Рутгар все още да я иска след всички тези грозни обвинения?

Галван злорадстваше. Гонт се усмихваше многозначително. Рутгар вдигна леко вежди. Изглежда, искаше тя да каже нещо, да направи нещо. Той не вярваше в магьосници. Беше ѝ го казвал много пъти. А вярваше ли в нея?

— Е, милейди? — настоя Галван. — Признаваш ли?

— Дали признавам, че съм магьосница? — Тя срещна съвсем спокойно самодоволната му усмивка. — А какво точно е магьосница, Ваша Светлост?

— Безочие! Отговори на въпроса ми, жено!

— Ще отговоря, ако ми кажеш какво е това магьосница.

Галван изпъшка нетърпеливо.

— Прислужница на сатаната, жена, която получава магическите си умения, като се среща с дявола. Ето това значи магьосница и ти си точно това. Признай!

— Не — каза уверено Гизела. — Аз не съм нито едно от тези неща. Не съм отровила Бертрис. Не съм направила нищо на Хилда и нейното неродено бебе. През целия си живот не съм навредила

съзнателно на нито едно живо същество. Не съм това, което наричате магьосница.

Гизела видя, че Рутгар се усмихва и сърцето ѝ се стопли.

— А аз казвам, че си лъжкиня! — извика Галван. — Лъжкиня! Ще видиш, че Бог има начини да открие истината.

Когато най-сетне ѝ позволиха да се върне на мястото си, Етих взе ръката ѝ в косматата си лапа и я стисна нежно.

— Не се страхувай, малка котко — прошепна той. — Рутгар няма да остави тези чакали да те докопат. Той пази онова, което е негово, и тежко на онзи, който се опита да му го отнеме.

Тя отвърна на докосването му, но не можеше да сподели неговия оптимизъм.

Няколко смелчаци се опитаха да дадат показания в защита на Гизела, но бяха разкъсани от въпросите на Галван. Единственото, което успяха да измъкнат, бе, че е излекувала кашлицата или стомаха им — което беше повече вина, отколкото заслуга — или че е твърде мила, за да бъде лош човек — една обичайна хитрина на дявола, както заключи Галван. Накрая епископът се обърна самоуверено към съдиите:

— Добри господа, очаквам от вас да докажете. Вие служите на Бога и на краля си, като осъдите справедливо това лошо създание.

Докато се съвещаваха, съдиите хвърляха тревожни погледи към Рутгар, Адалинда и Гизела. Те бяха обикновени, честни хора. Повечето от тях познаваха Гизела от съвсем малка. Тя ги бе лекувала, бе израждала децата им, бе дала на двама от тях амулети, които да ги пазят от многото злини, които сполетяваха земята. Гизела знаеше, че съдиите страдаха заради нея, но погледите, които отправяха към епископа, бяха изпълнени със страх. Тълпата пазеше пълна тишина в очакване на тяхното решение. Нечия въздишка или бебешки плач само подсилваха напрежението.

Главният съдия се изкашля. Кронар беше стар човек — дървар, прекарал целия си живот в Ардун. Обикновено самоуверен, сега той изглеждаше нервен.

— Милорд Рутгар, ние стигнахме до решение...

— Да? И какво е то?

— Ние... ние решихме, че обвиненията на краля имат основание.

Един мускул на лицето на Рутгар трепна леко. Гизела искаше да не губи кураж, да запази достойнството си, да не се опозори пред съпруга си и пред целия си народ.

Кронар побърза да продължи:

— Намираме, че обвинението на краля има смисъл, но не можем да стигнем до съгласие за абсолютната истина по въпроса. Това трябва да се реши чрез двубой. Ще оставим крайното решение в ръцете на Бога.

Изведнъж стотици гласове заговориха възбудено. Кронар надвика всички:

— Епископ Галван, Ваша Светлост, кой ще бъде поборник на кралската кауза?

— Няма друг кралски поборник в Ардун освен Рутгар. Той ще се бие за каузата на краля.

Етих изстена тихо до Гизела. Лицето на Рутгар замръзна. Всички обърнаха очи към него. Сърцето на Гизела сякаш се превърна в камък. Тя знаеше, че щеше да се стигне дотук, с онази безпогрешна сигурност, която бе проклела целия ѝ живот.

— Изберете другиго! — изръмжа Рутгар. — Или още по-добре — Галван! Тъй като си толкова сигурен, че жена ми е магьосница, излез да се биеш сам и остави Бог да направлява справедливата ти десница.

— Аз не съм кралски поборник, а само негов пратеник. Да не би да отричаш, че кралят изрично ти е наредил да се погрижиш за справедливостта да възтържествува в този случай?

Рутгар млъкна. Гизела чувстваше болката му като своя.

— Е, милорд? — попита Галван. — Какво ще кажеш? Отхвърляш ли нареждането на краля? Ще нарушиш ли обета си пред своя суверен?

Рутгар изгледа Галван така, че дори на Гизела ѝ се прииска да отстъпи назад. Етих стисна още по-силно ръката ѝ.

— Може би ще поканиш самия крал да се бие, за да докаже обвиненията си? Съмняваш ли се, че ще го направи? Той посече пет хиляди заложенници след въстанието във Вердун. Смяташ ли, че му е останало някакво търпение за саксонците, които държат на своите езически традиции? Или пък за високомерните лордове, които се мислят за сила, отделно от своя крал?

Рутгар отвърна очи от Галван към Гизела. За всички останали лицето му може и да изглеждаше като изсечено от гранит, но Гизела го познаваше твърде добре, за да бъде заблудена. Тя видя болката и гнева му и прокле краля, който го подлагаше на такова изпитание. Като събра цялата си смелост, тя вдигна глава и му се усмихна, за да му покаже, че го разбира.

— Ще се бия. — Гласът на Рутгар прозвуча като ръмжене, но погледът, който отправи към Гизела, бе изпълнен с мъка и разкаяние.

— Лейди Гизела, кой ще защитава твоята невинност? — попита Кронар.

— Аз! — Алран, който бе освободен от килията, преди да затворят Гизела, пристъпи напред. — Милорд, аз ти дадох клетва за вярност само преди четири дни. Не поставяй под съмнение моя обет, но аз все още съм готов да размахам меч в защита на една саксонка срещу тези нашественици. — Той се изплю към Галван и Гонт.

— Ти не си годен да се биеш — изпъшка Рутгар. — Двубоят няма да бъде честен. Алран все още страда от раната си в бедрото.

— А ти от тази в ръката ти — усмихна се Алран.

— Тя не е толкова сериозна.

Гизела почувства как Етих се напруга, готов да скочи на крака. Тя сложи ръка на рамото му да го възпре.

— Аз съм единствената ти надежда — рече Етих.

— Не, Рутгар беше моята единствена надежда.

Преди Етих да продължи да я убеждава, Лотар се изправи до Рутгар.

— Аз ще защитавам Гизела. — Той ѝ се усмихна, без да обръща внимание на гневния поглед на Адалинда.

— Не — отхвърли намерението му Гизела. — Не, Лотар. Няма да приема.

Той обаче не я чуваше.

— Гизела е моя сестра — каза Лотар на Кронар — и аз съм горд с това. Мое право е да я защитавам.

— Прието! — Кронар побърза да удари по масата, преди спорът да е продължил. — Утре при изгрев-слънце дано Бог закриля правия!

Зората все още не бе настъпила, когато Рутгар започна да се стяга за боя. Етих му помогна да провери дебелината на ризницата с метални плочки, както и меча, който можеше да му донесе смърт, ако

имаше някакъв недостатък или слабост. Рутгар провери острието на меча върху палеца си — то остави малка кървава ивица. Мечът беше на баща му — единственото нещо, което имаше от него. На дръжката, между два кървавочервени рубина, бе инкрустирано мотото „Смелост преди всичко“. Един ковач от Милано бе прекарал над двеста часа в закаляване на двустранното острие, а баща му бе прахосал цяло богатство, за да го купи.

Рутгар ценеше меча си над всичко останало. Той беше неговият живот и прехрана, той беше неговото семейство. Когато го погледна в тази ранна утрин обаче, сърцето му се сви.

Плочките на ризницата му изтракаха, когато Етих я полагаше върху леглото. Мечката говореше малко тази сутрин. Рутгар се бе изненадал, когато Етих бе дошъл в стаята му да му помага да се приготви за дуела, но старите навици умират трудно. Те бяха приятели от години. Той се питаше дали приятелството им щеше да надживее това безумие, преобърнало живота му.

— Трябва да се обличаш — предложи Етих. Гласът му беше безизразен. Нямаше я обичайната закачка, която ги караше да се стегнат преди кръвопролитие. — Не че ти е нужно цялото това желязо. Не би имал никакви затруднения да повалиш това пале Лотар с един-два удара, ако погледнеш сериозно на нещата. Той не може да се сравнява с теб.

— Стари приятелю — тихо каза Рутгар, — знаеш, че трябва да се бия.

Етих изпъшка.

— Невинната девойка е толкова убийца, колкото аз съм крал на мурите, и ако тя е магьосница, аз ще прилагам магиите ѝ на Галван и Гонг всеки ден.

— Тогава Бог ще докаже, че е невинна. Това е целта на двубоя.

— Врели-некипели. Ти много добре знаеш, Рутгар. Бог би се радвал, ако можем сами да вземаме решения от време на време, а невинаги да оставяме това бреме в негови ръце. Трябва да кажеш на Галван да си навре лицемерния нос в задника, а не в твоите дела.

— Галван само говори, волята е на краля. Той е станал поборник на Кръста и е дал обет да задуши езичеството.

— И не може да не използва случая, за да провери твоята вярогност — сега, когато имаш власт и собствено владение. Той е един

хитър дявол, съвсем типично за него е да постъпи така.

— Аз съм му дал обет още дванайсетгодишен. Когато вторият ми баща ме изпрати да се бия за Карл Велики заедно с другите мъже, които беше длъжен да му изпрати, той очакваше да бъде убит. Карл ме научи как да оцелявам. Бил съм се до него и съм защитавал гърба му дълги години. Не мога да го предам.

Етих изрече някаква ругатня.

— Но си готов да предадеш Гизела? Не помниш ли, че наказанието за магьосничество е смърт?

Рутгар не беше забравил. Не беше забравил и усещането на тялото ѝ до своето. Гизела с нежните очи, която можеше да омагьоса вълк да излезе от гората, а също и самотен воин да излезе от затвора, който сам си беше изградил. Която можеше да се усмихва нежно на човека, съгласил се да се бие срещу нея. На човека, горчиво си помисли той, който по право би трябвало да се бие за нея. Сърцето му сякаш се сгърчи от болка.

— Няма да се стигне до това — тихо, но решително каза той.

— Кое те кара да мислиш така?

— Бог не е толкова жесток.

Етих поклати глава.

— Залагаш твърде много на един бог, който приема за свои служители хора като Галван и Гонт. — Мечката присви очи и се вгледа в Рутгар отблизо. После се усмихна. — Да не би да възнамеряваш да помогнеш малко на Бога?

Рутгар видя блясъка в очите на Етих. Очевидно Мечката беше сигурен, че Рутгар е намерил начин да разреши тази сложна ситуация. Искаше му се това наистина да беше така.

Утрото бе сиво и хладно, но Гизела потръпваше не само от студа. Облечена в чисто бяло, тя вървеше между Антониус и Галван към мястото на двубоя. Нито единият, нито другият я държеше за ръка, но и двамата бяха нащрек. Очевидно подозираха, че тя може да побегне всеки момент. Или пък мислеха, че ще се превърне в птица и ще отлети. Бягството нямаше да ѝ помогне. Събитията в живота ѝ бяха извън контрол и се търкаляха към някакъв ужасен край.

Беше прекарала последните часове в молитва — към старите богове, към Земята и духа на майка си. Молеше се за Ардун, за Лотар, за себе си и най-вече за Рутгар. Отново ѝ се случваше да бъде използвана, но този път от човек, когото не бе виждала — някакъв далечен крал в земи отвъд саксонските. Крал Карл я използваше като острие на копие, за да накара Рутгар да се гърчи от болка. Не можеше да си представи такъв жесток вожд, но тя и без това никога не бе могла да разбере какво изискват от другите и от себе си онези, които водеха войни.

Пътеката до края на арената ѝ се стори безкрайна. Гизела искаше сърцето ѝ да бе замръзнало като земята, върху която стъпваше. Щеше ѝ се да беше вкочанена тази сутрин. Пред нея се издигаше платформата, от която щеше да наблюдава как се решава съдбата ѝ. Зад нея имаше друга, по-висока платформа, където седяха съдиите. Адалинда беше при тях, но малко встрани — почетното място за старата господарка на Ардун. Баба ѝ се усмихна окуражително, но Гизела извърна глава. Старата жена също я използваше, както беше разбрала едва предишната вечер, щом Адалинда бе дошла в килията ѝ.

Изведнъж старицата я беше загледала с нещо като обич. Тя бе одобрила спокойното ѝ поведение и сухите ѝ очи.

— Знаех си, че една от моите внучки ще ми бъде полезна в тази борба — беше казала тя.

Гизела не я бе питала какво има предвид. Беше прекалено уморена. В сухите ѝ очите бяха останали повече сълзи.

Но Адалинда бе отговорила на незададения ѝ въпрос:

— Ти пропусна своя шанс да използваш положението си и да освободиш Ардун от нашественика, Гизела. Избра си свой собствен път. Дошла съм да ти дам кураж. Една жена с моята кръв във вените трябва да знае, че единственото лице, което може да покаже пред света, е смелото.

— Не разбирам какво говориш — бе въздъхнала Гизела.

Адалинда бе взела ръката ѝ почти нежно.

— Ти имаш своята роля, внучке, и ще бъдеш великолепа в нея. Мъжете на Ардун са овце, но жените са силни. Жените са тези, които имат куража да се жертват. Сега повече от всякога ти си героинята на своя народ. Не го разочаровай.

С тези загадъчни думи старата жена беше излязла с по-царствена осанка от всякога. А сега се усмихваше на Гизела и попарваше куража ѝ, вместо да го подхранва.

Гизела отчаяно се опитваше да запази достойнството си, когато стигна до мястото си под съдиите. Един поглед към Рутгар и цялото ѝ външно спокойствие щеше да рухне. Той стоеше с Лотар, с лице към съдиите и с вид на мрачен и жесток воин, какъвто всъщност беше. Искаше ѝ се да посегне и да облекчи по някакъв начин болката му, която чувстваше като своя, макар да нямаше как да я различи в железните му черти. Страхуваше се за него. Боеше се и за Лотар, и за себе си. Нищо от онова, на което я бе научила майка ѝ, не можеше да ѝ помогне в този ден.

Кронар говори известно време. В съзнанието ѝ думите му се сливаха в еднообразен и безсмислен брътвеж. Тя чу само как той обяви, че двубоят трябва да започне. Когато Рутгар и Лотар се преместиха в средата на арената, слънцето се появи на хоризонта. Първите му лъчи запалиха алени огньове върху вдигнатите мечове на поборниците и изведнъж Гизела осъзна, че най-сетне кошмарното ѝ видение бе станало действителност. Сблъсъкът на метал в метал закънтя в ушите ѝ и кръвта скоро щеше да опръска ледената земя. Това тя знаеше със сигурност. Най-сетне анонимните противници от видението ѝ имаха лица.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Дори Бог да беше на страната на Гизела, то никак не бързаше да го покаже, мислеше си Рутгар, докато отново караше Лотар да отстъпва назад. Момчето се биеше много по-добре, отколкото в деня, когато бе защитавал рожденото си право, но въпреки това все още не бе достатъчно ловък. Влагаше сърце във всеки удар с меч, Рутгар го виждаше в очите му. Потта се стичаше по лицето му и се сливаше с кръвта му в розови петна. Един от първите удари на Рутгар бе свалил шлема му и му беше оставил отвратителен прорез. Облян в кръв и пот и с решителен блясък в очите, Лотар би трябвало да изглежда като воин, но все още приличаше на свещеник. Можеше да е заминал за Вердун преди седмица, както беше планирал.

Рутгар отстъпи крачка встрани, за да избегне острието на Лотар, и отново се върна напред, за да нанесе удар. За миг той видя всички прилики между Лотар и сестра му: правия къс нос, високите скули, твърдата линия на брадичката, неподправената дързост в погледа, който не трепваше от страх и не се свеждаше при поражение. Изведнъж лицето пред него се превърна в това на Гизела...

Разтърсен от измамния номер на въображението си, Рутгар веднага загуби ориентация. Лотар нанесе поразяващ удар с меч, който отскочи звънящо от металните плочи на бронята му. Рутгар се стегна и се хвърли напред. Той нанесе поредица от удари върху щита на Лотар, момчето се спъна и залитна назад. Двубоят можеше да свърши още там — наблюдаващата тълпа го знаеше. Всички чакаха със затаен дъх Рутгар да нанесе фаталния удар.

Но той задържа ръката си. Не можеше да убие Лотар, без да убие Гизела. Рутгар се биеше така, както му подсказваше инстинктът, както беше трениран да се бие — с единствена цел да победи. Но тази битка не можеше да бъде спечелена. Какво си мислеше Бог, като го оставяше да стигне толкова близо до победата?

Той си представи отново Гизела — така както беше изглеждала, когато той излезе на бойната арена. Облечена в бяло, с вид на жертвен

агнец, тя седеше на платформа в единия край, точно пред по-високата платформа на съдиите. От двете ѝ страни бяха Антониус и Гастон, и двамата с много строги и сериозни лица. Гизела бе пребледняла, очите ѝ бяха зачервени, сякаш бе плакала. Въпреки това осанката ѝ бе изправена и горда и тя не се бе поколебала да го погледне в очите, докато Кронар отправяше молитва към Бога да реши съдбата ѝ. В красивите ѝ очи не бе прочел нито осъждане, нито молба. В тях имаше само тъга, която помрачаваше златистите ириса. Смахът беше изчезнал.

Покритият със сняг двор се бе разкалял под краката на бойците. Реки от пот течаха под ризата и тежките доспехи на Рутгар, пулсът отекваше в главата му. Той чуваше как свистяха гърдите на Лотар, комуто позволи да отбие още една негова атака, защото не му даваше сърце да я довърши. С крайчеца на окото си Рутгар следеше Гизела. Щом Лотар направи впечатляващо връхлитане, което Рутгар едва успя да отбие, тя почти стана от стола си, преди пазачите ѝ да я дръпнат отново. Гизела се страхуваше, Рутгар чувстваше страха ѝ като свой. Страх не за самата нея, а за двамата мъже, които се биеха. Тя се страхуваше дори за човека, който се биеше, за да я осъди — боеше се за него, а не от него.

Колко типично беше за нея да се грижи за Рутгар и за Лотар, без да мисли за собствената си съдба! Изведнъж Рутгар почувства, че от сърцето му падна огромна тежест. По дяволите кралят! По дяволите Ардун, неговият обет, воинската чест! Лотар можеше да бъде поборник на Гизела, но само Рутгар можеше да я спаси. В днешния ден Бог, изглежда, не се занимаваше с раздаване на справедливост, затова, както бе предложил Етих, Рутгар щеше да поразклати малко трона му.

При следващата атака на Лотар Рутгар започна да отстъпва. Лотар продължи да напират с потно лице и мокра от пот и кръв коса. Обратно на онова, което му подсказваше инстинктът, Рутгар продължи да се придвижва назад стъпка по стъпка. На момчето не му липсваха умения и решителност, но Рутгар правеше така, че Лотар да изглежда по-добър от него, а победата му — истинска. Рутгар се спъна и падна. Тълпата се разшумя — не се знаеше от изненада или от ентузиазъм. Той вдигна щита си да се предпази от ударите на Лотар. Устата му не можеше да изрече думите „Предавам се“. Никога през живота си не ги беше изричал, но сега щеше да го направи.

И тогава Бог му върна удара или поне така изглеждаше. Рутгар още не беше успял да проговори, когато мечът на Лотар се счупи от дръжката, превъртя се във въздуха и се заби в земята. Лотар изруга, вдигнал безполезното си оръжие.

Ревът на тълпата се смеси с шума от разбунтувалата се кръв в ушите на Рутгар. Слисан от внезапната намеса на съдбата, която беше отнела решението му, той хвърли меча си встрани, опря се на лакти и започнала отправя към небесата всички ругатни, които знаеше. Когато настойчивите викове на тълпата станаха нетърпими, той се изправи на крака и заби меча си до този на Лотар. Нямаше намерение да отнема живота на противника си, но двубоят така или иначе беше решен. Победата беше за Рутгар — и за краля.

Кронар стана от мястото си. Тълпата утихна и тогава той, извика с треперещ глас:

— Бог отсъди, че Гизела е виновна заради упражняване на магьосничество. Съгласно законите на крал Карл магьосницата трябва да умре.

Гизела се отпусна на пейката в малката си килия, доволна, че Лотар най-сетне бе отишъл да си легне. Не че брат ѝ не ѝ беше донесъл утеха, напротив. Но донякъде ролите им бяха разменени — тя трябваше да го успокоява. Лотар беше нещастен, задето се бе провалил. Гизела го принуди да ѝ обещае, че ще изпълни намеренията си да отиде във Вердун и да говори там с епископа. Тя беше благодарна на всички богове, които знаеше — както саксонски, така и християнски — че нито Лотар, нито Рутгар бяха сериозно ранени по време на двубоя. Докато ги бе наблюдавала да се бият, бе изпитала най-ужасните страхове през живота си.

Сега всичко беше вече свършено. Утре призори присъдата ѝ щеше да бъде изпълнена. Гизела не се бе изненадала, когато епископ Галван заяви, че трябвало да бъде изгорена на кладата. Бесенето и убиването с камъни бяха твърде милостиви методи на екзекуция според светия човек. Огънят щял да я накара да опита онова, което щяла да намери при своя господар в ада.

Видението на Гизела винаги беше завършвало огън — толкова горещ, толкова истински, че бе усещала как пърли кожата ѝ. Утре

огънят щеше да бъде истински. Щеше да почувства парещата му целувка, но нямаше да се събуди сред спокойствието на вълшебното вирче, нито пък върху безопасното си легло. Изобщо нямаше да се събуди. Надяваше се, че ще може да умре с достойнство, без да пищи от ужас. Обаче не беше сигурна дали щеше да има толкова смелост. Дори мисълта за онова, което ѝ предстоеше, караше сърцето ѝ да препуска лудо от страх.

Резето на вратата изскърца и Рутгар слезе по трите стъпала на килията ѝ. Сърцето ѝ се преобърна. Ето човека, чиито бойни умения я бяха осъдили. Въпреки това беше много щастлива, че бе дошъл при нея. Ако го бе ненавиждала, че е избрал дълга си към краля пред любовта си към нея, то не беше задълго. Той никога не я беше ухажвал с лъжи и не я беше карал да мисли друго освен истината: Ардун и неговият дълг към краля означаваха всичко за него.

Гизела бързо се извърна, преди той да успее да види сълзите в очите ѝ. Проклетата слабост! Откога бе станала такава ревла? Ръцете му докоснаха раменете ѝ — нежни и силни.

— Гизела. — Гласът му беше изпълнен с топлина. Той ѝ напомни за любовните нощи, когато бе лежала в прегръдките му, и я накара да престане да се преструва на силна. Тя скри лицето си с ръце и заплака.

— Съжалявам — изхлипа тя и повтори, като напразно се мъчеше да се овладее: — Съжалявам.

— Гизела, погледни ме.

Не можеше. Мисълта, че той би могъл да повярва, че е извършила всички тези отвратителни престъпления, беше по-тежка дори от очакването на утрешните мъчения.

— Рутгар, наистина ли ме мислиш за такова зло същество, което може да убие Бертрис?

— Не, Гизела. Смятам, че си най-нежната девойка, която някога съм познавал.

Сърцето ѝ се стопли от облекчение, но тя все още не можеше да го погледне в очите. Страхуваше се, че ще види в тях само съжаление.

— Направи едно благодеяние заради мен, съпруге, заради онова, което беше помежду ни.

— Какво би желала?

— Аз... не искам да умра сред пламъците. — Тя си пое дълбоко дъх. — Нямам куража на някой мъченик или герой. Не бих се

страхувала толкова, ако... — Преглъщайки с усилие, Гизела се обърна към него и се втренчи в меча му.

За нейна най-голяма изненада Рутгар се усмихна.

— Гизела, любов моя, съпруго моя. Не съм дошъл тук да се прощavam с теб. Дойдох да ти помогна да избягаш.

— Какво?

— Дойдох да те изведа оттук. — Ръцете му се плъзнаха от раменете ѝ и я прегърнаха така, сякаш Рутгар се страхуваше, че тя би се опитала да изчезне. — Никога преди не съм искал прошка от жена. Но сега те моля да ми простиш. Не трябваше изобщо да допускам да те съдят. Заради прищевките на краля не си струва да пада дори един златен косъм от главата ти, дори една сълза от очите ти. Бях истински глупак да мисля иначе.

— Но решението от двубоя?...

— Това е чиста глупост. Ти не смееш да убиеш и муха, да не говорим за човешко същество. Не Бог реши изхода от този двубой, а един повреден меч.

Гизела въздъхна облекчено и положи глава на гърдите му. Той я погали успокоително по косите.

— Готов съм да посека онези десет хиляди дракона, стига да пожелаеш, а щом заявявам моята любов, значи не лъжа.

Тя го погледна изненадано. Рутгар се смути и заприлича на малко момче.

— Не ме гледай така, Гизела, или никога няма да имам смелостта да си призная. — Той я прегърна силно и отново положи главата ѝ върху гърдите си. — Да откриеш сърцето си пред една жена е потрудно, отколкото да се биеш с всичките хуни от Изтока. През целия си живот съм бил горд, че съм твърд като желязо и не се нуждая от друго. Но любовта може да стопи дори желязото. Тя превзема мъжа, без той да съзнава...

Гизела зарови лице в гърдите му. Думите на Рутгар изчистиха и последните паяжини на кошмара от душата ѝ. За миг тя беше щастлива просто защото беше в прегръдката му и усещаше топлината и силата му.

— Наистина ли ме обичаш? — попита го тя, като подпря брадичка на гърдите му и се усмихна.

— Да, макар да беше нужно Бог да ме цапардоса по мутрата, за да ме убеди, че е така.

— Знаеш, че аз те обичам от самото начало.

Рутгар се усмихна.

— Разбира се, че как иначе!

— Е, хвана се в собствения си капан! Толкова ли е лошо да обичаш?

— Това е едновременно и рай, и ад. Не знам дали наистина си магьосница и не мисля, че искам да знам. Но ако това е магия, в света има голяма нужда от нея. Целуни ме, мила моя съпруго.

Рутгар не изчака съгласието ѝ, а се наведе и я целуна с много любов.

— Мислех си, че никога няма да ме целунеш отново — прошепна Гизела.

— Ще има целувки още дълги години, ако е рекъл Бог. — Той я отдръпна от себе си с такова изражение, сякаш това му костваше огромни усилия. — Утрото ще настъпи скоро, трябва да тръгваме. Ще те заведа в селото, където Одо ще те пази. Лотар още не го знае, но той ще те отведе във Вердун, в абатството. С монахините ще си в безопасност, докато аз стигна до дъното на това, което се случи тук, и докажа невинността ти.

— Но ако твоят крал каже, че всички магьосници трябва да умрат...

— Ако се докаже, че си невинна за тези престъпления, кой може да твърди, че си практикувала магьосничество? Никой от Ардун няма да говори против теб. Ще се погрижи за това. Кралят ще омекне. Той се нуждае от мен, за да пазя тези негови земи.

Гизела отново се отпусна на пейката, осъзнала какъв риск поема Рутгар, предизвиквайки недоволството на краля. Тя бавно поклати глава.

— Би могъл да изгубиш всичко — земите, властта, положението си пред краля. Не мога да искам това от теб.

— Знам, че не би го поискала... Гизела, винаги съм копнял за земя и власт. Направлявал съм живота си съгласно воинските закони на честта. Сега разбирам, че без теб той не значи нищо за мен. Ако загубя всичко — е, прехранвал съм се с меча си и преди. Има други крале, други земи, други страни за покоряване. Но няма други магьосници

със златисти коси и дръзки уста, прекалено дръзки, за да е за тяхно добро. — Той притисна устни в нежна целувка. — Хайде да вървим, преди да си ме разстроила още повече.

Вратата изскърца и предпазливо се отвори. Рутгар скочи на крака и извади меча си, преди Алран да пристъпи вътре. Двамата мъже замръзнаха.

— Какво правиш тук? — попита Алран.

— Имам пълното право да бъда тук, саксонецо. Не само че съм господар, но и Гизела е моя съпруга.

— Ами да! Но това не ѝ помогна особено. — Алран извади дългата кама, която висеше на колана му. — Аз се заклех да съм ти верен, Рутгар, но смятам да изведа Гизела оттук, независимо дали си съгласен, или не. Няма да позволя една свята саксонска жена да изгори заради онзи франкски дебелак-свещеник.

Рутгар отпусна меча си.

— Тогава сме тук за едно и също нещо, саксонецо.

Алран присви очи.

— Ти се би като кралски поборник.

Рутгар сви рамене.

— Опитях се да загубя. Някой трябва да научи младия Лотар да проверява оръжието си преди бой. Или поне да направи така, че той да постигне мечтата си и да стане свещеник.

За миг Алран се намръщи, после се засмя:

— Ти си добър човек, милорд. Но какво ще каже твоят крал? Може би този път ти ще избягаш в гората като изгнаник?

Рутгар се усмихна дяволито:

— Ако това стане, можеш да бъдеш сигурен, че ще се справя с ролята си по-добре от теб.

— Ще видим.

— Засега трябва да се погрижа за по-добро място за Гизела.

— Аз съм с теб, милорд. Нощта е спокойна, но човек никога не знае кога още един меч може да се окаже полезен. — Той се засмя. — Не трябва да допускам да се каже, че Алран е пропуснал възможността да направи беля.

Адалинда седеше в тъмната си стая и гледаше стената. Фитилът на свещта отдавна бе потънал в мазнината. Дори и мангалът вече угасваше, но старата жена нямаше намерение да му слага още въглища. Тъмнината ѝ беше приятел. Адалинда искаше да остане на тъмно завинаги, тъй като светлината на утрото щеше да донесе нещо, което тя може би нямаше да има сили да гледа. Гордееше се с това, че бе силна жена. Сега обаче не знаеше дали силата ѝ ще ѝ стигне, за да наблюдава как внучката ѝ изгаря жива.

Старата жена бе наблюдавала Гизела още от времето, когато тя бе дошла за пръв път в крепостта да дири подслон. Постепенно Адалинда бе започнала скрито да се възхищава от дъщерята на Еркангар и с годините възхищението се бе превърнало в неохотна обич. Момичето се държеше добре, както трябваше да се държи всяка жена от рода на Адалинда. Тя не позволяваше на жалкото съществуване, което водеше, да я сломи; не даваше на хората да я тормозят, дори и на Адалинда. В идването на Рутгар Гизела беше видяла своя шанс и бързо бе намерила път към властта, точно както Адалинда би направила при такива обстоятелства.

Мисълта за жестоката съдба на Гизела беше болезнена, но въпреки това присъдата трябваше да бъде изпълнена. Момичето можеше да се превърне в спасителка на своя народ, ако беше послушало съвета на баба си. Сега Гизела щеше да спаси народа си чрез своята смърт. Саксонците не биха стояли мирни при тази варварщина — убийството на една от техните свети жени и обидата към традициите и боговете им. Те щяха да въстанат и да отхвърлят франкското иго. Гизела нямаше да страда напразно.

Адалинда въздъхна и стана вдървено от стола си. Тялото ѝ беше уморено, но умът ѝ не ѝ даваше да почива. Отиде до мангала и сложи ръка над въглените, докато болката я накара да я отдръпне. Тази агония щеше да е хилядократно по-голяма за Гизела. Проклет да бъде този зъл епископ за това, че поиска такъв жесток начин на екзекуция. Тя беше казала на отец Гонт, че публичното обесване би било най-доброто, но Галван, проклетият, беше извън контрола ѝ. Би могла да манипулира Гонт, но Галван беше нещо съвсем друго. Онзи червей дори не подозираше, че смъртта на Гизела може да се превърне в стратегическата стъпка, която щеше да отприщи лавината на

саксонския гняв и ярост и те щяха да връхлетят върху неговите безценни църква и крал.

Малката стратегическа стъпка, малката искра, която щеше да подпали Ардун. Гизела трябваше да умре. И Адалинда можеше да понесе това, но не и гледката на горящата на клада своя внучка. Това вече минаваше границите на допустимото, което съдбата можеше да изисква от една стара жена.

Адалинда запали отново лампата и се отправи по осветения от факли коридор към малката лечебница на Гизела. Без нея стаята беше студена и бездушна. Острият мирис на сушени билки убиваше миризмата на влага, която се просмукваше от каменните стени. Адалинда претърси грижливо подредените по рафтовете глинени гърнета и купи, намери онова, което търсеше, и приготви своята смес с умели и сигурни движения.

Старата жена си мърмореше тихо, сякаш Гизела я слушаше:

— Така ще бъде по-лесно, внучке. Ти нямаше да си щастлива, че си подвела народа си да преклони глава пред франкските поробители.

Тя изля своята смес в един мях за вино, в който имаше малко от най-доброто в Ардун. Само най-доброто за Гизела. После праметна меха на рамо и го скри под своята наметка.

Дворът беше тъмен. Поставени бяха факли единствено покрай палисадата и пред вратата на къщата. Щом се озова навън, Адалинда едва успяваше да се ориентира в тъмнината, за да върви към килията на Гизела. Затова и не видя навреме тримата, които се приближаваха към нея.

Възклицанията на Адалинда се смесиха с няколко мъжки ругатни, преди всички да се разпознаят. Тя се втренчи в тях, присвила очи. Изведнъж ѝ стана ясно какво бяха намислили Рутгар и Алран.

— Къде водите моята внучка?

— Отмести се, стара жено. Това не е твоя работа.

Нашественикът Рутгар се осмеляваше да я командва. Едната му ръка беше сложена собственически върху рамото на Гизела, а другата — върху меч в ножницата му. Със свито сърце Адалинда осъзна своята фатална грешка. Не беше предполагала, че този франкски дявол бе толкова влюбен в Гизела, че би се противопоставил на краля си заради нея.

— Какъв е този господар, който се обръща против решенията на назначените от него съдии и против законите на своя крал? — попита Адалинда.

Алран мина най-отпред.

— Стара жено, рискуваш много, ако стоиш на пътя ни.

— Алран! Какво е това, предател такъв? — Дори той я беше изоставил. Най-верният от саксонците, най-силният и най-добрият. Той също беше минал ла страната на врага. — Ти си се отказал, Алран, дори когато ние побеждаваме.

— В това няма никаква победа, Адалинда.

— Ти си като всички от твоя пол, Алран. Беше слаб вожд, умееше да създаваш неприятности, но не знаеше как да се справяш с властта. А ти! — Тя се изплю към Рутгар. — Мислиш, че си годен да управляваш тук? Един мъж, който поставя страстта си към една жена над верността към своя крал? Ха! Мъже! Мозъкът им е между краката им. Никой от вас не е достоен да управлява Ардун. Никой от вас!

Тя усещаше студения поглед на Рутгар и видя внезапното подозрение в очите на Алран.

— Ти си била — нападна я Алран, все още несигурен. — Ти, проклета старице. Ти беше, нали? Посегнала си на своята собствена кръв и плът, на своята внучка! А сега и Гизела също...

Гордостта и вината се бореха в гърдите на Адалинда. Най-накрая Алран беше разбран, а в очите на франка също започна да проблясва прозрение. Тя беше силната бяха я смятали за слаба жена, но тя беше по-силна от всички тях.

— Разбира се, че бях аз, безгръбначни глупако. Направих онова, което трябваше да бъде направено. Аз имам повече право да управлявам тук от всеки мъж, който е стъпил в Ардун, откакто съпругът ми умря.

Тя вдигна ръце и се завъртя, като се опита с жестове да привлече вниманието на малкото хора, които започнаха да минават през двора с настъпването на зората. Ковачът Томас беше излязъл да донесе въглища за огнището. Една девойка бързаше на път за птичарника, а трима воини носеха дърва за кладата, която подготвяха за екзекуцията на Гизела. Един по един те спираха и се вглеждаха в полумрака в Адалинда, която им махаше.

— Чуйте ме, всички вие. Искате ли да се кланяте на тези хилави и слабоволеви евнуси? Или искате някой силен и решителен човек да седи на господарското място? — попита ги тя.

Искаше да бъде чула. Тя беше техният истински водач, последният саксонски поборник. Те щяха да сплотят редици зад нея. Така трябваше да направят — те бяха саксонци.

— Аз съм силна — каза им Адалинда. — Аз имах силата и волята да жертвам две обични внучки, за да продължат саксонците да управляват своите земи. Ето колко съм силна аз! Кой от вас, могъщите мъже, има смелостта да прави такива жертви? Кой?

Тя посочи с пръст към Рутгар, като очевидно си въобразяваше, че ръката ѝ всъщност беше ръката на съдбата.

— Ти! — Целият ѝ гняв се изля в тази единствена дума. — Ти се би с Лотар и Алран за Ардун, но аз съм истинският саксонски владетел тук. Бий се с мен! Аз имам повече право да управлявам от тях. Аз имам повече право от когото и да било, тъй като съм единствената, годна да управлява.

Не Рутгар, а предателят Алран пристъпи напред да я спре. Той протегна ръка, сякаш тя беше старица, която се нуждае от мъж за опора. Адалинда се огледа в очакване хората ѝ да я приветстват с нужните почести. Срещна само безизразни погледи, съжаление, презрение, страх. Те не разбираха. Тъпите свине, те не разбираха!

— Адалинда — тихо каза Алран, — ела с мен.

Никой не скочи да я подкрепи. Тя се предаде на горчивото разочарование, което заля душата ѝ. Глупаците не признаваха превъзходството ѝ! Тя беше силната. Ако Гизела не искаше да се жертва, за да вдигне на бунт своите хора, тогава тя щеше да го направи. Адалинда дръпна наметката си и вдигна меха с вино към устните си.

Гизела се откъсна от Рутгар и се спусна към баба си. Блъсна меха от устата на старата жена, инстинктивно усетила, че Адалинда не носи обикновено вино под пелерината си в тъмнината преди зазоряване.

— Твърде късно — каза баба ѝ. Огънят в очите ѝ вече бе стихнал. — Това беше подарък за теб, внучке, една по-лека смърт от

тази, която ти бяха отредили. Никога не съм планирала такава грозна смърт за човек с моята кръв, повярвай ми.

— Вярвам ти. — Сърцето на Гизела се сви болезнено. Беше станала свидетел на това как разумът напуска старата жена, как от устата ѝ хвърчат слюнки, а очите ѝ горят трескаво. Твърдият контрол, който Адалинда си бе налагала през всичките тези години, се бе пропукал. Вече я бе обзела истинска лудост. — Какво имаше във виното, бабо?

— Нещо, на което не можеш да противопоставиш твоите отвари, дете. Познавам билките и отровите не по-зле от теб. — Клепачите ѝ натежаха, тя се олюля, но продължи да гледа Гизела с усилие. — Ти не си магьосница, Гизела. Старите традиции са мъртви и нашите богове са изгубили своето могъщество.

Гизела посегна към нея, но Адалинда я отблъсна с проклетие и като се обърна гордо, тръгна към къщата. В продължение на няколко крачки тя изглеждаше постарому величествена, но после се спъна и рухна. Гизела коленичи до нея и махна с ръка на Рутгар и Алран да се отдръпнат.

Очите на Адалинда трепнаха и се отвориха уморено:

— Твоето видение не излезе вярно, внучке. Няма да има никакъв огън... сега.

Огън имаше. Когато вечерта слънцето се спусна зад хоризонта, Рутгар и Гизела стояха един до друг и гледаха как пламъците поглъщат тленните останки на Адалинда. Ръката на Рутгар се плъзна леко по талията на Гизела и тя се облегна на него, обзета от противоречиви чувства — облекчение и съжаление, мъка и надежда. Срещу тях стоеше Алран и на лицето му, което се мяркаше отвъд трепкащите езици на огъня, се четеше същото усещане. Лотар беше тук. Всички от Ардун бяха наблюдавали, докато запалят кладата, дори епископ Галван и намръщеният отец Гонт, който упорито бе отказал да изрече някаква християнска молитва над тялото на Адалинда. Епископът, за разлика от Гонт, с готовност бе прехвърлил всички предполагаеми магии на Гизела в краката на жената, която бе признала опасните си грехове пред всички — особено след като магьосницата беше вече мъртва и не можеше да се защити.

Сега бяха останали само четиримата. Пламъците бяха притихнали и щяха да горят равномерно и продължително. След малко Лотар си тръгна, скоро и Алран го последва. За известно време Гизела беше доволна просто да стои така, прегърната от Рутгар, и да си мисли за, промените, които бяха настанали в Ардун, както и за тези, които тепърва предстояха.

— Войната свърши ли окончателно?

Рутгар я погледна с усмивка:

— Нашата война свърши, малка магьоснице.

— Не съм магьосница. Спомни си какво каза Адалинда.

— Тя беше твърде озверяла, за да види магия в каквото и да било.

Гизела се засмя тихо:

— Ти не вярваш нито в магии, нито в магьосници.

Рутгар се наведе и я целуна бавно и нежно.

— Сега вярвам. Кой друг, освен една магьосница, може да превърне един мъж от желязо в плът и кръв? — Отново я целуна. — Това беше толкова сладка магия.

Гизела вдигна очи и погледна в неговите. Те я стоплиха повече, отколкото огънят на предназначенията за нея клада.

— Просто няма да казваме на краля.

— Не, няма. — Рутгар се наведе и ѝ прошепна усмихнато: — Намислил съм един друг начин, по който да изгоря моята съпруга.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.